

ဤစာအုပ်သည်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူငယ် လူရွယ်များအတွက် အထူးရည်ရွယ်လျက် တင်ဆက်ထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျမ်းကြီးကျမ်းဂန်များကို ဖတ်ရှုရန် အချိန်မရကြသည့် လူကြီးများအဖို့လည်း အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုသိသာနိုင်ပါသည်။

ဂတိငါးပါး၊ ဘုံဘဝများ၊ ပရလောက၊ ဥဒ-ဘုံ၊ လောကသုံးပါးစသည့် အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုဖွယ်ကောင်းအောင် စီစဉ်ထားပါသည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ဝင်စားရေးကို အလေးပေးသည့် အနေဖြင့် ဝတ္ထုသဘာဝ အများအပြားကို မကြားမလပ်အောင် ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။

ဖတ် ရှု သူ တိုင်း.....

သံဝေဂဉာဏ်၊ ရင့်သန်တိုးပွား၊ အကျိုးများနိုင်ကြပါစေ။
သတိသမ္ပဇာန်၊ ဉာဏ်ယှဉ်တရား၊ ကြီးစားပွားများနိုင်ကြပါစေ။ ။

ဘုံဘဝ

ပုံပြတရားတော်

ဦးနန္ဒ | ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူး | ဒီပျေ

တတိယအကြိမ်

၁၉၈၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အုပ်စု (၃၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော် ပန်းချီများ

ပန်းချီဆရာကြီး - ဦးကိုလေး။

ဘလောက် - လွင် နှင့် ရွှေရေး

မျက်နှာဖုံးရိုက် - မျိုးညွန့်

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၁၁၆၉)

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၁၂၃၈)

တန်ဖိုး - ()ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးနန္ဒ (၁၂၅၄၅)။ မော်ကွန်းသစ်စာပေ၊ အမှတ် - ၁၆၈၊ ၃၃-လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ။ ။ ဒေါ်တီ (မြ-၀၁၂၆၁)။ မျိုးညွန့် စာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် - ၃၈၊ ၈၇-လမ်း၊

ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

သီရိရတနာစာပေတိုက်
၁၆၆၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

တုံ တ ဝ ပုံ ပြ တ ရာ: တော်

ဗုဒ္ဓ ပ ဇာ မ

* * *

မဟာပညံ မဟာတေဇံ နာထံ ဇိနံ ဒယံ ဓရံ။
ကေရာဇံ သိရိပုဏ္ဏံ၊ ဝန္ဓေ တံ သိရသာ မဟံ။

မဟာပညံ၊ မြေ ရေ လေထု ပမာပြုလည်း နှိုင်းရှုမမြင် သို့လောက်စင်အောင် မယှဉ်သာသော ပညာလည်းရှိတော်မူပေထသော။ မဟာတေဇံ၊ သတ္တောကာသ သင်္ခါရဟု လောကဓာတ်လုံး ပဲ့တင် ချန်းမျှ ဆုံးစမမြင် သို့လောက်စင်အောင် မယှဉ်သာသော တန်ခိုးလည်း ရှိတော်မူပေထသော။ နာထံ၊ ဗြဟ္မာ နတ် လူ သုံးရပ်သူတို့ ကြည်ဖြူခစား ဦးညွတ်တွားလျက် အားထားရာလည်း ဖြစ်တော် မူပေထ သော။ ဇိနံ၊ ဒေဝပုတ္တ ကိလေသနှင့် စသည့်ငါးရပ် မာရ်စစ်တပ်ကို နတ် လူ ဗြဟ္မာ မကူပါဘဲ ပါရမီစက်

မင်သန်လျက်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ဖြတ်လှီး အောင်ခြင်းကြီး အောင်တော်မူပေထသော။ ဒယံ၊ ရင်သွေးရာဟု
 ပမာပြုလျက် မဟာကရုဏာဓာတ် လွန်ကြီးမြတ်သဖြင့် သတ္တဝါအများ သုံးတိုက်သားတို့ သနား
 ကြင်နာတော်မူပေထသော။ ခရံ၊ ရှစ်ပါးမဂ္ဂင် သဘောသာဉ်ဖြင့် အဖျင်မပြတ် ဆက်စပ်ဖြစ်ချုပ် နာမ်ရုပ်
 နှစ်ဝ ဒုက္ခကုန်ခန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ ပို့မြန်းဆောင်ယူတော်မူပေထသော။ ဧကရာဇံ၊ ဇာတိ အာဏာ
 ဝိသယာဟု သုံးဖြာခေတ်တွင်း ပြိုင်ဘက်ကင်းသဖြင့် မင်းတစ်ဆူလည်း ဖြစ်တော်မူပေထသော။ သိရီပုဏ္ဏံ၊
 သုံးဆယ့်နှစ်ဖြာ လက္ခဏာနှင့် ခြောက်ဖြာရောင်ခြည် ကွန့်မြူးလည်သဖြင့် ထိန်ကြည်ပြက်သန်း
 သော်တာစန်းတို့ထက် အဆန်းတကြယ် တင့်တယ်ပြည့်စုံ ကျက်သရေဂုဏ်လည်း ရှိတော်မူပေထသော။
 တံ၊ ထို ဆိုအပ်ခဲ့ပြီး ဂုဏ်တော်ကြီးတို့ကြောင့် အံ့ချီးမကုန် အလုံးစုံပင် သုံးဘုံထင်ရှား ရှင်တော်မြတ်
 ဘုရားကို။ အဟံ၊ ဒေဝမနုဿ နိရယနှင့် ပေတတိရွတ္တာန ဘုံဘဝကို ပုံပြရေးမည် စိတ်ကရည်၍
 ကြံစည်အားထုတ် အကျွန်ုပ်သည်။ သိရသာ၊ ဦးခေါင်းရကနာ မြတ်အင်္ဂါဖြင့်။ ဝန္နေ-ဝန္တမိ၊ ရှိသေမြတ်နိုး
 မာန်ညွတ်ကျိုးလျက် ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

“ ဘုံဘဝ ပုံပြတရားတော် ”

သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ သာဝတ္ထိပြည်မွန် ဇေတဝန်ရောင်မောင်း သူဌေးကျောင်းမှာ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် သီတင်းသုံး စံနေတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအချိန်အခါမှာ သာဝတ္ထိပြည်သူ ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့ဟာ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူတဲ့ တရားဒေသနာတော်များကို ကြားနာကြရပြီး “ဤကားကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှင့်၊ ထိုထို ဘုံဘဝ” ဟူသမျှတို့ကို သိရှိခဲ့ကြရပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် သတိသံဝေဂတွေ ကြီးစွာဖြစ်ကြပြီး ဒါနတွေပြုကြ၊ သီလတွေ ဆောက်တည်ကြ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာတွေ ပွားများခဲ့ကြကာ၊ ထိုထိုသော ဘုံဘဝတို့မှ ကျွတ်လွတ်ကြရန် ရည်သန် ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့ကြရပါတော့တယ်။

လိစ္ဆဝီမင်း အယူယွင်း

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်အခါမှာ ဝေသာလီပြည်ကို မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အမ္မသက္ကရ ဆိုတဲ့ လိစ္ဆဝီမင်းကတော့ နတ္ထိကမိစ္ဆာ အယူဝါဒကို ယူထားလျက် ရှိနေပါတယ်။ သူ့ အယူအဆက “၃၁ ဘုံ ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ တမလွန်လောက ဆိုတာ မရှိဘူး” ဆိုတဲ့ အယူဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ လိစ္ဆဝီမင်းလက်ထက် ဝေသာလီပြည်မှာ ကုန်သည်တစ်ဦးနဲ့ သူ့ရဲ့တူဖြစ်သူတို့ဟာ ခိုးမှု တစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ကုန်သည်က ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ကားစင်တင်ကာ တံကျင်လျှိုခံရပါတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့ကုန်သည်ဟာ ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး ကားစင်တင် ခံနေရတဲ့ သူတို့ထံသို့ ညသန်းခေါင်ယံမှာ လာလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လိစ္ဆဝီမင်းဟာ လင်ရှိမိန်းမတစ်ဦးကို လိုချင်တာနဲ့ ထိုမိန်းမရဲ့ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူကို သေစေဖို့ ဘီလူးစောင့်တဲ့ရေကန်မှ ကြာပန်းနဲ့ မြေညက်တို့ကို နှေ့ချင်းပြန် အယူခိုင်းပါတယ်။ နေမဝင်ခင်ပြန်လာရမယ်။ ပြန်မလာနိုင်ယင် သေဒဏ်ပေးမယ်လို့လဲ အမိန့်ပေးထားပါတယ်။

အဲဒီယောက်ျားလဲ ဘီလူးစောင့်တဲ့ရေကန်မှ ကြာပန်းနဲ့ မြေညက်တို့ကို ကံအားလျော်စွာ ရရှိခဲ့ပြီး နေမဝင်ခင် ပြန်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ မြို့တံခါးအားလုံးပိတ်ထားလို့ မြို့တွင်း မဝင်နိုင်ဘဲ မြို့အပြင်မှာပဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေရရှာပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မြို့ပြင်မှာ ခိုးမှုနဲ့ ကားစင်တင်ခံထားရတဲ့ ကုန်သည်ရဲ့တူကို တွေ့ရှိရတဲ့အခါ “နေမဝင်ခင် သူပြန်လာနိုင်ကြောင်း” သူ့ဘက်ကသက်သေလိုက်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒီအခါ ကားစင်တင် ခံထားရတဲ့သူက မိမိမှာ သေအံ့ဆဲဆဲရှိပါတယ်။ သက်သေလိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သက်သေလိုချင်ယင်

(၁) ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်သူ ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းတို့အား တရားရေးအေး အမြှိုက် ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူနေပုံ။

သူထံသို့ ညအခါလာလေ့ရှိတဲ့ ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးကို သက်သေထားပါလို့ ပြောဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ ထိုယောက်ျားလဲ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်အထိ ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးအလာကို စောင့်တွေ့ပြီး သက်သေထားခဲ့ပါတယ်။

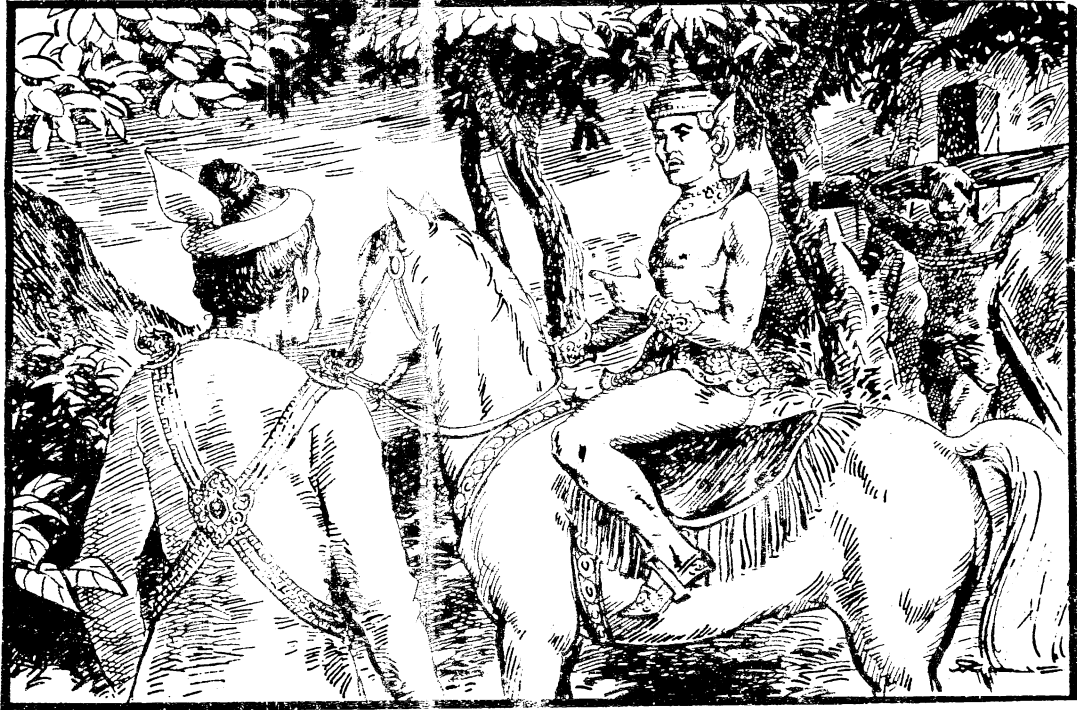
နံနက်လင်းတော့ လိစ္ဆဝီမင်းအား အကြောင်းစုံလျှောက်ထားတဲ့အခါ နတ္ထိကမိစ္ဆာ အယူဝါဒရှိတဲ့ လိစ္ဆဝီမင်းဟာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ညအခါ မြို့အပြင်သို့ သူကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး စုံစမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးကို စောင့်တွေ့ပါတယ်။

ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးဟာ ညသန်းခေါင်ယံရောက်တဲ့အခါ ခိုးမှုနဲ့ ကားစင်တင်ခံထားရတဲ့ သူ့တူထံသို့ လာပြီး “အမောင် အသက်ရှည်အောင်ကြိုးစားနေပါ။ သင့်အဖို့ အသက်ရှင်ရတာက သေရတာထက် မြတ်ပါတယ်” လို့ ပြောဆိုပါတယ်။

ထူးခြားတာက ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးယုံနေပြီး မနောဇဝ မြင်းဖြူကြီးကို စီး လျက်ရှိပါတယ်။ ကိုယ်အဆင်းလဲ ရွှေရောင်ဝင်းပြီး တင့်တယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မှာ အဝတ်တစ်စုံ တစ်ရာ မပါရှိပဲ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေပါသတဲ့။

လိစ္ဆဝီမင်းက ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးအား “သင် ဘယ်သူလဲ၊ ရာဇဝတ်သားထံ ဘာကြောင့်လာပြီး ဒီလို ပြောရတာလဲ” လို့ မေးပါတယ်။ ဒီအခါ နတ်ကြီးက “ငါဟာ ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီး ဖြစ်တယ်။ ဤသူဟာ ရှေးဘဝက

(၂) ကိုယ်လုံးတီးနတ်ကြီးက နတ္ထိကမိစ္ဆာအယူဝါဒရှိသူ လိစ္ဆဝီမင်းအား အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ကို ပြန်ပြောင်း ပြောကြားနေပုံ။

ငါတူဖြစ်တယ်၊ ခိုးယူခြင်းတည်းဟူသော မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဟာ ဤဘဝမှ သေယင် ငရဲ၌ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ငရဲ၌ ဆင်းရဲခံရခြင်းထက် တံကျင်လျှိုလျက် အသက်ရှင်နေရခြင်းက မြတ်ပါတယ်လို့ ငါဆိုခြင်းဖြစ်တယ်” လို့ ပြန်ကြားပြောဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက် လိစ္ဆဝီမင်းက “သင်ဟာ မြင်းဖြူကြီးကို ဘာကြောင့်စီးရပါသလဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးပျံ့ပြီး ဘာကြောင့် ကိုယ်ရောင်အဆင်း လှပရပါသလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ၊ နတ်ကြီးက “ငါဟာ ယခင် လူ့ဘဝက ဝေသာလီပြည်မှာ ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းပြီး အပြောအဆို နူးညံ့သိမ်မွေ့ ခဲ့တယ်။ ဒေါသနည်းပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလဲ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့တယ်။ ဈေးအနီး လူသွားလမ်းပေါ်ရှိ နွံဗွတ်အိုင်မှာ အနံ့အသက်မရှိပဲ ဖြူစင်တဲ့ နွားခေါင်းရိုးနဲ့ တံတားထိုးပြီး ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းဖြူကြီးကို စီးရပြီး ကိုယ်အဆင်း လှပမွှေးပျံ့ရခြင်း ဖြစ်တယ်” လို့ ပြန်ကြား ပြောဆိုပါတယ်။

ဒီအခါ လိစ္ဆဝီမင်းက “သင်ဟာနတ်ကြီးတစ်ပါးဆိုပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ် ထီးကြီးဖြစ်နေရတာပါလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ နတ်ကြီးက “ငါဟာ ယခင်လူ့ဘဝက ရေဆိပ်မှာ သူငယ်ချင်းများရဲ့ ပုဆိုးအဝတ်များကို ကျီစယ်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ နောက်ပြောင်ခိုးဝှက်မိခဲ့တယ်။ သူတစ်ပါး စိတ်ပင်ပန်း မချမ်းသာ အောင် ပြုမူမိခဲ့တယ်။ နောက်ပြောင်လို့အားရမှု အဝတ်အစားတွေကို ပြန်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလို နောက်ပြောင်

ခိုးယူတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် အဝတ်မဝတ်ရပဲ ကိုယ်လုံးတီးကြီးဖြစ်ရပါတယ်” လို့ ပြန်ကြား ပြောဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးက ဆက်လက်ပြီး အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲကျရပုံ၊ ကုသိုလ်ကံကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်ရပုံတို့ကို ရှင်းလင်းပြောဆိုပါတယ်။ ဒီအခါ လိစ္ဆဝိမင်းက လက်တွေ့မြင်ရသေးလို့ မယုံကြည်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ လိစ္ဆဝိမင်းဟာ အရှင်ကပ္ပိတကမထေရ်ထံသို့သွားပြီး သင်္ကန်းများကို လူ့ကာ နတ်ကြီးအား ကုသိုလ်အဖို့ကို အမျှပေးဝေပါတယ်။ အမျှပေးဝေလိုက်တယ်ဆိုယင်ပဲ ဘုမ္မစိုးနတ်ကြီးဟာ ထိုကုသိုလ်အဖို့ကို အမျှရရှိပြီး နတ်ဝတ်ကန်ဆာများ ဆင်ယင်ကာ ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဒီတော့မှပဲ လိစ္ဆဝိမင်းဟာ ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုးရှိပုံကို လက်တွေ့တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ယုံကြည်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီနောက် အဓမ္မသတ္တရလိစ္ဆဝိမင်းဟာ အရှင်ကပ္ပိတကမထေရ်ထံမှာ သရဏဂုံဆောက်တည်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် ခံယူပါတယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့အတွက် သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကားစင်မှာ တံကျင်လျှိုခံရတဲ့သူလဲ အမှုမှလွတ်ပြီး ကျန်းမာအောင် ဆေးကုပါတယ်။ ကျန်းမာလာတဲ့အခါ သံဝေဂဉာဏ်ကြီးစွာရပြီး ရဟန်းဝတ်ပါတယ်။ တရားအလုပ် ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့အတွက် သူလဲ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ (ပေတဝတ္ထု - အဋ္ဌကထာ)

ရှေးဦးရှေးဖျား အလေးထား

ဒီနေရာမှာ အထက်ဖော်ပြပါ “အမ္မသက္ကရပေတ ဝတ္ထု”ကို ရှေးဦးရှေးဖျား အလေးထားပြီး တင်ပြလိုက်ရတာကတော့ . . .

ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို မယုံကြည်ကြတဲ့ သူတွေ၊ နတ်ပြည်၊ ငရဲပြည် ရှိတယ်ဆိုတာကို မယုံကြည်ကြတဲ့သူတွေ၊ နောင်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ပြောဆိုနေကြတဲ့သူတွေဟာ ယခုခေတ်မှာမှ ရှိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်ကပင် အမ္မသက္ကရ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လို နတ္ထိကမိစ္ဆာ အယူအဆ သမားတွေဟာ အများအပြား ရှိခဲ့ကြပါတယ်ဆိုတာကို သိစေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါတုန်းက တန်ခိုးအရာမှာ စတင်ထားတော်မူခဲ့ရတဲ့ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ နတ်ပြည်သို့ တန်ခိုးဖြင့် ရောက်ခဲ့ကြ၍လည်းကောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ငရဲပြည်သို့ ကြွ၍လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်အကြောင်း ငရဲပြည်အကြောင်းတို့ကို လူသားများအား ပြန်လည်ဟောကြားလေ့ရှိတော်မူခဲ့ပါတယ်။ တစ္ဆေသရဲလို့ လူတွေ ပြောဆိုနေကြတဲ့ ပြိတ္တာဖျားရဲ့ အကြောင်းများကိုလဲ ရံဖန်ရံခါ ဟောကြားတော်မူလေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နတ်ပြည် ငရဲပြည်တို့ကို မယုံကြည်ကြတဲ့သူတွေ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးနဲ့ တလေ့နံ့ဘဝကို မယုံကြည်ကြတဲ့သူတွေဟာ ရှိမြဲရှိနေကြသေးတာပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အစစ်အမှန်ဆိုယင်တော့ ဘုရားစကား၊ ရဟန္တာများရဲ့ စကားကို ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ကြရမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရားစကား၊ ရဟန္တာများရဲ့ စကားဆိုတာ လွဲမှား ရှိုးထုံးစံ မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

လောကသုံးပါး ဟောမိန့်ကြား

(သတ္တလောက)

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားက လောကသုံးပါး အကြောင်းများကို ထင်ရှားစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူမီခင်ကဆိုယင် သက်ရှိ သတ္တဝါဆိုတာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလောက်ပဲ ရှိတယ် လို့ ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူပြီး ဟောဖော်ညွှန်ပြတဲ့အတွက်ကြောင့် လူနဲ့ တိရစ္ဆာန် တို့သာမက ငရဲသတ္တဝါများ၊ ပြိတ္တာများ၊ နတ်ဗြဟ္မာများလဲ ရှိကြသေးကြောင်း သိရှိကြရပါတော့တယ်။

ဒါကတော့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေရှိနေကြတဲ့ 'သတ္တလောက'ကြီးရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိမြင် နိုင်ခွင့် ရရှိကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

(ဩကာသလောက)

သက်ရှိသက်မဲ့တွေရဲ့ တည်ရာမှီရာဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို 'ဩကာသလောက'လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူမီခင်က ဆိုယင် မျက်မြင် ကမ္ဘာလောကလောက်သာ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပါတယ်။

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး ဟောဖော်ညွှန်ပြတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာလောကကဲ့သို့ သက်ရှိ သတ္တဝါတွေနဲ့ တကွဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာလောကတွေဟာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိကြသေးကြောင်း သိမြင်နိုင်ခွင့် ရရှိကြရပါတော့တယ်။

(သင်္ခါရလောက)

ဘုရားရှင် မပွင့်ပေါ်မီခင်က ဆိုယင် သက်ရှိသတ္တဝါတွေကို အတ္တ (အသက်ကောင်)လို့ ထင်မှတ် ခဲ့ကြပါတယ်။ ငါ၊ သူတစ်ပါးတွေရယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။ သက်မဲ့ အရာပစ္စုပ္ပန်တွေကိုလဲ အကောင် အထည် အတုံးအခဲရယ်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး ဟောဖော် ညွှန်ပြတဲ့အတွက်ကြောင့် သက်ရှိ သတ္တဝါဆိုတာ အကြောင်း အားလျော်စွာ ပေါင်းစပ်နေတဲ့ နာမ် နှင့် ရုပ်တွေသာ ဖြစ်တယ်။ သက်မဲ့ဖြစ်ကြတဲ့ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဟာလဲ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆက်ကပ်ဆက်ကပ် ဖြစ်နေကြတဲ့ ရုပ်ကလာပ် အမှုန်တွေသာ ဖြစ်ကြတယ်။ အတ္တ မရှိ၊ သူ မရှိ၊ ငါ မရှိတဲ့ သင်္ခါရလောက အစစ်အမှန်သာ ဖြစ်ကယ်လို့ သိမြင်နိုင်ခွင့်ရရှိကြပါတော့တယ်။

ပရလောက ဟောညွှန်ပြ

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပွင့်ပေါ်တော်မူမီခင်ကဆိုယင် သတ္တဝါတို့သေလျှင် နော ထင် ဘဝသစ် ဖြစ်သေး သလား။ ဘဝသစ် မဖြစ်တော့ဘူးလား ဆိုတာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မသိမြင် နိုင်ကြပါဘူး။ ဇေဝဇဝါ ဟော ပြောနေကြတာတွေသာ များပြားပါတယ်။

ပုံပြတရားတော်

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး ဟောဖော်ညွှန်ပြတဲ့ အခါကျတော့မှ သတ္တဝါ သေလျှင် နောက်နောက် ဘဝ ဘဝတွေ ရှိနိုင်သေးကြောင်း၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်မှသာ နောက်ဘဝ မရှိ တော့ကြောင်း သိရှိကြရပါတော့တယ်။

လားရာဂတိ ငါးပါးရှိ

သတ္တဝါတို့ သေပြီးတဲ့နောက် ရောက်အပ်သော ဘဝကို “ဂတိ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီဂတိတွေ ကတော့ ၁။ နိရယဂတိ-ငရဲဘုံဘဝ၊ ၂။ ပေတဂတိ-ပြိတ္တာဘုံဘဝ၊ ၃။ တိရစ္ဆာန်ဂတိ-တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝ၊ ၄။ မနုဿဂတိ-လူ့ဘုံဘဝနဲ့၊ ၅။ ဒေဝဂတိ-နတ်ဗြဟ္မာ ဘုံဘဝဆိုတဲ့ “လားရာဂတိ ငါးပါး” ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် . . .

ဒေဝ မနုဿ၊ နိရယ၊ ပေတ တိရစ္ဆာ။

လားရာဂတိ၊ ငါးပါးရှိ၊ မှတ်သိ လှူဗိုလ်ပါ၊ ရယ်လို့ ဆောင်ပုဒ် ကဗျာများပင် ချေးစီ ထားကြပါတယ်။

ဘဝအသစ် ဖြစ်ပြီးဖြစ်

သတ္တဝါတွေဟာ ၃၁ဘုံ [ငရဲ ၄-ဘုံ၊ လူ့ဘုံ ၁-ဘုံ၊ နတ် ၆-ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ-၂၀] မှာ ကျင်လည် နေကြရရှာပါတယ်။ ဒါကိုပင် “သံသရာ” လို့ ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သတ္တဝါတွေဟာ ဘဝအသစ်

ဖြစ်လာလိုက် သေသွားလိုက်၊ ဘဝအသစ်ဖြစ်လာလိုက် သေသွားလိုက်နဲ့ တစဉ်းတတန်းကြီး ဖြစ်ပျက်နေကြရရှာပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က မေ့စကြာ ဒေသနာတော်ကြီးမှာ . . .

“ ယာယံ တဏှာ ပေါနောဗ္ဗဝိကာ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ တတြတတြာဘိနန္ဒိနိ ”

ယာ အယံ တဏှာ၊ အကြင်ဆာလောင်မှု တဏှာသည်။ ပေါနောဗ္ဗဝိကာ၊ တဖန်ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်၏။ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ၊ နှစ်သက် တပ်စွဲခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်၏။ (ဝါ) နှစ်သက်တပ်စွဲသော သဘောဖြစ်၏။ တတြတတြာဘိနန္ဒိနိ၊ ထိုထိုရောက်ရာဘဝ ရရာအာရုံ၌ နှစ်သက် ပျော်မွေ့လေ့ရှိ၏ လို့ ဟောဖော်ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝတစ်ခု ဆန်းစစ်ပြု

ဘဝဆိုတာကတော့ “သတ္တဝါတစ်ခုရဲ့ ဖြစ်ခြင်း”ပါပဲ။ မွေးဖွားသည်မှ သေဆုံးသည်အထိ ကာလအတိုင်းအတာကို ဘဝရယ်လို့ သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားသဘောနဲ့ ပြောရ ယင်တော့ ကံတစ်ခုကြောင့် ရရှိလာတဲ့ အစဆုံး ရုပ်နာမ်နဲ့ နောက်ဆုံး ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ အကြားမှာ ရုပ်နာမ် တွေ အစဉ်အဆက် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အစဉ်ကို ဘဝရယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဆက်တယ်ဆိုတာဟာလဲ တစ်ဘဝရှိ ကံက အစွမ်းကုန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘဝကုန်ဆုံးသွားကာ နောက်ထပ် ကံအသစ်တစ်ခုက ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာ အသစ်ကို ဆက်လက်ပြီး စီမံပြန်တဲ့အတွက် နောက်ဘဝအသစ်တစ်ခုကို ဆက်ရပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီထက် တရားသဘော အခြေအမြစ်ကျကျ ပြောရမယ်ဆိုယင် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ ဆိုတဲ့ အကြောင်း တရားတွေကြောင့် ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ် ခေါင်းဆောင်တဲ့ နာမ်အသစ်၊ ရုပ်အသစ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဟာ ဘဝအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ပဋိသန္ဓေ ၄ မျိုး

သတ္တဝါတွေ ဘဝသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်ကြတဲ့အခါ ပဋိသန္ဓေ ၄-မျိုးအနက်မှ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ဖြစ်ပေါ် ကြရပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေ ၄ မျိုးဆိုတာကတော့ ၁။ ဥပပါတ်၊ ၂။ သံသေဒဇ၊ ၃။ အဏ္ဏဇနဲ့ ၄။ ဇလာဗုဇတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

၁။ ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေ

နတ်များ၊ ဗြဟ္မာများဟာ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေမျိုး ဖြစ်ကြပါတယ်။ ရှေးကံသက်သက်ကြောင့် တစ် နေရာရာမှ ကျလာသကဲ့သို့ ဘွားကနဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်ကြပါတယ်။ လက်ခြေအင်္ဂါ ကိုယ်ခန္ဓာ အပြည့်အစုံဖြင့် တစ်ပြိုင်နက် အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘရယ်လို့ မရှိကြ။ ရှေးဘဝ တစ်ခုမှ ခုန်ကျော်ကျရောက်လာသလို ကျရောက်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းပါပဲ။

အဲဒီ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေမျိုးဖြစ်ကြတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာများရဲ့ ရုပ်သဏ္ဍာန်ဟာ လူတို့ ပကတိတွေ့မြင်နေကြရတဲ့ လေရုပ်များထက်ပင် သိမ်မွေ့လွန်းလှတဲ့အတွက် လူတို့မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ပါဘူး။ စမ်းသပ်လို့လဲ မတွေ့နိုင်ပါဘူး။

၂။ သံသေဒဇ ပဋိသန္ဓေ

အချို့ပိုးမွှားများဟာ သံသေဒဇ ပဋိသန္ဓေမျိုးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ရေညှိ၊ အပုပ်၊ အညှိ၊ စတဲ့ နေရာတွေမှာ မိဘကိုမမှီရပဲ ရှေးကံ သင်္ခါရကြောင့် သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာကြတဲ့ သက်ရှိကောင်ကလေးများဟာ သံသေဒဇများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပဒုမ္မာကြာတိုက်မှာ ဖြစ်တဲ့ ပဒုမဝတီ မိဖုရားတို့၊ ပါးလုံးခေါင်းထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ ဝေဠုဝတီ မိဖုရားတို့ ဆိုတာတွေဟာ သံသေဒဇ သံဒေသုများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

၃။ အဏ္ဏဇ ပဋိသန္ဓေ

ကြက်ငှက်တွေဟာ ဥခွံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားလာကြတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်လို့မို့ သူတို့ကို အဏ္ဏဇ ပဋိသန္ဓေလို့ ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ ဒီသတ္တဝါများကတော့ အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်ကြပါတယ်။

၄။ ဇလာဗုဇ ပဋိသန္ဓေ

ကျွန်ုပ်တို့ လူသားတွေကတော့ မိဘတို့ရဲ့ သုက်သွေးကို အမှီပြုပြီး၊ မိခင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်မှာ ပဋိသန္ဓေ နေကာ မွေးဖွားလာကြရတာဖြစ်လို့မို့ ဇလာဗုဇပဋိသန္ဓေမျိုးလို့ ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ ခွေးတို့ နွားတို့ ဆိတ်တို့ မြင်းတို့တွေဟာလဲ ဇလာဗုဇမျိုးတွေပါပဲ။ အဏ္ဏဇနဲ့ ဇလာဗုဇ ၂ မျိုးကိုပေါင်းပြီး “ဂဗ္ဘသေယျကသတ္တဝါ”

လို့လဲ ခေါ်ဆိုကြပြန်ပါသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ၂ မျိုးဟာ မိဘရဲ့ သုက်သွေးကိုမှီပြီး ပိညာဉ်ဖြစ်ကာ အမိရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းခဲ့ရ၊ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရတာ ဖြစ်လို့မို့ ဂဗ္ဘသေယျက လို့ ခေါ်ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

နိဒါန်း အမှာစကား

သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ပေါက်ဖွားလာခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပဋိသန္ဓေ ၄ မျိုးကို ဖော်ပြလို့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီလို ပဋိသန္ဓေအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာကြရတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့အကြောင်း၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ တည်ရာမှီရာ ဖြစ်ကြတဲ့ ဘုံဘဝတွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ဘုံဝတွေရဲ့အကြောင်း၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှုကြည့် ပြီး သိရှိကြပါမှ သံသရာအစဉ်၊ ခန္ဓာအစဉ်တွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို သိရှိကြပါမယ်။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ အရင်းခံတဲ့ ကံ၊ ကံရဲ့ အကြောင်းအကျိုးတွေကို သဘောပေါက်နားလည်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုးတွေကို သိရှိပြီး ကံစီမံရာ နာခံနေရတဲ့အဖြစ်တွေကို တွေ့မြင်ကြကာ ကံပြတ်၊ တဏှာပြတ်၊ ဘဝပြတ်တဲ့လမ်းကိုရောက်အောင် ကြံဆောင်အားထုတ်လိုတဲ့စိတ်တွေ ပွားများလာကြပါ လိမ့်မယ်။ ဘုံဘဝတွေအပေါ်မှာ သတိသံဝေဂတွေ ကြီးစွာရရှိကြပြီး ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်လိုတဲ့ အာသာဆန္ဒတွေ တိုးပွားလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယခုဆက်လက်ပြီး တင်ပြသွားမယ့် “ဘုံဘဝ ပုံပြတရား”တွေ အပေါ်မှာ သတိ သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်ပြီး ရှုကြစမ်းပါလို့ စေတနာကောင်းဖြင့် ထပ်လောင်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဘုံဘဝ နိဒါန်းကဗျာ

ဘုံဘဝဆိုင်ရာ ဒေသနာစကားကို၊ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတယ်။
 ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ထိုထိုဘဝကို၊ ရှင်လူအများ သိရတယ်။
 သတ္တဝါသေရင် လားရာဂတိဟာ၊ ငါးပါးအထိ ရှိပါတယ်။
 လူ၊ နတ်၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာများနဲ့၊ ငရဲကြီးရှစ်ပါး ကြောက်စဖွယ်။
 ပဋိသန္ဓေ လေးမျိုးပြားလို့၊ ဘဝသစ်များ ဖြစ်ကြတယ်။
 တမလွန်လားရာ “ဘုံဘဝများ”ကို၊ ကဏ္ဍခြားလို့ ဖော်ပြမယ်။
 သံဝေဂဉာဏ် အစဉ်ပွားဖို့၊ ဉာဏ်ယှဉ်ထားလို့ ရှုကြကွယ်။
 ရှုဖွယ် . . . ရှုဖွယ်။ ။

လူ့ဘဝ

၁။ [လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း] [မနုဿဂတိ]

လူ့ဘဝဆိုတာ အင်မတန်ရနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောလို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း ရနိုင်ရန် ခက်ခဲလှတဲ့ ဒုလ္လဘတရားငါးပါးထဲမှာ တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝရဖို့ရာ ဆိုတာဟာ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းတို့ အချင်းချင်းထိခိုက်မိနိုင်ဖို့ ခက်ခဲတာထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ခက်ခဲလှပါတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။

အမှန်စင်စစ် လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာရတာဟာ အမိအဘတို့ရဲ့ သွေးသားကြောင့် ရောက်ရှိလာရတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိမိတို့ ရှေးကပြုခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးခွင့် များစွာ ရရှိလာတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ တစ်နည်းပြောရယင် ဂတိသမ္ပတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံလာတဲ့အတွက်ကြောင့် ရနိုင်ခဲ့လှတဲ့ လူ့ဘဝကို ရရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမိအဘတို့ရဲ့ သွေးသား ဆိုတာတွေကတော့ အထောက်အပံ့တွေ မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတိုင်း လူတိုင်း လူ့ဘဝကိုရရှိကြသော်လဲ လူအချင်းချင်းတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတူညီကြပါဘူး။ လူအမျိုးမျိုးကွဲပြားခြားနားနေကြရပါတယ်။ ဒါကတော့ မိမိတို့ရှေးကပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကံတွေက ကွဲပြားခြားနားခဲ့ကြလို့ ယခုလို မတူညီကြပဲ အမျိုးမျိုးကွဲပြားခြားနားနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဒါ့အပြင် လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် မိမိတို့ယခင်ဘယ်ဘဝကလာခဲ့ကြတယ်၊ နောင်လဲ ဘယ်ဘဝတွေကို ရောက်ရလိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာတွေကို မသိမြင်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကလဲ မိမိတို့မှာ မသိမှု အဝိဇ္ဇာနဲ့ တပ်မက်မှု ဘဝတဏှာတွေက ဖုံးလွှမ်းပြီး ကာကွယ်ထားတဲ့အတွက်ကြောင့် မသိမမြင်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို ပကတိမျက်စိနဲ့ ကြည့်လို့မတွေ့မြင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိမိတို့ရဲ့ တမလွန်ဘဝအကြောင်းတွေကို သိလိုခဲ့ယင်တော့ သိနိုင်တဲ့နည်းရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ တမလွန်ဘဝကိုသိမြင်နိုင်တဲ့အဘိညာဉ်တွေ ဝိပဿနာဉာဏ်ထူးတွေရရှိအောင် အားထုတ်ပြီး ဘာဝနာနည်းဖြင့် ကြည့်ယင် သိနိုင်မြင်နိုင် ဆင်ခြင်နိုင်ပါတယ်။

တရားကြေးမုံတော်ကြီး

အရှင်အာနန္ဒာကမြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ လားရောက်ရာဂတိကို မေးလျှောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကလဲ “ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာဖြင့် ဘယ်ဘဝရောက်နေလေရဲ့” လို့ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ လားရောက်ရာဂတိကို ဖြေကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြေကြားတော်မူပြီးတဲ့အခါ ဘုရားရှင်က “အာနန္ဒာ၊ ကွယ်လွန်တိုင်းကွယ်လွန်တိုင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ လားရောက်ရာဂတိကို မေးနေကြလျှင်

(၃) ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာအား သတ္တဝါများ လားရောက်ကြရသည့် ဂတိများကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန် တရားကြေးမုံတော်ကြီးကို ဟောပြောတော်မူပုံ။

ငါဘုရားပင်ပန်းရုံသာရှိမယ်။ မည်သူ့ကိုမျှ မမေးဘဲ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ရာ ဓမ္မဒါသ (တရားတည်းဟူသော ကြေးမုံမှန်ကြီး)ကို ပြတော်မူမယ်”လို့ မိန့်တော်မူပြီး မိမိတို့ရဲ့ လားရောက်ရာဂတိကို ကြည့်နိုင်မြင်နိုင်တဲ့ တရားကြေးမုံတော်ကြီးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒါတွေကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညိုကိုးကွယ်မှု၊ သီလ ဆောက်တည်မှု၊ ဒုစရိုက်များကို ရှောင်ကြဉ်မှုစတဲ့ ကံ၊ ကံရဲ့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ်ပုံတွေကို ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်ဆင်ခြင်ပြီး ကြည့်လျှင် သိမြင်နိုင်တဲ့နည်းကို ပေးတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာတိဿရဉာဏ်

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ရှေးကံပါရမီအရှိန်အဟုန်တွေကြောင့် ယခင်ဘဝက အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောင်းသိမြင်နိုင်တဲ့ ဇာတိဿရဆိုတဲ့ဉာဏ်ထူးတွေကို အလိုလိုရရှိလာကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတို့ ယခင်ဘဝကဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ အကြောင်းစုံတွေကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုနိုင်စွမ်း ရှိကြပါတယ်။

ယခုခေတ်မှာလဲ ကလေးငယ်ဘဝမှာ ယခင်ဘဝကအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနိုင်တဲ့သူတွေကို မကြာခဏတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ သူတို့ကို “လူဝင်စားတွေ”ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ လူဝင်စားဆိုသူများဟာ မြန်မာပြည်၌သာမကပဲ နိုင်ငံတကာမှာလဲ အနည်းငယ်စီ ရှိကြမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တမလွန်ဘဝကို မယုံကြည်ကြတဲ့သူတွေက အလေးမထားပဲ သေးသိမ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြလို့ အချို့ မှေးမှိန် သွားကြရခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ကလေးငယ်ဘဝမှာ ပြောတဲ့စကားများဟာ အများအားဖြင့် ရိုးသားမှန်ကန်တတ်ကြပါတယ်။ ကလေးသူငယ်များဟာ လူကြီးများလို အယူဝါဒစွဲ မရှိကြသေးပါဘူး။ ဝါဒတစ်ခုပေါ်မှာ အယူမသန်ကြ သေးပါဘူး။ သူတို့သိမြင်တဲ့အတိုင်း ပြောဆိုတတ်ကြတာ များပါတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်ဘဝမှာ ဟိုဘက် ဘဝက အရှိန်အဟုန်ကလဲ မကုန်တတ်သေးဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒီဘက်ဘဝရဲ့ သာယာနှစ်သက်မှု တွေက မဖုံးလွှမ်းသေးမီ ဟိုဘက်ဘဝရဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုတွေကို ပြန်မြင်ပြီး ပြောကြဆိုကြဟန် လက္ခဏာ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘဝဟောင်းက အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြသူတိုင်း အမှန်ချည်းပဲလို့လဲ မဆိုနိုင် ပါဘူး။ အချို့ကလေးများဟာ လူကြီးများကသင်ပေးလို့ ပြောဆိုလာကြတာလဲ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်။ အခြေ အနေနဲ့ အကြောင်းအရပ်ရပ်တို့ကို ပညာဖြင့်ချင့်ချိန်ပြီး ယုံကြည်လက်ခံကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယုံကြည် လက်ခံသင့်တဲ့ “လူဝင်စား” အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်တင်ပြရမယ်ဆိုယင် ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာ တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ “ဘဝပြဿနာ” ဆိုတဲ့ ဟောကြားချက်ထဲမှ “ဖျာပုံသူလေးတစ်ဦး” ရဲ့ အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်တင်ပြရပါလိမ့်မယ်။

ဖျာပုံသူလေး

၁၉၅၆-ခုနှစ်က ဖျာပုံမြို့နယ် တောရွာတစ်ရွာမှ ၃-နှစ်ရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဟာ ရန်ကုန်မြို့သို့ သူ့မိဘများနဲ့ အတူ ဘုရားဖူးရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီကလေးမဟာ ပါဠိပိဋကစာပေများကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ သွက်သွက်လက်လက် ဖတ်ပြနိုင်တာကို အံ့သြစွာ တွေ့ရှိကြရပါတယ်။ ကလေးမလေး

ရဲ့ မိဘများဟာ ဆင်းရဲတဲ့ တောသူတောင်သားများဖြစ်ကြပြီး သင်ပေးထားချိန်လဲ မရှိ၊ သင်ပေးနိုင်လောက်အောင်လဲ ပညာကောင်းကောင်းမတတ်ကြ။ ဒါကြောင့် ၃-နှစ်ခွဲခန့်ကလေးမလေးကို သင်ပေးထားနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူလှပါဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီကလေးမလေးဟာ အချို့သော ရဟန်း သံဃာတော်များရဲ့ ဘွဲ့အမည်ကို အလိုလိုသိရှိပြီး မောင်နန္ဒိယ စသည်ဖြင့် မရိုမဝော ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကလေးမလေးဟာ ဖိတ်စာတစ်ခုကို သူ့အလိုလိုဖတ်နေတာကို တွေ့ကြရမှ စာဖတ်တတ်မှန်း သိရှိကြပြီး အံ့ဩကြရပါတော့တယ်။ လူကြီးများပင် အချိုးကျအောင် ဖတ်နိုင်တဲ့ ပါဠိစာပေတွေကို သူက သွက်သွက်လက်လက် ဖတ်ပြနိုင်နေပါတယ်။ သူ့ကို ရှေးဘဝကအကြောင်းတွေမေးယင်ငိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရပ်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အမည်တွေကိုတော့ သူက မှတ်မိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ဆရာဘုန်းကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားပြီး လူဝင်စား ဖြစ်လာတာပဲလို့ ရပ်ရွာလူများက ယူဆနေကြပါတယ်။

ဒါကတော့ လူဝင်စားဖြစ်နိုင်တဲ့ “ဖျာပုံသူလေး”ရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း အထောက်အထား သာဓကတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။

(၄) ၃-နှစ်သမီးအရွယ် ဖျာပုံသူလေးက ပါဠိပိဋကစာပေများကို ဌာန်ကရိုက်ကျကျ ဖတ်ပြနေပုံ။

ပိဋကတ် မောင်ထွန်းကြိုင်

ဖျာပုံသူလေးရဲ့ အကြောင်းကိုပြောရင် တစ်ချိန်က မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပိဋကတ် မောင်ထွန်းကြိုင်ရဲ့ အကြောင်းကိုလဲ သတိရလာပါတယ်။ မောင်ထွန်းကြိုင်ဆိုသူဟာ ၇-နှစ်အရွယ်မှာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အလိုလိုသိရှိပြီး ဟောပြောနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ ခက်ရာခက်ဆစ်တွေ မေးယင်လဲ ဖြေဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ မောင်ထွန်းကြိုင်ဆိုသူဟာ ယခုလဲ သက်ရှိထင်ရှားအဖြစ်နဲ့ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်အရွယ်ကြီးလာတော့ ယခင်ကလို မဟောပြောနိုင်တော့ပဲ။ ပိဋကစာပေတွေဟာ သူ့အလိုလို မေ့ပျောက်ကုန်တယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။

လူသေပြီး လူဝင်စားဖြစ်လာတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှတဲ့ ဝတ္ထုကတော့ မော်လမြိုင်မြို့မှ ဓမ္မကထိကဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းနဲ့ တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ ဘဆိုင်ဆိုသူရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒီ လူဝင်စား ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတွေကို ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဓမ္မစကြာတရားတော်ကြီး” မှာ ဒီလို ဟောကြားတော်မူထားပါတယ်။

“ဘုန်းကြီးဟာ မော်လမြိုင်မြို့ တောင်ဝိုင်းကျောင်းတိုက်မှာ ၁၂၉၁-ခုနှစ်မှ ၁၃၀၃-ခုနှစ် အထိ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အခါဘုန်းက မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး

-
- (၅) ဓမ္မကထိက ဘုန်းတော်ကြီးဝင်စားသည့် သူငယ်ကလေးက ယခင်ဘဝက သူ နေထိုင်ခဲ့သည့် ကျောင်းအဆောက်အဦ ပစ္စည်းတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေပုံ။

ရှိခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့နေ ဒကာကြီးတစ်ဦး ကွယ်လွန်သွားလို့ ရက်လည်ဆွမ်းကပ်လှူတဲ့အခါ အဲဒီဆရာတော် ကြီးက ရက်လည်ဆွမ်း အနုမောဒနာ တရားကို ဒီလိုဟောကြားပါတယ်။

(အဒ္ဓါပုံ မေ ဇီဝိတံ၊ ဓုဝံ မေ မရဏံ) မေ၊ ငါ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းသည်။ အဒ္ဓါပုံ၊ မခိုင်မြဲပါတကား။ မေ၊ ငါ၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းကား။ ဓုဝံ၊ မချွတ်ကေန် မြဲမြံ၏ ။ ဇီဝိတ မေဝ၊ အသက်ရှင်ခြင်းသည်သာလျှင်။ အနိယတံ၊ ကိန်းသေမမြဲ။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်ကား။ နိယတံ၊ ကိန်းသေပင်တည်း။ ဆိုတဲ့ ဒီမရဏဿတိ ဆင်ခြင်ပုံ စကားကို အရင်းခံပြီး ဟောသွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးလဲ အဲဒီအလှူမှာပါလို့ နာကြားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီကနောက် ခုနစ်ရက်မတိုင်မီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အဲဒီ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်ကြီး ယုံလွန်တော်မူသွားကြောင်းကြားသိရတယ်။ အဲဒီတော့ ယုံလွန်တော်မူတဲ့အခါ သူ့ဟောတဲ့ မရဏဿတိ တရားအမှတ်ရပြီး ယုံလွန်တော်မူသွားမှာပဲလို့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားမိတယ်။ ယုံလွန်တော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကတော့ လူဆိုးများက ဓားနဲ့ ထိုးသတ်သွားလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းလဲ ကြားသိရပါတယ်။

အဲဒီက နောက် ၃-နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါကျတော့ မြိတ်နယ်က သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်။ မော်လမြိုင်မှာ သူ့ကျောင်းရှိတယ် လိုက်ပို့ပါလို့ ပူဆာတဲ့အတွက် အဲဒီကလေးရဲ့ မိဘ များက လိုက်ပို့ကြတယ်။ အဲဒီ ယုံလွန်တော်မူသွားတဲ့ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းရောက်တော့ သူ့ဟာ အယင်

ဘဝက အဲဒီကျောင်းပိုင်ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း စသည်တွေကိုလဲ အဲဒီကလေးက ပြောတယ်။ အဲဒီ
ကျောင်းဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာတွေကို သူက အကုန်လုံး ပြောနိုင်တယ်။ ပြောသမျှတွေလဲ အမှန်
ချည်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ အနီးအပါးက ဆရာတော်တွေကိုလဲ သူက အကုန်မှတ်မိနေတယ်။ ဘွဲ့အမည်
တွေကိုလဲ ရှေးက ခေါ်နေကျအတိုင်း သူက ခေါ်နေသတဲ့။

အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ကပ္ပိယ ဒကာတစ်ဦးကို အမည်ထုတ်ဖော်ပြီး မေးကြတဲ့အခါ
ကျတော့ ဒီကလေးက “ကြောက်စ ကြောက်စ” လို့ ဆိုသတဲ့။ ဘာကြောင့် ကြောက်သလဲလို့ မေးတော့
အခြားလူတစ်စုနဲ့ အဲဒီလူက သူ့ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်တဲ့အကြောင်း၊ သူက ထွက်ပြေးလို့ မြစ်ကမ်းနားရောက်
တော့ လှေကြီးကိုတွေ့တာနဲ့ အဲဒီလှေကြီးကိုစီးပြီး လိုက်သွားကြောင်း၊ မြိတ်ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရွာတစ်ခု
ရောက်တော့ ယခုလက်ရှိ သူ့မိဘအိမ်မှာ ဝင်နေကြောင်းများကို အဲဒီကလေးက ပြောပြသတဲ့။

မှတ်ချက် ။ ။ အဲဒီမှာ ကျောင်းမှထွက်ပြေးပုံ၊ ကမ်းနားရောက်တော့ လှေကြီးတွေပုံ၊ အဲဒီလှေကြီးစီးပြီး
လိုက်သွားပုံ၊ လက်ရှိ သူ့မိဘအိမ် ဝင်နေပုံတွေကတော့ ပျံလွန်တော်မူခါနီးတုန်းက ထင်
ခဲ့တဲ့ ဂတိနိမိတ်တွေပါပဲ။ ဒီဝတ္ထုဟာလဲ တဏှာက ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတယ် ဆိုတာနဲ့
စပ်ပြီး အထူးမှတ်သားသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုပါပဲ။

ညိုရဲ့ ဆန်တစလယ်

တောင်တွင်းကြီးမြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက် ၁၀-မိုင်ခန့် ဝေးတဲ့အရပ်မှာ ချောင်းရိုးရွာ ဆိုတာ ရှိတယ်။ အိမ်ခြေ ၄၀၀-ခန့် ရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ညိုနဲ့ ဘဆိုင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ကွမ်းထမ်း ရောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကွမ်းရောင်းရာက ပြန်လာတဲ့အခါ ဘဆိုင်မှာ ဆန်ကုန် သွားလို့ ညိုထံမှ ဆန်တစလယ်ချေးပြီး ချက်စားရတယ်။ အဲဒီလိုစားပြီးနောက် ညှဉ့်အခါ လရောင်ဖြင့် ပြန်လာကြရာ လမ်းမှာ ပိုးထိလို့ ဘဆိုင်ဟာ သေသွားရှာတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက သူတို့ရဲ့ အသက်ဟာ ၂၀ ကျော်လောက် ရှိဟန်တူပါတယ်။ ခုနှစ်ကတော့ ၁၂၇၀နဲ့ ၁၂၈၀ အတွင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘဆိုင်ဟာ သေပြီးတော့ ညိုအိမ်မှာ ကြက်ဖြစ်ရသတဲ့။ ဆန်တစလယ်အကြွေးကို စွဲလမ်းပြီး သေသွားဟန်တူပါတယ်။ အဲဒီကြက်က တိုက်ကြက်ကလေးမို့ ညိုက အခြားလူများရဲ့ ကြက်များနဲ့ ကြက်တိုက်ပွဲလုပ်တယ်။ ၃-ပွဲ ၃-ကြိမ်တိုင်အောင် အနိုင်ရတယ်။ ၄-ကြိမ်မြောက်ပွဲကျတော့ အခြားကြက်က အသက်လဲရင့် အားအင်လဲကြီးတာနဲ့ ညိုကြက်ကရှုံးတယ်။ အဲဒီတော့ ညိုက ရှုံးရမလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာနဲ့ သူ့ကြက်ကို ခြေနှစ်ချောင်းကိုင်ပြီး မြေကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်။ မသေမရှင်နဲ့ အိမ်ကိုယူလာခဲ့ပြီး ရေအိုးစင်နားပစ်ချထားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ညိုရဲ့ နွားမကြီးက အဲဒီကြက်ကလေးကို နမ်းသွားသတဲ့။

(၆) ဘဆိုင်ဝင်စားသည့် ၇-နှစ်အရွယ် သူငယ်ကလေးက ဦးညိုအား ‘ဟေ့ ညို၊ ငါ့ မှတ်မိသေး ရဲ့လား’ ဟု မေးမြန်းနေပုံ။

အဲဒီကြက်ကလေးသေပြီးတော့ အဲဒီနွားမကြီး ဝမ်းထဲမှာ ပဋိသန္ဓေ နေရကယ်။ မွေးလာတဲ့အခါ နွားမကလေးဖြစ်နေသတဲ့။ အဲဒီနွားမကလေး အတော်အတန်ကြီးလာတဲ့အခါ ငညိုရဲ့ မိတ်ဆွေများက အဲဒီနွားမလေးကို တန်ဖိုး ၄-ကျပ်ထားပြီး သတ်စားကြသတဲ့။ အဲဒီလိုသတ်ပြီး အမဲသားတွေကို လှီးဖြတ် နေတုန်း တောင်တွင်းကြီးမှ စာရေးကြီးနဲ့ စာရေးကတော်က နွားမကလေးအား သနားကရုဏာသက် ပြီးတော့ “ငါ့နွားသာဆိုယင် မသတ်ရက်ပါဘူး။ သူ့အလိုလို သေသွားတောင် မစားရက်ပါဘူး။ မြေကြီး ထဲ မြုပ်လိုက်မှာပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီနောက် စာရေးကြီးကတော်မှာ သားယောက်ျားကလေး ဖွားမြင်လာတယ်။ ဒီကလေးက အသက် ၇-နှစ် ရှိသည့်တိုင်အောင် စကားမပြောဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဖခင်စာရေးကြီးက “ငါ့သား ဖကား ပြောပါကွာ။ ဒီကနေ့ လခထုတ်ရမယ်။ ငါ့သားအတွက် အဝတ်ကောင်းကောင်းဝယ်ခဲ့မယ်” လို့ ပြောပြီး တော့ ညနေပြန်လာတဲ့အခါ “ဟောဒီအဝတ်လှလှကလေးတွေဟာ ငါ့သားဖို့ပဲ။ ကဲ . . . စကားပြော ပေတော့” လို့ ပြောတဲ့အခါ အဲဒီကလေးက “ငညိုဆန် တစလယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

အတိုချုံးပြောရမှာပဲ။ အဲဒီနောက် ဖခင်စာရေးကြီးက “ငါ့သား စကားသာပြောပါ။ ဆန် တစလယ် မကဘူး။ ဆန်တစ်အိတ်တောင် ကြွေးဆပ်ပေးမယ်” လို့ ပြောတော့ အဲဒီကလေးက “ဒီလိုဆိုယင် ဆန်အိတ်ကို လှည်းပေါ်တင်ပါ။ ယခုပဲ သွားပြီး ကြွေးဆပ်ရအောင်” လို့ ပြောသတဲ့။

(၁) ကြက်ကိတ်ပဲတင် ၁ ပဲတိုင်တိုင် အနိုင်ရအောင် ခွပ်ပေးခဲ့ရရာပုံ။

ဒါနဲ့ ဆန်တစ်အိတ်ကို လှည်းပေါ်တင်ပြီးတော့ ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲလို့ မေးတဲ့အခါ တောင်တွင်းကြီးမြို့ မှ မြောက်ဘက်မောင်းဖို့ ကလေးကပြောတယ်။ နောက်လဲ ကလေးပြောတဲ့လမ်းအတိုင်း လှည်းကို မောင်းသွား ကြရာ ချောင်းရိုးရွာရောက်တော့ “ဒီရွာပဲ ရွာထဲဝင်ပါ။ ဒီလမ်းကို မောင်းပါ” စသည်ဖြင့် ကလေးက ညွှန်ပြတယ်။

နောက်ဆုံး ငညိုအိမ်ရောက်တဲ့အခါ “ဟော ရောက်ပြီ၊ ဒီအိမ်ပဲ” လို့ ကလေးက ပြောတယ်။ “ဒါ ဦးညိုအိမ် ဟုတ်ပါရဲ့လား” လို့ လူကြီးတွေက မေးတော့ ဦးညိုက ဟုတ်ပါတယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာတယ်။ အနားရောက်တော့ ကလေးက “ဟေ့ ငညို၊ ငါ့ မှတ်မိသေးရဲ့လား” လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကိုကြားရတော့ “သူ့အဖေလောက်ရှိတဲ့ငါ့ကို ငညိုလို့ ခေါ်ရမလား” လို့ ဆိုပြီး ဦးညိုက စိတ်ဆိုးလိုက် ဟာတဲ့။ ဒါနဲ့ စာရေးကြီးက “ဦးညိုရေ . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီကလေးက ထူးခြားတဲ့အကြောင်းရှိပါ တယ်” လို့ ပြောပြီး တောင်းပန်ရတယ်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကလေးက “ဟေ့ ငညို၊ မင်းက ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလားကွ၊ ဟိုတုန်းက မင်းနဲ့ ငါ ကွမ်းထမ်းပြီး ရောင်းကြတယ်၊ ငါက မင်းဆီက ဆန်တစ်လယ်ချေးဖူးတယ်။ အဲဒီအကြွေးမဆပ်ရသေးခင် ပိုးထိလို့ ငါသေခဲ့ရတယ်။ မင့်အိမ်မှာ ကြက်ဖြစ်ရတယ်၊ တိုက်ပွဲမှာ(၃)ကြိမ် တိုင်တိုင် ငါက အနိုင်ခွပ်ပေးခဲ့တယ်။ (၄)ကြိမ်မြောက်ကျတော့ ဟိုကြက်ကြီးက ငါ့ထက်အားကြီးလို့ ငါရှုံး ရတယ်။ မင်းက ငါ့ကို ရှုံးရမလားလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်သတ်တယ်။ မသေမရှင်နဲ့ ပစ်ချထားရာမှာ နွားမကြီး ကလာပြီး ငါ့ကိုနမ်းတယ်။ အဲဒီနွားမကြီး ဝမ်းထဲမှာ ဖြစ်ရပြီး မွေးလာတော့ နွားမကလေး ဖြစ်ရတယ်။

နွားမတန်း အရွယ်လောက်မှာ မင်းတို့က ငါ့ကို သတ်စားကြတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက ဟောဒီစာရေးကြီး အဖေ့နဲ့ အမေတို့က အနီးအပါး ရောက်လာပြီး သနားသက်ညှာတဲ့စကားကို ပြောသွားတယ်။ အဲဒီနွားမ ဘဝကသေတော့ ဟောဒီအမေအဖေတို့ရဲ့ သားဖြစ်နေရတယ်။ ယခု ဆန်တစ်လယ် အကြွေးဆပ်ဖို့ လာတယ်” စသည်ဖြင့် ပြောတယ်။ ပြောသမျှတွေကလဲ အကုန်လုံးအမှန်ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးညိုမှာ သူ့ပြုမိတာတွေကို စဉ်းစားပြီးတော့ အင်မတန် ပမ်းနည်းတဲ့အတွက် ငိုကြွေးရှာပါသတဲ့။ မှတ်ချက် ။ ဒီဝတ္ထုဖြင့် သိစေလိုရင်းမှာ တဏှာမကင်းသေးယင် တဖန်ဘဝသစ် အမျိုးမျိုး ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ သိစေလိုရင်းပါပဲ။

အသတ်ဖော်ပြပါ လူဝင်စားဝတ္ထုတွေကတော့ တကယ့်အဖြစ်မှန်ဝတ္ထုတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဓမ္မစကြာတရားတော်ကြီး”မှာ ထည့်သွင်း ဟောကြားထားတော်မူတဲ့ ဖြစ်ရပ် သာဓကဝတ္ထုတွေပါပဲ။

အတိတ်ဝတ္ထု သာဓကရှု

အဂ္ဂိတ္တရ အဋ္ဌကထာ (၃ - ၁၈၉) မှာလာရှိတဲ့ အတိတ်လူဝင်စားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုလည်း သာဓကရှုကြဖို့ တင်ပြပါဦးမယ်။

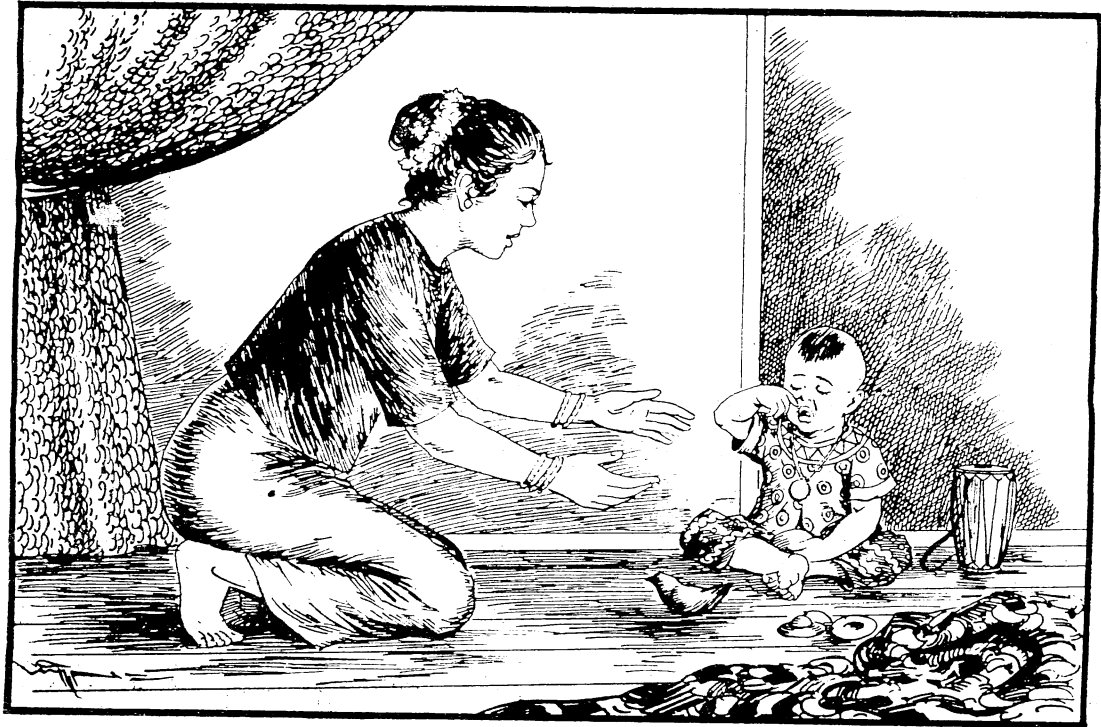
ရှေးကသီဟိုဠ်ကျွန်းတောရွာတစ်ရွာမှာ ဖခင်တစ်ယောက်နဲ့ သားနှစ်ယောက်တို့ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ သားနှစ်ယောက်အနက် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက အဖိုးသမီးကပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

တို့ လယ်တောသို့ အလုပ်သွားတဲ့အခါ အိမ်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးနဲ့ ညီဖြစ်သူသာ ကျန်ရစ်ကြပါတယ်။ ကြာတော့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တိတ်တဆိတ် ဖောက်ပြားမိကြပြီး ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ခင်ပွန်း အစ်ကိုကြီးထက် ညီဖြစ်သူအပေါ်မှာ သာပြီး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အတွက် သူ့အစ်ကိုကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ညီဖြစ်သူအား တိုက် တွန်းပါတယ်။ ညီဖြစ်သူလဲ မတတ်သာတဲ့အဆုံး အစ်ကိုကြီးကို ရေဆိပ်မှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်ရပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူဟာ သေပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ဇနီးကို တပ်မက်တွယ်တာတဲ့ တဏှာကြောင့် အဲဒီ အိမ်မှာပဲ (ဓမ္မနီ)ခေါ် ထန်းမြေဖြစ်ရပါတယ်။ အဲဒီထန်းမြေက သူ့ဇနီးကို တပ်မက်တွယ်တာနေတဲ့အတွက် အိမ်အမိုးမှ အဲဒီအမိုးသမီးအပေါ် သူ့ကိုယ်ကို ပစ်ပစ်ချပါသတဲ့။ အဲဒီအခါ အမိုးသမီးက သူ့ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ်မှာပဲလို့ ကြံတွေးမိပြီး အဲဒီမြေကို သတ်စေပြန်ပါတယ်။

မြေဘဝကသေပြီး ဇနီးဟောင်းအပေါ် အချစ်ကမပြယ်သေးတဲ့အတွက် အဲဒီအိမ်မှာပဲ ခွေးဖြစ်ရရှာ ပါတယ်။ အဲဒီခွေးကလဲ မယားဟောင်းရဲ့ နောက်ကို သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေပါသတဲ့။ ကြာတော့ လူတွေက “ခွေးမုဆိုးထွက်လာပြီ” လို့ ပြောင်လှောင်ကြတာနဲ့ အဲဒီခွေးကို သတ်စေပြန်တယ်။

(၈) သားငယ်ကလေးမှာ ဇာတိဿရဉာဏ်ကို ရရှိကာ မိခင်၏ အကိုင်အတွယ်ကိုပင် မခံပဲ ငိုယိုနေပုံ။

ခွေးဘဝမှသေတော့လဲ အချစ်က မပြယ်သေးတဲ့အတွက် အဲဒီအိမ်မှာပဲ နွားဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။ နွားဘဝမှာလဲ မယားဟောင်းနောက်ကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ တကောက်ကောက် လိုက်နေပြန်ပါသတဲ့။ ဒီအခါ လူတွေက “နွားကျောင်းသားထွက်လာပြီ” လို့ ပြောင်လှောင်ကြပြန်တာနဲ့ အဲဒီနွားကို သတ်စေပြန်လို့ လေးဘဝမြောက် သေခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

နွားဘဝသေပြီးနောက် စွဲလမ်းမှုနဲ့ ဇနီးဟောင်းရဲ့ဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေနေလာရပြန်ပါတယ်။ မွေးဖွားလာတဲ့အခါ ဇာတိဿရဉာဏ်ကို ရတဲ့အတွက် ယခင်ဘဝဟောင်းများက အဖြစ်အပျက်များကို သိမြင်ပြီး မိခင်ရဲ့အကိုင်အတွယ်ကိုပင် မခံတော့ပဲ ငိုယိုပြီးနေပါတယ်။ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ အဘိုးဖြစ်သူကို အားလုံးအကြောင်းစုံ ပြောပြတဲ့အခါ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်လုံး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုဖြစ်ကြပြီး ကျောင်းတိုက်တစ်ခုသို့ သွားကာ ရဟန်းပြုကြပါတယ်။ တရားအလုပ် ကြိုးစား အားထုတ်ကြတဲ့အတွက် မြေးအဘိုး ရဟန်းနှစ်ပါးလုံး အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် ဆိုက်ရောက်ကာ ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြရပါတယ်။

မှတ်ချက်။ ။ ဒီဝတ္ထုမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူဟာ ခင်မင်တွယ်တာမှ တဏှာကြောင့် ဘဝသစ်တွေ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘဝသစ်ဖြစ်ပြီး သေခြင်းဆိုးနဲ့ချည်း ၄-ဘဝ ဘိုင်တိုင် သေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးဘဝမှာတော့ တဏှာကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အတွက် ဘဝသစ်နောက်ထပ်တဖန် မဖြစ်ရတော့ပဲ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း အကုန်ငြိမ်းသွားရပါတော့တယ်။

ယောက်ျားဘဝ မိန်းမဘဝ

လူ့ဘုံလောကသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြရာမှာ ယောက်ျားဘဝ၊ မိန်းမဘဝရယ် လို့ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိကြရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကွဲပြားခြားနားမှုရှိကြရတာကတော့ ရှေးက မိမိတို့ပြုခဲ့ကြ တဲ့ ကုသိုလ်ကံဆိုင်ရာတွေမှာ ယောက်ျားစိတ်ဓာတ်သတ္တိ၊ မိန်းမစိတ်ဓာတ်သတ္တိတွေ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိခဲ့ ကြတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးတရားအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ယောက်ျားဘဝဟာ မိန်းမဘဝထက် သာလွန် မြင့်မြတ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ယောက်ျားဘဝဖြစ်ရတာဟာ မိန်းမဘဝဖြစ်ရတာထက် အစစအရာရာ မှာ အဆင့်အတန်းအားဖြင့် သာလွန်မြင့်မြတ်တယ်လို့ ယူဆအပ်ပါတယ်။

ယောက်ျားဘဝဖြစ်စဉ်မှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ အကုသိုလ်ကံကို ကျူးလွန်မိခဲ့ရင်တော့ သေယင် ငရဲကျယ် ကျပါတယ်။ ငရဲမကျပဲ လူပြန်ဖြစ်ရင်လဲ မိန်းမဘဝမှာ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုမှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် မိန်းမ ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးတရားရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုကြောင့် လူ့ဘဝတစ်ခုတည်းမှာပဲ ယောက်ျားဘဝရော မိန်းမဘဝပါ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်သာမက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လဲ ရှိပါသေးတယ်။

မောင်မစွက မယ်မစွက

ရှေးက သောရေယျပြည်မှာ သူဌေးသား သောရေယျခေါ် မောင်မစွကဆိုတာ ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူဟာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနဲ့ အတူ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးရန် သွားပါတယ်။ လမ်းခရီးမှာ ဆွမ်းခံကြွတ်တော်မူလာတဲ့ ရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်မြတ်ကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။

အဲဒီလို တွေ့မြင်တဲ့အခါ ရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်မြတ်ရဲ့ ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်ပေါ်မှာ ကြည်ညိုမှု သဒ္ဓါမဖြစ်ပဲ တပ်မက်မှုတဏှာဖြစ်ကာ “ငါ့မယားလေးဖြစ်ပါမူကား ကောင်းလေစွ” လို့ စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိပါတယ်။ အဲဒီလို ပြစ်မှားလိုက်တဲ့အခါ မောင်မစွကခမြာ ယောက်ျားအသွင် တမုဟုတ်ချင်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီး မိန်းမအသွင်သို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားရပါတော့တယ်။

မောင်မစွကလဲ သူ့အဖြစ်ကို အလွန်တရာရှက်လှတာနဲ့ အတူပါလာတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကို ပင် အသိမပေးနိုင်ပဲ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနံဘေးအတိုင်း စုံမျောပြီး ပြေးလာတဲ့အခါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်တဲ့အခါ သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်မိကြပြီး သားနှစ်ယောက်ပင် ဖွားမြောက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် တစ်နေ့မှာ သောရေယျပြည်က ရောက်ရှိလာကြတဲ့ ကုန်သည်သူဌေးတွေက မယ်မစွကကို တွေ့ရှိမှတ်မိသွားကြပြီး အဖြစ်သနစ်ကို မေးမြန်းကြပါ

(၉) မယ်မစွက ဘဝတွင် သား ၂-ယောက် ဖွားမြောက်ခဲ့ရပုံ။

တယ်။ မယ်မစ္စကလဲ သူ့ရဲ့ဖြစ်ပုံ အကြောင်းစုံကို မရှုက်နိုင်တော့ပဲ ပြောပြလိုက်ရရှာပါတယ်။ ဒီအခါ ကုန်သည်သူဌေးများက မယ်မစ္စကအား “ရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်ထံသို့ သွား၍ မနောက်ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော အပြစ်များကို သည်းခံတော်မူပါဘုရားလို့ ဆို၍ ကန်တော့ပါ။ သင့်ရဲ့ဘဝ သာယာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါလိမ့် မယ်” လို့ ပြောဆိုတိုက်တွန်းကြပါတယ်။

မယ်မစ္စကလဲ ကုန်သည်များ ပြောဆိုတိုက်တွန်းကြတဲ့အတိုင်း ရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်ထံသို့ သွား ၍ ကန်တော့ရှာပါတယ်။ ရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်သူမြတ်ကလဲ “သင်၏အပြစ်ကို ငါသည်းခံပါတယ်။ သင့်ရဲ့ ပင်ကိုယ်ယောက်ျားဘဝကို ပြန်ရပါစေသတည်း” လို့ မိန့်ဆိုတော်မူပါတယ်။ အဲဒီအခါ မိန်းမအသွင် ချက်ချင်းကွယ်ပျောက်သွားပြီး ယောက်ျားအသွင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရပါတော့တယ်။

မောင်မစ္စကလဲ ကံတရားရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံတို့ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခံစားရပြီး သံဝေဂဉာဏ်ကြီးစွာ ရရှိကာ ယောက်ျားဘဝဖြင့်ရသော သား ၂-ယောက်နဲ့ မိန်းမဘဝဖြင့်ရသော သား ၂-ယောက်တို့ကို သက် ဆိုင်ရာ အဘိုးတို့ထံအပ်နှံပြီး ရှင်မဟာကစွည်းအထံမှာ ရဟန်းပြုပါတယ်။ တရားအလုပ် ကြိုးစားအားထုတ် တဲ့အတွက်ကြောင့် မကြာမြင့်မီအချိန်အတွင်းမှာပဲ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄-ပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရရှိပြီး သောဓေယျရဟန္တာ ဟူ၍ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

[ဓမ္မပဒ - သောဓေယျဝတ္ထု]

ကံ ရုပ်သေးဆရာ

“လူ့ဘုံ လူ့ဘဝ လူဝင်စားတွေ”နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ပြလာတာ တော်တော်တောင် ရှည်သွားပါပြီ။ ကံရုပ်သေးဆရာရဲ့ ကြိုးဆွဲရာနောက်သို့ လိုက်ပါရပြီး အဆန်းတကြယ် ကပြကြရရှာတဲ့ ဝတ္ထုသာမကတွေ ကတော့ များစွာပင် ကျန်ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ ဘုံဘဝ အခန်းတွေကိုလဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ တင်ပြရန် ကျန်သေးတဲ့အတွက် ဒီမျှနဲ့ပဲ ရပ်နားမှုပြုကြပြီး ဆောင်ပုဒ်ကဗျာလေးတွေကို ဆိုကြပါဦးစို့။

လူ့ဘုံဘဝ ညွှန်းပြကဗျာ

လူ့ဘဝဆိုတာ ရနိုင်ခဲ့တဲ့ ဒုလ္လဘပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ရှေးကုသိုလ်ကံ ထောက်ပံ့ပြုလို့ ဤလူ့ဘဝ ရောက်ရတယ်။
တဏှာရင်းခံ ကံအကျိုးကြောင့်၊ လူ့အမျိုးမျိုး ကွဲပြားတယ်။
ဇာတိဿရဉာဏ် တချို့ရလို့၊ ရှေးဘဝကို သိကြတယ်။
လူဝင်စားဆိုတာ စိစစ်ကြည့်တော့၊ တကယ်ရှိတာ မှန်ပါတယ်။
လူသေပြီးယင် လူပြန်ဖြစ်လို့၊ တိရစ္ဆာန်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။
တဏှာရှိရင် ဘဝအသစ်ဖြစ်လို့၊ သံသရာနစ်လို့ မျောအုံးမယ်။
ပုထုဇဉ်ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာရှိလို့၊ လားရာဂတိ မမြဲဘူးကွယ်။
မှတ်ကွယ် . . . မှတ်ကွယ်။

ပြိတ္တာဘုံ ပြိတ္တာ ဘဝ

၂။ [ပြိတ္တာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိခြင်း] [ပေတဂတိ]

ပြိတ္တာဆိုတာ ယခုခေတ်အခေါ် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ အစိမ်း၊ သဘက်၊ မှင်စာ၊ ဖုတ်ကောင်၊ ကျတ်ကောင် စသည်တို့ဖြစ်ကြပါတယ်။ အမျိုးအစားအားဖြင့် အလွန်များပြားပြီး တစ်မျိုး တစ်မျိုးမှာလဲ အရေအတွက် ဟာ အင်မတန်များပြားစွာ ရှိကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သူတို့မှာ ဘုံဌာနရယ်လို့ သီးခြားမရှိကြ။ သူတို့နေထိုင်ကြရာဖြစ်တဲ့ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင် တော တောင် သုသာန်စတဲ့ အရပ်တွေကိုပဲ ပြိတ္တာဘုံရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပါဠိစကား “ပေတ”မှ ဆင်းသက်လာတဲ့ ပါဠိပျက်စကား ပိတ္တာကို ပြိတ္တာရယ်လို့ ခေါ်ဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သုခတော ပကဋ္ဌေန၊ ဣတာ ဂတာ ပဝတ္တာတိ ပေတာ။

[ယေ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ သုခတော၊ ချမ်းသာမှ၊ ပကဋ္ဌေန၊ ဝေးသောအားဖြင့်။ ဣတာဂတာ ပဝတ္တာ၊ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ ပေတာ၊ ပြိတ္တာ မည်ကုန် ၏၊ | တဲ့။

ပြိတ္တာဆိုတာ ချမ်းသာမှဝေးရာသို့ ရောက်နေတဲ့ သတ္တဝါလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ သူတို့ဟာ လူတွေ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်၊ အပုပ်အသိုး၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ သလိပ်၊ မစင် စသည်တို့ကို စားသောက် ကြရပါသတဲ့။ တချို့ကတော့ သစ်ပင်များ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားများမှာ နေကြလျက်၊ စိတ်ဓာတ်အားငယ်တဲ့ ယောက်ျား မိန်းမ ကလေးသူငယ်စသ့်တို့ကို ခြောက်လှန့်ပူးကပ်ပြီး တစ္ဆေစာပစ်တဲ့အခါ စားသောက်လေ့ ရှိကြပါတယ်တဲ့။

ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ရှိလာကြရခြင်းဟာ ရှေးက မိမိတို့ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အကုသိုလ်ကံ တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်လာကြရပါသတဲ့။ တချို့လဲ ငရဲဘဝမှာ ကြာရှည်စွာခံစားကြရပြီးမှ ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ရှိလာကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငရဲဘဝလဲ လူ့ဘဝတုန်းက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ များစွာပြုခဲ့ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သေခါနီး ဆဲဆဲမှာ သားသမီးသံယောဇဉ် ပစ္စည်းသံယောဇဉ် စွဲလမ်းမှုတွေနဲ့ သေဆုံးခဲ့ကြတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့အိမ် အနီးအပါးမှာပဲ ပြိတ္တာဘဝဖြစ်ပြီး နေကြရရှာပါသတဲ့။ သူတို့အဖို့ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး အမျှအတန်း ဝေလို့ သာဓုခေါ်နိုင်ခဲ့ယင်တော့ ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်နိုင်ပြီး လူပြန်ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်လှပါသတဲ့။

ဝိဇ္ဇာကုန်မှု ပြိတ္တာများ

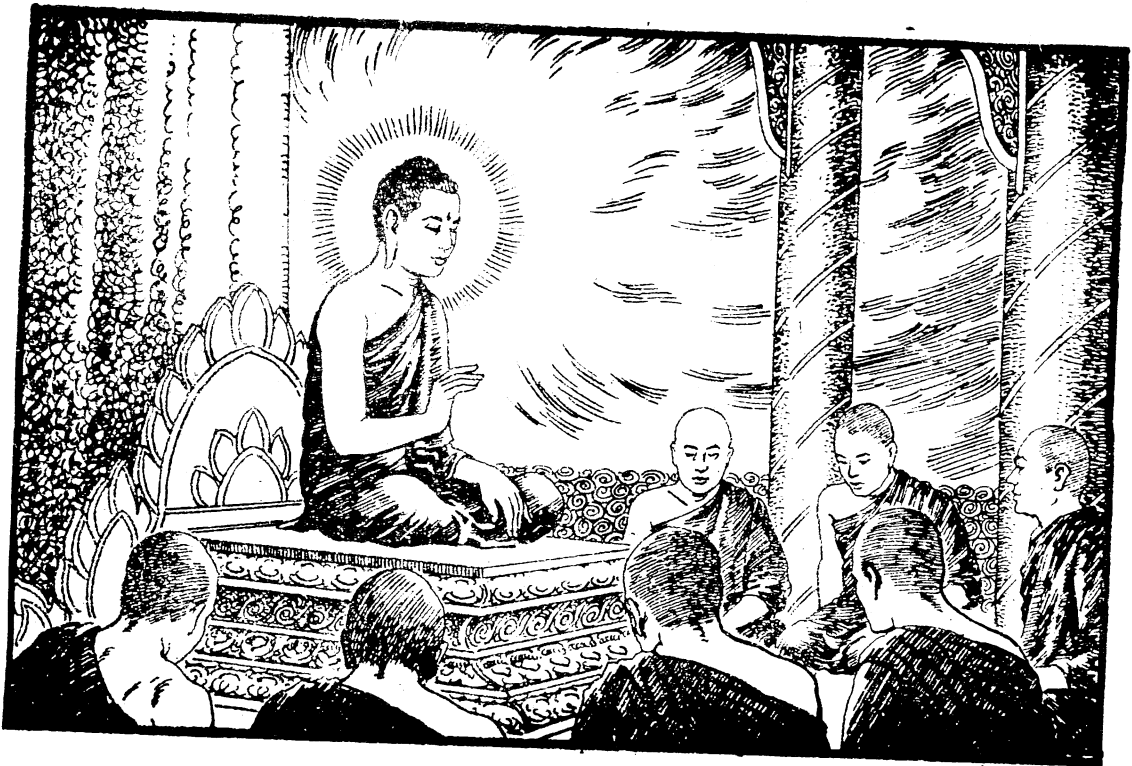
ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး ဝိဇ္ဇာကုန်တောင်ပေါ်မှာ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်း သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးတော်မူလေ့ရှိကြပါသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ အရှင်လက္ခဏာနဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် တို့ဟာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခံအင်းလှည့်ကြည့်ရာ

တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူတဲ့အခါ လွန်စွာထူးဆန်းလှတဲ့ ပြိတ္တာများကို မြင်တော့မူပါသတဲ့။ အဲဒီအခါ “မိမိမှာ ဤပြိတ္တာအဖြစ်မျိုးမှ လွတ်ရလေပြီ။ ကံ၏အကျိုးပေးပုံသည် လွန်စွာ ဆန်းကြယ်လှပေစွာ” ဟု တရားတော်ကို သတိရပြီး ပြုံးတော်မူပါသတဲ့။

ပြုံးတော်မူရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို အရှင်လက္ခဏက မေးတဲ့အခါ “ဗုဒ္ဓရှေ့တော်ရောက်မှ မေးပါ” လို့ ပြောပြီး၊ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်ရောက်လို့ ထပ်မံမေးတဲ့အခါ “အရှင်လက္ခဏ၊ ယနေ့ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် မှ အဆင်းတွင် ပြိတ္တာတွေကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲမှာ ခံကြရရှာပြီး၊ ကံ၏ သူပါ တစာစာနှင့် အော်ဟစ်နေကြတယ်။ ထိုပြိတ္တာများကို မြင်တဲ့အခါ ဪ... အံ့ဩဖွယ် ကောင်းပေစွာ၊ ဒီလိုသတ္တဝါ မျိုး ရှိမှ ရှိရလေတယ်လို့ တွေးမိပြီး ပြုံးတော်မူရခြင်း ဖြစ်တယ်” လို့ ပြောပြပါတယ်တဲ့။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့... ငါ၏သာဝကတို့ဟာ ဉာဏ်မျက်စိအမြင် ကျယ်ပေစွာ၊ သာမန် စက္ခုဖြင့် မမြင်နိုင်တဲ့အရာကို မြင်နိုင်ကြပေစွာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကို ရှေး ပုဒ္ဓဖြစ်ခါနီး ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်၊ ရတုန်းကပင် မြင်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြော၍ မယုံလျှင် မယုံသူမှာ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်စရာရှိသောကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပဲနေခဲ့တယ်။ ထိုပြိတ္တာတို့ဟာ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲဘုံ၌ အနှစ်များစွာ

(၁၀) ဘုရားရှင်က “ငါ၏သာဝကများသည် ဉာဏ်မျက်စိအမြင်ကျယ်ပေစွာ၊ သာမန်စက္ခုဖြင့် မမြင်နိုင်သည့် အရာကိုပင် မြင်နိုင်ကြပေစွာ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူပုံ။

ခံခဲ့ရပြီးမှ ပြိတ္တာဖြစ်လာကြရပေတယ်”လို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်တဲ့။

တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပြတော်မူခဲ့

အခါတစ်ပါးမှာ ဘုရားရှင်ဟာ ဈာန်ဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်အနီးရှိ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ကြွ
ရောက်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဝိမ္ဗိသာရမင်းရဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ကောလိယက ဆွမ်းပင့်ကျွေးကာ
ဘုရားရှင်အား “သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ မုဆိုးပြိတ္တာရဲ့အကြောင်း”ကို လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က ရဟန်း ရှင် လူ ပရိသတ်များစွာကို စုဝေးစေပြီး လူ့အပေါင်းအား သနား
ချီးမြှောက်သည့်အနေဖြင့် ပြိတ္တာများကို အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပြသတော်မူခဲ့ပါတယ်။

လူ့အပေါင်းတို့ဟာ ပြိတ္တာများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပြီး၊ သူတို့ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားကြရပုံ၊
အဝတ်အစားမရှိပဲ ချို့တဲ့စွာနေကြရရှာပုံ၊ အစာငတ်ပြတ်၍ ညှိုးငယ်စွာနေကြရပုံ စသည်တို့ကို ကိုယ်တွေ့
မျက်မြင် တွေ့ရှိကြရပါတော့တယ်တဲ့။

(အဘိဇ္ဇမာန ပေတ ဝတ္ထု)

(၁၁) ဘုရားရှင်က တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပြတော်မူသဖြင့် ပြိတ္တာတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို လူတို့ တွေ့မြင်
ကြရပုံ။

ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး

ပြိတ္တာတွေရဲ့ အမျိုးအစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လောကပညတ္တိကျမ်းမှာ (၁၂)မျိုး ပြဆိုထားပါတယ်။
 အဲဒါတွေကတော့ ၁။ တံတွေး နှပ်စားတဲ့ပြိတ္တာ၊ ၂။ အကောင်ပုပ်စားတဲ့ ပြိတ္တာ၊ ၃။ မစင်စားတဲ့ပြိတ္တာ၊
 ၄။ ခံတွင်းမှ မီးလျှံထွက်တဲ့ ပြိတ္တာ၊ ၅။ အပ်နဖားမျှ ပါးစပ်ပေါက်ရှိတဲ့ ပြိတ္တာ၊ ၆။ ရေငတ် ထမင်းငတ်
 ပြိတ္တာ၊ ၇။ မီးလောင်ငုတ်တိုလိုခဲရတဲ့ပြိတ္တာ၊ ၈။ ဓားနဲ့တူတဲ့ လက်ရှိတဲ့ပြိတ္တာ၊ ၉။ တောင်လုံးမျှ
 ကို ခန္ဓာရှိတဲ့ပြိတ္တာ၊ ၁၀။ စပါးကြီးမြွေလို ကိုယ်ခန္ဓာရှိတဲ့ပြိတ္တာ၊ ၁၁။ ဝိမာန်ရှိတဲ့ပြိတ္တာ၊ ၁၂။ တန်ခိုး
 ကြီးတဲ့ပြိတ္တာမင်းတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဋ္ဌကထာဋီကာကျမ်းမှာလဲ ပြိတ္တာ ၄ မျိုး ပြဆိုထားပါသေးတယ်။
 အဲဒါတွေကတော့ ၁။ သူတစ်ပါးပေးမှ စားရတဲ့ ပြိတ္တာ၊ ၂။ ထမင်းငတ် ရေငတ်တဲ့ပြိတ္တာ၊ ၃။ ပူပန်နေရ
 တဲ့ ပြိတ္တာ၊ ၄။ အသုရကာယ်တို့ဖြစ်ကြပါတယ်။

(သံဝေဂဝတ္ထုဒီပနီ)

ပြိတ္တာမြင်ရတဲ့ဆေးမြစ်

တစ်ခါက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ မြေဖုတ်ဘီလူးမ (ပြိတ္တာမ) တစ်ယောက်ဟာ သား ၂-ယောက်ကို
 ထူပါရုံဘုရား တံခါးအနီး၌ ထားခဲ့ပြီး အစာရှာဖို့ အနုရာမြေ့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ မြေဖုတ်ဘီလူးမဟာ

နေမြင့်သည့်တိုင်အောင် ပြန်မရောက်လာတဲ့အတွက်ကြောင့် သား ၂-ယောက်တို့ဟာ ဆာလောင် မွတ်သိပ် ပြီး နေကြရပါတယ်။ ဒီအခါ မထေရ်တစ်ပါးကို မြင်တွေ့ကြပြီး “အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့မိခင်သည် မြို့တွင်းသို့ဝင်သွားသည်မှာ ကြာမြင့်ပါပြီ။ ထိုအမိအား ဆိုပါလေ။ ဟူးဟူးငြားငြားရသမျှအစာတို့ကို လျှင်မြန် စွာယူ၍ လာခဲ့ပါ။ သားသူငယ်တို့သည် ဆာမွတ်လှကုန်ပြီ” လို့ မှာကြားကြပါတယ်တဲ့။ ဒီအခါ မထေရ်က “အဘယ်သို့လျှင် သင်တို့မိခင်ကို ငါမြင်နိုင်အံ့နည်း” လို့ မေးတဲ့အခါ မြေဖုတ်သူငယ်တို့က “အရှင်ဘုရား၊ ဤဆေးမြစ်ကို ယူ၍ကြည့်ပါလေ” လို့ ဆိုပြီး ဆေးမြစ်ကို ပေးလိုက်ကြပါသတဲ့။

မထေရ်ဟာ ဆေးမြစ်ကို ယူလိုက်တယ်ဆိုယင်ပဲ တစ်ထောင်မျှမကသော ပြိတ္တာဘီလူးတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရပါတော့သတဲ့။ လမ်းခရီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်အဆင်းရှိပြီး ကိုယ်ဝန် အညစ် အကြေး စသည်တို့ကို ရှာကြံစားနေတဲ့ မြေဖုတ်ဘီလူးမကို တွေ့ရှိရတဲ့အခါ သားငယ်များ မှာကြားလိုက်တဲ့ အတိုင်း ပြောကြားပါသတဲ့။ ဒီအခါ မြေဖုတ်ဘီလူးမက “အဘယ်သို့လျှင် အရှင်သည် အကျွန်ုပ်ကို မြင်ပါ သနည်း” လို့ မေးတဲ့အခါ မထေရ်က ဆေးမြစ်ကို ထုတ်ပြီး ပြသပါသတဲ့။ ဒီအခါ ဘီလူးမဟာ မထေရ်မြတ် ထံမှ ဆေးမြစ်ကို လုယူပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါလေသတဲ့။

(မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ)

ပြိတ္တာရှစ်သောင်းလေးထောင်

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင် ဝိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား တစ်ခုသော ညအခါ မှာ ပြိတ္တာများက ဖောက်ပြန်တဲ့အသံနက် အသံပြုကြီးတွေနဲ့ အော်ဟစ်ပြကြ ကြောက်စရာ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် တွေဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြကာ ခြောက်လှန့်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ တစ်ညလုံးမအိပ်နိုင်တော့ပဲ နံနက်ရောက် တဲ့အခါ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ သွားပြီး “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်အား ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် အသံကြီးများကို ကြားရသည့်အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးအပြစ်များ ဖြစ်လာနိုင်ပါသလဲဘုရား” လို့ အလုံးစုံ လျှောက်ထားမေးမြန်းပါတယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “ဒကာတော်မင်းမြတ်၊ မကြောက်လင့်၊ သင်မင်းကြီးအဖို့ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်၊ လွန်ခဲ့သော ၉၂ကမ္ဘာအထက်က သင်၏ဆွေမျိုး ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ဟာ သံဃာတော်များအား လူဒါန်းရန် ချက်ပြုတ်ထားတဲ့စားသောက်ဖွယ်တို့ကို မကပ်လှူမီ နေ့စဉ်မပြတ် စားသောက်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ပြိတ္တာများဖြစ်နေခဲ့ကြပြီး စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ငတ်ပြတ်နေကြရတယ်။ သူတို့ဟာ ဘုရားရှင်များထံ ချဉ်းကပ် ပြီး စားသောက်ရမည့်ကာလကို လျှောက်ထားခဲ့ကြတဲ့အခါ၊ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက် သင်တို့၏ ဆွေမျိုး

ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝိမ္ဗိသာရမင်းက အလှူပေးတဲ့အခါ သင်တို့အား အမျှဝေလိမ့်မယ်။ ထိုအခါ သင်တို့ စားသောက်ကြရ ပေလိမ့်မယ်” လို့ မိန့်တော်မူခဲ့ကြတဲ့အတွက် သူတို့ဟာ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြရတာတယ်။ ဒါပေမယ့် မနေ့က သင်မင်းကြီး အလှူပေးတဲ့အခါတုန်းက အမျှမပေးဝေမိခဲ့လို့ သူတို့မရရှိကြတဲ့အတွက် ညအခါမှာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် အသံကြီးများ၊ ကိုယ်ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုပြုကာ သင်မင်းကြီးအား သတိ ပေးကြခြင်း ဖြစ်တယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်အောင် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပြသတော်မူပါတယ်။

ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလဲ သင်္ကန်း ဆွမ်းတို့ကို ထပ်မံလှူဒါန်းပြီး “တပည့်တော်၏ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့အား ရောက်ပါစေ၊ ရပါစေ” လို့ ရည်စူးအမျှပေးဝေလိုက်တဲ့အခါ၊ ဆွေမျိုးပြိတ္တာများက ဝမ်းသာအားရ သာဓုခေါ်ကြ တဲ့အတွက် ချက်ချင်း ပြိတ္တာအဖြစ်မှ ကျွတ်လွတ်ကြရပြီး နတ်စည်းစိမ်များ ခံစားသွားကြရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

|တိရောကုဋ္ဌပေတဝတ္ထု|

စွဲလမ်းက ပြိတ္တာဖြစ်

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဆိုယင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးကို သူမတို့အောင် ချီးမြှောက်ခဲ့တဲ့ သာသနာ့ ဒါယကာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက် စေတီ ရေတွင်း ရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်

(၁၃) ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဆွေမျိုးပြိတ္တာများက ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်များဖြင့် ခြောက်လန့်နေကြပုံ။

တို့ကို တံညှိဆောက်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး မဟာကုသိုလ်တော်များကို ပြုခဲ့တဲ့ ဧကရာဇ်ဘုရင်ကြီး တစ်ပါးလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟာ သေခါနီး အချိန်မှာ ဆီးဖြူသီး (ရှစ်ရှားသီး) လေးတစ်ခြမ်း ကို စွဲမက်မိတာနဲ့ သေပြီးခဏမှာ မြွေပြိတ္တာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်မှ သားတော် မဟိန္ဒထေရ်နဲ့ တွေ့ရှိပြီး ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်သွားရတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။

[မဟာဝင်]

ကိုယ်တွေ့ ပြိတ္တာများ

တစ်ချိန်က မော်လမြိုင်မြို့နယ်၊ ကမ်းခြေရွာတစ်ရွာမှ တံငါသည် (၃)ယောက်တို့ဟာ လှေပျက် ပြီး တစ်ယောက်ကတော့ လှေပျက်နဲ့ အတူ ကမ်းခြေတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် အကူအညီရှာတဲ့အခါ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ဇနီးဟောင်းကို ပြန်တွေ့ရပြီး သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားပါတယ်တဲ့။ သူတို့နေတဲ့ရွာကိုရောက်ရှိတဲ့အခါ ဇနီးဟောင်းက အစား အသောက်များ ကျွေးမွေးပြုစုပြီး ကောင်းစွာထားပါတယ်တဲ့။

(၁၄) နေဝင်ရီတရိုး မှောင်စပျိုးသည့်အချိန်တွင် တစ်ရွာလုံး “လာကြဟေ့ လာကြဟေ့” ဟု အော် ဟစ်ကာ ထွက်သွားကြပုံ။

၆၂

အဲ . . . နေဝင်ပြီး မှောင်လာတဲ့အခါ တစ်ရွာလုံး “လာကြဟေ့ . . . လာကြဟေ့” လို့ ခေါ်ပြီး တစ်ယောက်မကျန် ထွက်ခွာသွားကြပါတယ်တဲ့။ မနက်လင်းမှ တစ်ရွာလုံးပြန်လာတာ တွေ့ရတဲ့အခါ ယောက်ျားက ဇနီးဟောင်းကို “မင်းတို့က ဘာတွေတုံး” လို့ မေးပါတယ်တဲ့။ ဇနီးဟောင်းက “ကျုပ်တို့က နေ့စံ ညခံရတဲ့ ပြိတ္တာတွေပဲ။ ညကျယ်င် အားလုံးတောင်ပေါ် သွားပြီး ခွေးစားခံကြရတယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဒီအခါ ယောက်ျားလဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး မနေဝံ့တော့ပဲ “ပြန်တော့မယ်” လို့ ပြောတဲ့အခါ ဇနီးဟောင်းက လူသွားလမ်းရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြီး “သူ့အတွက် ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှဝေပါ” လို့ မှာလိုက် ရှာပါသတဲ့။ အဲဒီ တံငါသည်ယောက်ျားလဲ မိမိရပ်ရွာသို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ပြိတ္တာတွေ ရဲ့ဒုက္ခကို ကြောက်ရွံ့ပြီး လူ့ဘောင်၌ မနေဝံ့တော့ပဲ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားပါသတဲ့။ အသားမစားပဲ သစ်သီး သစ်ရွက်တို့ကိုသာစားပြီး အလွန်အကျင့်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ နောက်ဆုံးဆယ်လ မြတ်ဗုဒ္ဓမှ)

သရဲဘဝဖြစ်ခဲ့ရသူ

၁၃၀၁-ခုနှစ်လောက်က မန္တလေးမြို့ ဘုရားကြီးတိုက်မှ ဦးအာစိဏ္ဏဆိုတဲ့ စာသင်သား ရဟန်းတစ်ပါး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ရည်ထွားကျိုင်းပြီး ဖြူစင်တယ်။ သဒ္ဓါတရားကောင်းတယ်။ ပိဋကတ်စာပေကို ကြိုးကြိုးစားစား

ကျက်မှတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဦးအာစိဏ္ဍက တစ်နေ့သောအခါ သပိတ်ဆေးယင်း “အရှင်ဘုရားတို့ သတိပြုကြပါ။ သူတစ်ပါးတွေလူတဲ ဆွမ်းတွေကိုစားပြီး ကောင်းကောင်းကျင့်သုံးနေထိုင်ကြပါ။ တပည့်တော်ကတော့ ၃-ဘဝတိုင်တိုင် ကိုယ်တွေဖြစ်ခဲ့ရလို့ အထူးသတိပြုနေပါတယ်” စသည်ဖြင့် အတူနေရဟန်းများအား ပြောကြားခဲ့ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီလိုပြောပြီးတဲ့နောက် သူ့အကြောင်းသိချင်တာနဲ့ ကိုယ်တော်တစ်ပါးက မေးကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ သူက ဒီလိုပြောပါတယ်။ “သူ့ဟာ လူ့ဘဝမှ သေတဲ့အခါ သရဲမကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက စားစရာလဲမပြည့်စုံ၊ နေစရာလဲ ကောင်းကောင်းမရှိတဲ့အတွက် ဟိုသွားရ၊ ဒီသွားရနဲ့ အင်မတန် ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဘဝမှသေတော့ နွားထီးကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနွားဘဝမှသေတော့ ယခုဘဝရောက်လာရတယ်။ ဒါကြောင့် သံဝေဂရပြီး ရဟန်းပြုလာခဲ့တယ်” လို့ ပြောပါတယ်တဲ့။

(မဟာစည်ဆရာတော်၏ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကြီး - မှ)

တစ္ဆေလူဝင်စား

မန္တလေးမြို့ ဈေးချိုအနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အိမ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဆယ်လကျော်တဲ့အခါ အဲဒီအိမ်မှာပဲ လူဝင်စားမိန်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်တဲ့။ မကားပြောတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်တဲ့အခါ “ဒီအဝတ်လဲ ငါ့ဟာ၊ ဒီပစ္စည်းလဲ ငါ့ဟာ” စသည်ဖြင့် ရှေးဘဝတုန်းက သူပိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ပြောပြနိုင်ပါသတဲ့။

အခြားလူများက “ညည်း . . . ဒီအိမ်မှာမဝင်စားခင်က ဘယ်မှာဖြစ်နေခဲ့သလဲ” လို့ မေးကြတဲ့အခါ “ဒီလမ်းထဲမှာပဲ တစ္ဆေဖြစ်ခဲ့တယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။ “ညည်း . . . လူတွေကို မကြောက်ဘူးလား” လို့ မေးတဲ့အခါ “လူကြီးတွေကို မကြောက်ပါဘူး၊ ကလေးတွေကိုတော့ ကြောက်တယ်၊ သူတို့ တုတ်နဲ့ ခဲနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ပစ်တဲ့အခါ သူတို့ကိုလဲ မှန်တတ်တယ်” လို့ ပြောပါသတဲ့။

“အဲဒီတုန်းက ညည်း . . . မပျင်းဘူးလား” လို့ မေးကြတဲ့အခါ “မပျင်းပါဘူး၊ ဒီလမ်းထဲမှာ အဖော် တစ္ဆေတွေ အများကြီးပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။ “ညည်းတို့ ဘာစားနေကြတုံး” လို့ မေးတဲ့အခါ “လူတွေပစ်တဲ့ ထမင်းလုံး ဟင်းဖတ်နဲ့ သလိပ်ချွဲတွေကို စားနေကြတယ်၊ အမေဆွမ်းတော်တင်ပြီး အမျှဝေတဲ့အခါ သာဓု မခေါ်ပါဘူး၊ ဆွမ်းတော်စွန်တော့ လူစားကြတာပဲ” လို့ တစ္ဆေ ပြိတ္တာတို့ရဲ့ သဘာဝကို ပြောပြပါတယ်တဲ့။

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ အနာဂတ်သာသနာရေး - မှ)

ကိုယ့်တွေ့သရဲဝတ္ထု

ဦးစံဖေနဲ့ မိသားစုတို့ဟာ ၁၉၂၈-ခုနှစ်လောက်က ဇီးကုန်းမြို့မှ အင်းစိန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ ကြရပါတယ်။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ်မှ အခွန်ဝန်အဖြစ် ရာထူးပြောင်းပြီး အင်းစိန်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

(၁၅) ဦးစံဖေ နေထိုင်မကောင်းစဉ် အရပ်ပုပု ဆံပင်ချထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ခုတင်ခြေရင်း ဌ် လာရပ်နေပုံ။

အင်းစိန်မြို့မှာ ဝန်းကျယ်ကျယ်ရှိတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ရှာဖွေပြီး၊ ၎င်းအိမ်မှာ နေထိုင်စဉ် (၃)လ ခန့်ကြာတဲ့အခါ ဦးစံဖေဟာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ ရုံးမတက်ပဲ အိမ်မှာ အနားယူ လဲလျောင်းနေတဲ့အခါ နေ့လည် ၂-နာရီလောက်မှာ အရပ်ပုပု ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဟာ ခုတင်ခြေရင်းမှာ လာရပ်နေတာကို တွေ့ရပါသတဲ့။ အနားမှာ ဦးစံဖေရဲ့ ဇနီး ရှိနေပါသော်လဲ ထိုမိန်းမ ကို မမြင်ရ၊ ဦးစံဖေသာ မြင်ရပါသတဲ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-ရက်လောက်ကလဲ ဦးစံဖေရဲ့ ဇနီးနဲ့ သားတို့ အိပ်နေကြစဉ် သားငယ်ဟာ နံရံဘက်က အိပ်ပါလျက် ခုတင်အောက်သို့ လိမ့်ကျသွားခဲ့ဖူးပါသတဲ့။ ဦးစံဖေရဲ့ မိခင်ကြီး ဘုရားမီးပူဇော်ပြီး ဘုရားဝတ် ပြုစဉ်မှာလဲ ဘုရားမီး ၄-ခါလောက် အလိုလို ငြိမ်းသွားခဲ့ဖူးပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဂရုမပြုမိကြပဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ နေခဲ့ကြပါသတဲ့။

အဲဒီရက်အတွင်းမှာ ဦးထွန်းအောင်ဆိုသူ ရောက်လာတဲ့အခါ ဦးစံဖေနဲ့ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း “ဝန်မင်း၊ ဒီအိမ်မှာ မနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကိုဝင်လာတော့ အိမ်ရှင်မသရဲကို တွေ့ရပါတယ်။ သူက မဆိုင်တဲ့သူများ ဒီအိမ်မှာနေတာကို မကြိုက်ပါ”လို့ ပြောပါသတဲ့။ ဦးထွန်းအောင်ဆိုသူဟာ ဆေးဝါးကုတဲ့ ဆရာ မဟုတ်ပေမယ့် ပယောဂကိုတော့ နိုင်သူဖြစ်ပါသတဲ့။

ဦးထွန်းအောင်က “ဝန်မင်း၊ ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေချင်ယင် အိမ်ရှင်မသရဲကို နှင်ပေးပါ့မယ်”လို့ ပြောပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဦးစံဖေတို့ကလဲ ကိုယ်ချင်းစာတဲ့သဘောနဲ့ “သူက မနေစေချင်ယင် မနေရုံပေါ့၊ နှင်တော့ မနှင်ပါနဲ့” လို့ ဆိုပြီး တခြားအိမ်သို့ မိသားစု ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပါတယ်တဲ့။

“အဲဒီအိမ်ကြီးအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းကြည့်တဲ့အခါ “ဒီအိမ်ရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သော်လဲ ဘာသာမတူတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကပြားနဲ့ အကြောင်းပါခဲ့တယ်။ လင်က အယင်သေသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်ရှင်မသေခါနီးမှာ အလှူလုပ်လိုလို့ ဘဏ်ကငွေထုတ်ပေးဖို့ ပြောပေမယ့် ထုတ်မပေးတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရကာ ဒီအိမ်မှာပဲ သရဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ မိန်းမရဲ့ အရပ်ကလဲ ပုပုယုပ်ယုပ် ပါပဲ” လို့ ပြောပြခဲ့ကြပါတယ်တဲ့။

|အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ဘာသာသွေး - မှ|

ညောင်လွန်ဆရာတော် တွေ့ခဲ့ရသော ပြိတ္တာ

၁၂၇၄-ခုနှစ်လောက်က ညောင်လွန်ဆရာတော်ဟာ အရိုးအိုးစေတီအနီးရှိ မြောက်ဘက်ဇရပ်ကြီး အပေါ်မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်မနေ တရားရှုပွားနေတဲ့အခါ ဇရပ်နံရံအပြင်ဘက်မှ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် အသံများ၊ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းအသံများဖြင့် ဆူညံနေသည့်အတွက် သမာဓိ မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့ရပါတယ် တဲ့။ “အင်း . . . မာရ်နတ်တွေရဲ့ တပည့်တွေပဲ၊ တတ်နိုင်ယင် ငါ့အသက်ကိုပင် သတ်ကြစေတော့ ငါ့အလုပ် ငါလုပ်မှပဲ” လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အပြတ်စွန့်လှူကာ တရားအားထုတ်တော်မူခဲ့ပါသတဲ့။ နံနက် ၃-နာရီမှာ မျက်နှာသစ်တော်ရေ လာကပ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းငယ်အား ကြည့်ရှုခိုင်းတဲ့အခါ ခုနစ်တောင်ခန့် ရှည်လျား တဲ့ မြွေစိမ်းကြီးကို တွေ့ခဲ့ရပါသတဲ့။ အဲဒီမြွေစိမ်းကြီးလဲ မကြာမီ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်တဲ့။

တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်ဟာ ဝတ်ရုံကျောင်းကြီးအပေါ်မှာ တရားရှုပွားတော်မူတဲ့အခါ၊ ကျောင်းရဲ့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ပြိတ္တာတစ်ဦးလာပြီး ပေထိုင်နေပါသတဲ့။ ဆရာတော်က “သင်ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ၊ “နန္ဒိယပါဘုရား . . . ကယ်တော်မူပါ” လို့ လျှောက်ပါသတဲ့။ နန္ဒိယဟာ ပထမတိုက်ကြပ်ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး သီလစင်ကြယ်ခဲ့ပေမယ့် ယုံလွန်တဲ့အခါ ကိုယ်ခန္ဓာကိုစွဲလမ်းလို့ ပြိတ္တာဖြစ်နေပါသတဲ့။ ဆရာတော်လဲ ဒကာ၊ ဒကာမများကိုခေါ်ပြီး အလှူအတန်းပြုစေကာ အမျှဝေတဲ့အခါ နန္ဒိယဟာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ လှပတောက်ပြောင်စွာနဲ့ လာ၍ “တပည့်တော် အထက်နတ်ပြည်သို့ သွားရပါမယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်တဲ့။

[ညောင်လွန်ဆရာတော်အတ္ထုပ္ပတ္တိ - မှ]

သင်းချိုင်းတစ္ဆေများ

ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ သုသာန်သင်းချိုင်းသို့ သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်လေ့ တရားစာရွတ်လေ့ရှိတော်မူပါတယ်တဲ့။ သုသာန်သင်းချိုင်းဆိုတာကတော့ လူသေများ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရာနေရာ ဖြစ်ပြီး၊ မြို့များရွာများ အနီးအနားမှာ တသီးတခြားထားရှိအပ်တဲ့အရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာများဟာ သုသာန်သင်းချိုင်းတို့မှာ များများစားစား နေထိုင်ကြဟန်တူပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားစာ

(၁၆) သုသာန်တွင် ဆရာတော်ကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေစဉ် ပြိတ္တာကလေးများ ထွက်လာနေကြပုံ။

တွေ့ရွတ်နေတဲ့အခါ တချို့ တစ္ဆေ သရဲတွေက အနားလာပြီး ကောင်းကောင်း တရားနာယူကြတယ်တဲ့။ တချို့ တစ္ဆေတွေကတော့ တရားမနာယူကြတဲ့အပြင် ကိုးလုံးကန်လန် အနှောင့်အယှက်များပင် ပြုကြပါ သတဲ့။

ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ တွင်းကလေးတစ်တွင်းရှိပြီး အဲဒီ တွင်းကလေးထဲက ပြိတ္တာနှစ်ကောင် ထွက်လာကြပါသတဲ့။ တွင်းကလေးက ပုရွက်ဆိတ်တွင်းလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပြိတ္တာနှစ်ကောင် ထွက်လာ တော့ ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်နေပါတယ်တဲ့။ တစ်ကောင်က တောင်ဘက် အစာသွားရှာတယ်၊ တစ်ကောင်က မြောက်ဘက် အစာသွားရှာတယ်။ အချိန်ကျတော့ သူတို့နှစ်ကောင် ပြန်လာကြပြီး တွင်းကလေးထဲ ပြန်ဝင် သွားကြပါတယ်တဲ့။

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ အခြေပြုပဋ္ဌာန်းတရားတော် - မှ)

ဆန်းကြယ်တဲ့လောက

ဩကာသ လောကကြီးဟာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ ဆန်းကြယ်လွန်းလှတဲ့ ဩကာသ လောကကြီးမှာ ဆန်းကြယ်လှတဲ့သတ္တလောက သတ္တဝါတွေ ဧကန်ရှိကြတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို သိပ္ပံပညာ က မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး။ တချို့က တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာတို့ကို မယုံကြည်ကြဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ မယုံကြည်တာ

ကိုပဲ ခေတ်မီသလိုလိုထင်ကြ၊ ယူဆနေကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒါဟာ ခေတ်မီတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်နောက်ကျတာ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မပွင့်ပေါ်မီကခေတ်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိတို့ဉာဏ်အမြင် အားနည်းလို့ မမြင်ရတိုင်း မရှိဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က တိတိကျကျ ဟောကြားညွှန်ပြထားတော်မူခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့လူတွေက တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို မယုံကြည်ကြဘူးသာဆိုတယ်။ ကြောက် တော့ ကြောက်ကြပါတယ်တဲ့။ အမှန်စင်စစ် တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာတို့ဆိုတာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူထက် နိမ့်ကျတဲ့ သတ္တဝါတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောက်ချင်း ကြောက်ယင် သူတို့ကသာ လူတွေကို ကြောက်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတွေအမှန် ကြောက်ကြရမှာက မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာဖြစ်သွားရမှာကိုသာ ကြောက် ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာဘဝသို့ မရောက်ရလေအောင် . . .

“အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေကို ရှောင်ပြီး ကုသိုလ်သုစရိုက်တွေကို ဆောင်ကြဖို့” အထူးအရေးကြီး လိုအပ်လှပါတော့တယ်။

ကဲ . . . ပြိတ္တာဘုံဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကဗျာလေးတွေဆိုပြီး သံဝေဂယူကြပါဦးစို့။

ပြိတ္တာဘုံဘဝ ညွှန်းပြကဗျာ

အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးတရားကြောင့်၊ ပြိတ္တာဘုံသား ဖြစ်ရတယ်။
 ချမ်းသာဝေးရာ အစဉ်သွားသမို့၊ ပြိတ္တာများလို့ ခေါ်ကြတယ်။
 သရဲ တစ္ဆေ ဖုတ် သဘက်များဟာ၊ ပြိတ္တာအမျိုးအစား ဖြစ်ပါတယ်။
 မြစ်ချောင်း အင်းအိုင် တောတောင်များမှာ၊ ဆင်းရဲခံစား နေကြတယ်။
 သင်းချိုင်းသုသာန် မြို့ရွာအနားမှာ၊ သွားလာကျက်စားကြကာရယ်။
 လူတွေစွန့်တာ အကုန်စားလို့၊ ဆိုးဆိုးရွားရွား သနားစဖွယ်။
 ဒုစရိုက်ကံတွေ မပြုမှားရအောင်၊ သတိထားလို့ ရှောင်ကြကွယ်။
 စွဲလမ်းသေယင် ပြိတ္တာဖြစ်သတဲ့၊ ဥပါဒါန်အပြစ်ဟာ ကြောက်စဖွယ်။
 မှတ်ကွယ် . . . မှတ်ကွယ်။

တိရစ္ဆာန်ဘုံ တိရစ္ဆာန် ဘဝ

၃။ [တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိခြင်း] [တိရစ္ဆာန်ဂတိ]

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာကတော့ အများမြင်တွေ့နေကြရတဲ့ ကျွဲ နွား သိုး ဆိတ် ဆင် မြင်း စတဲ့ မြက် သစ်ရွက် သစ်သီးစား သတ္တဝါတွေ၊ ကျား ခြင်္သေ့ ကြောင် မြေခွေးစတဲ့ သားစားသတ္တဝါတွေ၊ ချိုး ဆက်ရက် ခါ ကြက်စတဲ့ ငှက်သတ္တဝါတွေ၊ ငါး လိပ် ငါးမန်း ဂဏန်း စတဲ့ ရေသတ္တဝါတွေ၊ ပိုးဟပ် အိမ်မြှောင် တောက်တဲ့ ပင့်ကူ မြွေစတဲ့ ပိုးမွှားသတ္တဝါတွေ စသည်တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အခြေ ၂-ချောင်း၊ အခြေ ၄-ချောင်း၊ အခြေမပါ၊ အခြေများစွာရှိကြတဲ့ ကုန်းနေရေနေ တိရစ္ဆာန် တွေဟာ လွန်စွာ များပြားလှစွာရှိကြပါတယ်။ အမျိုးအစားအားဖြင့်လဲ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှပါတယ်။ တစ်မျိုး တစ်မျိုးမှာလဲ အကောင်ဦးရေဟာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် များပြား စွာ ရှိကြပါတယ်။ ခြ တောင်ပို့တစ်ပို့၊ ပျားအုံတစ်အုံ၊ ငါးအုပ်တစ်အုပ်၊ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းတစ်တွင်း၌ပင်လျှင် တိရစ္ဆာန်ဦးရေဟာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ရှိကြပါတယ်။ ဩကာသ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဆိုယင် တော့ တိရစ္ဆာန်ဦးရေဟာ အရေအတွက်ရော၊ အမျိုးအစားပါ မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် များပြားလွန်း လှပါတော့တယ်။

သူတို့ကို တိရစ္ဆာန်လို့ ခေါ်ဆိုရတာကတော့ တိရစ္ဆာန် လို့ဆိုတဲ့ ပါဠိက ဆင်းသက်လာတဲ့ ပါဠိ ပျက်စကားအနေနဲ့ ခေါ်ဆိုနေကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“တိရတိ အစောဘာဂံ ဂစ္ဆတိတိ တိရစ္ဆာနော”

“တိရေ အဋ္ဌိတာတိ တိရစ္ဆာနော”ဆိုတဲ့ ပါဠိအရ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ လူ့ပြည် နတ်ပြည်သို့ မကပ် အောက်အရပ် အပါယ်လေးထပ်အဖို့အားဖြင့် သွားလာတတ်တဲ့၊ တစ်နည်း မဂ် မကပ် ထောင့်ဖြတ် ဖီလာ သွားတတ်တဲ့ သတ္တဝါလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ လူများ နတ်များလို့ မတ်မတ်မသွားပဲ အလျားလိုက်သွားတတ်တဲ့ သတ္တဝါလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

သူတို့မှာ ဘုံဌာနရယ်လို့ သီးခြားမရှိ။ သူတို့ စုဝေးနေထိုင်ရာ အရပ်ကိုပဲ တိရစ္ဆာန်ဘုံလို့ ခေါ်ဆို ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မနုဿာန် ပစ္စက္ခံ တိရစ္ဆာန် ဒုက္ခံ လို့ ဇိနာလင်္ကာရမှာ လာရှိတဲ့အတိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခခံစားရပုံ အကြောင်းတွေကို လူတို့ရဲ့မျက်မှောက်၌ပင် တွေ့မြင်နေကြရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အထူး ဖော်ပြနေဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အကုသိုလ်ကံ သင်္ခါရကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြရတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်ကြပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ နိမ့်ကျစွာ အသက်ရှင်နေကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူ့အနီးအပါးမှာရှိကြတဲ့ ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်းစတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုယင် အရိုက်အနှက်ခံရ၊ လေးလံတဲ့ ဝန်ကိုဆွဲရ၊ ရွံ့ထဲမှာ အိပ်ရ၊ ခြင် မှက် စသည် အကိုက်ခံရနဲ့ လွန်စွာဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြရရှာပါတယ်။

ဒါအပြင် သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကိုပင် ခံကြရရှာပါသေးတယ်။ တောတောင် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ရှိကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုယင်လဲ အမြဲပဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြရပြီး တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် နိုင်ရာ နိုင်ရာ သတ်ဖြတ်စားသောက်နေကြ တချို့ အစာမစားရပဲ နေကြရနဲ့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေကြရရှာပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့်လဲ အပါယ် ၄-ဘုံမှာ တိရစ္ဆာန်ဘုံတစ်ဘုံအဖြစ်ပါဝင်ထည့်သွင်း ရေတွက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဘုရားရှင်လဲဖြစ်ခဲ့ရ

သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ ဖြစ်တော်စဉ်ကို ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုယင် ကံဇာတာညှိုးပြီး တိရစ္ဆာန်မျိုးမှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဘဝတွေ များစွာပင်ရှိခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိကြရပါလိမ့်မယ်။

“အစကြိုးကြာ၊ ဆယ့်ခြောက်ခါနှင့်၊ ဟင်္သာ ကိုးဖြစ်၊
ခြောက်ဖြစ်ကား ခို၊ ကျေးညိုသုံးခါ၊ သံသာကျား ဟိတ်၊
ကရဝိက် ငါး၊ လေးကား ကိန္နရီ၊ စာမရီ ဆယ့်ငါး၊
မျောက်ကား တစ်ဆယ်၊ ဆင်ဝယ်ဆယ့်တစ်” စသည်ဖြင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝအမျိုးမျိုးတို့တွင်

ဖြစ်တော်မူခဲ့ရကြောင်း အထောက်အထားသာကေ ပြဆိုလျက် ရှိကြပါတယ်။

ရွှေဥဒေါင်းမင်း

မောရဇာတ်မှာ ဘုရားလောင်းဟာ ရွှေဥဒေါင်းမင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ နံနက် နေထွက်ချိန် အိပ်တန်းက ဆင်းတဲ့အခါတိုင်း “ဥဒေတယံ စက္ခုမာ ဧကရာဇာ” ဆိုတဲ့ ဂါထာကိုရွတ်ဆိုပြီး ဆင်းလေ့ရှိပါသတဲ့။ ညနေအိပ်တန်းတက်တဲ့အခါမှာလဲ “အပေတယံ စက္ခုမာ ဧကရာဇာ” ဆိုတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး တက်လေ့ရှိပြန်ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် နှစ်ပေါင်း ၇၀၀-ကာလပတ်လုံး ဘေးအန္တရာယ်မရှိပဲ ချမ်းသာစွာ နေရပါတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ မုဆိုးတစ်ဦးက ဒေါင်းမလှလှလေးတစ်ကောင်ကို ယူလာပြီး သာယာစွာ တွန်စေပါသတဲ့။ ဒီအခါမှာ ရွှေဥဒေါင်းကြီးဟာ ဒေါင်းမလေးရဲ့ အသံမှာ စွဲငြိသွားပြီး ခါတိုင်း ရွတ်နေကျ ဂါထာရွတ်ဖို့ မေ့လျော့သွားကာ အိပ်တန်းက ကပျာကယာဆင်းတဲ့အခါ မုဆိုးထောင်ထားတဲ့ ကျော့ကွင်းထဲမှာ မိသွားခဲ့ပါလေတော့သတဲ့။

(မောရသုတ္တံ၊ မောရဇာတ်)

စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်

အခါတစ်ပါးမှာ ဘုရားလောင်းဟာ ဥဇ္ဇေနိမြို့ တံခါးဝမှာရှိတဲ့ စက္ကာလာရွာမှာ ဒွန်းစက္ကာမိုး၌ ဖြစ်ခဲ့ပါသတဲ့။ သူနာမည်က စိတ္တလို့ ခေါ်ပါသတဲ့။ သူညီဝမ်းကွဲက သမ္ဘူတတဲ့။ ရှင်အာနန္ဒာအလောင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ဝါးလုံးဖြင့်ကပြရတဲ့ အတတ်ကို ၂-နေရာခွဲပြီး ကပြကြသတဲ့။ အဲဒီလို ကပြ

(၁၇) နေရဉ္စရာမြစ်အနီး၌ သမင်ညီနောင်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က မုဆိုး၏ လှံချက်ဖြင့် သေပွဲဝင်ကြရရှာပုံ။

နေစဉ် သူဌေးသမီးတစ်ဦးနဲ့ ပုဏ္ဏားသမီး တစ်ဦးတို့က တွေ့ရှိသွားကြပြီး အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ အယူရှိကြတဲ့အတွက် နောက်ပါအခြေအရံများက သူတို့ကို ပိုင်းရိုက်ကြပါသတဲ့။

အဲဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လဲ “အမျိုးဇာတ်နိမ့်လို့ ဖြစ်ရတာပဲ” လို့ တွေးမိကြပြီး၊ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားကာ ပြာဟွဏ်မိုးယောင်ဆောင်ပြီး ပညာသင်ကြားပါသတဲ့။ စိတ္တက ပညာတော်လို့ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သတဲ့။ တစ်နေ့မှာ စိတ္တခေါင်းဆောင်ပြီး ပုဏ္ဏားတစ်ဦးရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ မင်္ဂလာပရိတ် ရွတ်ကြတဲ့အခါ၊ သဗ္ဗတက နွားနို့ပူပူကြီးတို့ သောက်မိလို့ ယောင်ပြီး ဒွန်းစက္ကားဘာသာနဲ့ “ခဠုခဠု” လို့ ဆိုမိသတဲ့။ ဒီအခါ စိတ္တကလဲ သတိမပြုမိပဲ ဒွန်းစက္ကားဘာသာနဲ့ “နိဂ္ဂလ နိဂ္ဂလ ထွေးလိုက် ထွေးလိုက်” လို့ ပြန်ပြောမိပြန်တဲ့အခါ၊ သူတို့ ၂-ဦး ဒွန်းစက္ကားတွေမှန်း သိကုန်ကြပြီး ပြာဟွဏ်တွေက ပိုင်းရိုက်ကြပြန် သတဲ့။

အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ညွှန်ကြားချက်အရ ရသေ့ပြုခဲ့ကြပြီး သေလွန်တဲ့ အခါ နေရဉ္စရာမြစ်အနီးမှာ သမင်ညီနောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရပါသတဲ့။ မုဆိုးတစ်ဦးရဲ့ လှံချက်ကြောင့် အဲဒီဘဝက သေတဲ့အခါ နဗ္ဗဒါမြစ်ကမ်းမှာ ဝန်လိုငှက်ညီနောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရပြန်ပါသတဲ့။ အဲဒီဘဝမှာလဲ မုဆိုးက ဖမ်းပြီး သတ်လို့ သေရပြန်တဲ့အခါ စိတ္တက ကောသမ္မိပြည်မှာ မင်းဆရာပုဏ္ဏားရဲ့ သားဖြစ်ပြီး ဘဝဟောင်း ၃- ဘဝကို မှတ်မိပါသတဲ့။ သဗ္ဗတကတော့ ဥတ္တရပဉ္စာလပြည်မှာ ဘုရင့်ရဲ့သားဖြစ်ပြီး ဒွန်းစက္ကားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကိုသာ မှတ်မိပါတော့သတဲ့။ အရွယ်ရောက်ကြတဲ့အခါ စိတ္တက ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး ဈာန်အဘိညာဉ်

ရတယ်။ သမ္ဘူတဘုရင်ဖြစ်ပြီး မင်းစည်းစိမ် ခံစားနေတဲ့အခါ ဘုရားလောင်း စိတ္တရသေ့ကြွလာပြီး သံဝေဂ ဉာဏ်ရအောင် တရားပြတဲ့အတွက် သမ္ဘူတလဲ တောထွက် ရသေ့ပြုကာ တရားအားထုတ်လို့ ဈာန် အဘိညာဉ်နဲ့ ပြည့်စုံသွားရပါတယ်တဲ့။

မှတ်ချက် ။ ။ ဒီ စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်ကိုကြည့်ယင် ဘုရားရှင်နဲ့ အာနန္ဒာအရှင်မြတ်ကြီးတို့သည်ပင်လျှင် အတိတ်ဘဝက တိရစ္ဆာန် သမင်ဘဝနဲ့ ဝန်လိုငှက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ကြရတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားသာမကပြဆိုလျက် ရှိနေပါတော့တယ်။

ဗြဟ္မာဖြစ်ရ ဝက်ဖြစ်ရ

အခါတစ်ပါးမှာ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အတွင်းမှာ နောက်ပါရဟန်းတော်များနဲ့ အတူ ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူပါတယ်။ မြို့ရဲ့ တစ်နေရာရောက်တော့ ရွံ့ဗွက်ထဲမှာ အစာစားနေတဲ့ ဝက် မလေးကို မြင်တော်မူပြီး ပြုံးတော်မူပါတယ်။ ပြုံးတော်မူရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို ရှင်အာနန္ဒာက မေးလျှောက် တဲ့အခါ ဘုရားရှင်က “အာနန္ဒာ၊ ဟိုဝက်မလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ သူဟာ ကကုသန်ဘုရားရှင် လက်ထက်က လူ့ဘဝအမျိုးသမီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူ့ဘဝသေတော့ တောကျောင်းတစ်ခုအနီးမှာ ကြက်မကလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကြက်မဘဝမှာ ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ရွတ်ဆိုသံကို ကြားနာယင်း စွန်ရဲသုတ်ခံရလို့ ခေါင်းပြတ် ပြီး သေခဲ့ရတယ်။ တရားနာရတဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဥပရီဆိုတဲ့ မင်းသမီးဖြစ်ပြီး လူ့ဘဝပြန်ရောက်လာခဲ့

ရတယ်။ ဥပရိဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ပရဗိုဇ်မ ဝတ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဥပရိပရဗိုဇ်မဟာ အိမ်သာ တက်ယင်း ပိုးလောက်တွေကို မြင်တွေ့ရာမှ ပုဠုဝကသမထကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းစီးဖြန်းလို့ ပထမဈာန် ရခဲ့တယ်။ အဲဒီဈာန်မလျှောပဲ သေဆုံးတဲ့အခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ဗြဟ္မာဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဗြဟ္မာ့ပြည်က စုတေတော့ လူ့ပြည်မှာ သူ့ကြွယ်လာဖြစ်ခဲ့ရပြန်တယ်။ အဲဒီသူ့ကြွယ်ဘဝက သေတော့ ယခုဟိုမှာ အစာ စားနေတဲ့ ဝက်မကလေး လာဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကိုမြင်လို့ ငါဘုရားပြီးတော်မူခြင်းဖြစ်တယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

(ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ-သုမနာထေရီမဝတ္ထု)

မှတ်ချက် ။ ဒီဝတ္ထုမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် တစ်ဘဝခြားကာ တိရစ္ဆာန် ဝက်မလေးဖြစ်ရပြန်တာ ကို အကြောင်းပြုပြီး ရှေးဆရာတော်ကြီးများက “ဗြဟ္မာဖြစ်တော့ တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စကျင်း မှာ တရံ့ရံ့” လို့ ဆိုတော်မူခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတ္တဝါမှန်သမျှ ပုထုဇဉ်ဘဝ နဲ့ သေယင် ဂတိမမြဲသေးတာကို သံဝေဂယူဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

တောဒေယျပုဏ္ဏား ခွေးဖြစ်သွား

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်မှာ တောဒေယျဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီပုဏ္ဏားကြီးဟာ ကောသလဘုရင်ရဲ့ မင်းဆရာ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးဖြစ်ပြီး သာဝတ္ထိပြည်နဲ့ မနိးမဝေ

(၁၈) ဘုရားရှင်က ရှင်အာနန္ဒာအား “ ဝက်မလေး၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ” ကို ပြန်ပြောင်း ဟောကြားနေပုံ။

မှာရှိတဲ့ တုဒိရွာကို အပိုင်စားရလို့ တောဒေယျလို့ အမည်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသတဲ့။ အဲဒီပုဏ္ဏားကြီးဟာ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ၈၇ - ကုဋေကြွယ်ဝချမ်းသာပါသော်လဲ အလှူဒါနကျတော့ လုံးဝပြုလေ့ မရှိပါဘူးတဲ့။

သူ့အယူအဆက “မျက်စဉ်းကျောက်ဟာ သွေးဖန်များယင် ကုန်ခန်းသွားသလို ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုတာ လဲ ပေးဖန်များယင် ကုန်ခန်းတတ်တယ်။ ခြကောင်များ၊ ပျားကောင်များဟာ စုဖန်များတော့ ခြအုံ ပျားအုံ ကြီးဖြစ်လာသလို ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာလဲ စုဖန်များယင် ချမ်းသာလာမယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းကိုသာစုကြ၊ မလှူကြနဲ့၊ မပေးကမ်းကြနဲ့” လို့ ယူဆပြောဟောလေ့ ရှိပါတယ်တဲ့။

အဲဒီ တောဒေယျ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သူ့အိမ်မှာပဲ တိရစ္ဆာန် ခွေးကလေး ဖြစ်ရရှာတယ်တဲ့။ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ သားဖြစ်သူ သုဘအမည်ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားက ပုဏ္ဏားကြီးသေလွန်တဲ့အခါ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သုဘ ပုဏ္ဏားဟာ တောဒေယျဝင်စားတဲ့ ခွေးကလေးကို အလွန်ပဲ ချစ်ရှာပါသတဲ့။ သူစားတဲ့အစားအစာကို ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ကောင်းမြတ်တဲ့ အိပ်ရာမှာလဲ သိပ်လေ့ရှိပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ခွေးကလေးဟာ သူ့ဖခင်ဝင်စားလာတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိရှာဘူးတဲ့။

တစ်နေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သုဘအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သုဘပုဏ္ဏား မရှိပါဘူးတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဆွမ်းခံဝင်လာတာကို တောဒေယျ ခွေးကလေးက မြင်တယ်

(၁၉) ဘုရားရှင်အား တောဒေယျ ခွေးကလေးက ရန်မူပြီး ဆီးကြိုဟောင်နေပုံ။

ဆိုယင်ပဲ ဘုရားရှင်ကို ရန်မူတဲ့အနေနဲ့ အနားမှာ လှည့်ပတ်ပြီး ဟောင်နေပါတော့သတဲ့။ ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “တောဒေယျ၊ သင်ဟာ လူ့ဘဝတုန်းက ငါဘုရားကို “ဂေါတမ၊ ဂေါတမ”နဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီးခေါ်ခဲ့တယ်။ သေပြီးလို့ အခု ခွေးလာဖြစ်တော့လဲ ငါဘုရားကို ဟောင်နေပြန်ပြီ။ သင်ဟာ မကြာမီ အဝီစိငရဲ ရောက်ရလိမ့်ဦးမယ်”လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါသတဲ့။

အဲဒီအခါ တောဒေယျခွေးကလေးဟာ “ငါ့အကြောင်းတော့ ရဟန်းဂေါတမ သိသွားပြီ” ဆိုပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဘုရားရှင်ပြန်ကြွသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ခွေးကလေးဟာ စိတ်ပျက်ပြီး မီးဖိုဆောင် ဖိုခနောက်အကြားက ပြာပုံပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး အိပ်နေရှာသတဲ့။ သူ့ကို အိမ်ကလူတွေက သွားချိပြီး မြင့်မြတ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်တာတောင် မအိပ်တော့ပါဘူးတဲ့။

အဲဒီနောက် သုဘပုဏ္ဏား ပြန်လာတဲ့အခါ ခွေးကလေး ပြာပုံပေါ်အိပ်နေတာ တွေ့ရတော့ အိမ်သူအိမ်သားတွေကို အကျိုးအကြောင်း မေးပါတယ်။ အိမ်သူအိမ်သားတွေက ဘုရားရှင်ကြွလာပြီး မိန့်ကြားသွားတဲ့ စကားအစုံ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အစအဆုံး ပြောပြကြပါသတဲ့။

ဒီအခါ သုဘပုဏ္ဏားဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့အပေါ် ဒေါသဖြစ်ပွားပြီး “ဒီရဟန်း ဂေါတမဟာ မဟုတ်တာတွေ ပြောသွားတာပဲ။ သူ့ဖခင်ဟာ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ရှိနေတယ်။ ခွေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းဂေါတမကို မုသာဝါဒနဲ့ စွပ်စွဲပြီး အရှက်ခွဲမယ်”လို့ ဆိုပြီး ဘုရားရှင် ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ပါသတဲ့။

ဘုရားရှင်ရဲ့ရှေ့မှောက်ရောက်ရှိတဲ့အခါ “သူ့ဖခင် ခွေးဖြစ်နေတယ်လို့ပြောတာ မှန်သလား”လို့ မေးပါတယ်။ ဘုရားရှင်က “မှန်တယ်”လို့ ဖြေပါတယ်။ “မယုံဘူး၊ ယုံကြည်လောက်အောင်ပြပါ”လို့ ဆိုတဲ့ အခါ ဘုရားရှင်က “အိမ်ကို သင်ပြန်ပြီး ရေမရောတဲ့ နို့ဆန်ပြုတ်ကို ခွေးကလေးအား ဝအောင်ကျွေးပါ။ မြင့်မြတ်တဲ့အိပ်ရာမှာ ခွေးကလေးကို သိပ်ပါ။ ခွေးကလေးအိပ်လို့ မပျော်တပျော်အချိန်မှာ သင့်ဖခင်က သင့်ကိုမပြောပဲ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ဥစ္စာကို မေးပါ။ အဲဒီအခါ အကုန်ပြန်ပြောပါလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ ခွေးကလေးဟာ သင့်ဖခင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် သိလာပါလိမ့်မယ်”လို့ နည်းပေးစကား မိန့်ကြားတော်မူပါသတဲ့။

အဲဒီအခါ သုဘပုဏ္ဏားက စဉ်းစားပါတယ်။ “ငါ့ဖခင်ဟာ ငါ့ကို အသိမပေးပဲ (၁) တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက်ရယ်၊ (၂) တစ်သိန်းတန် ရွှေပန်းကုံးရယ်၊ (၃) တစ်သိန်းတန် ရွှေခြေနင်းရယ်၊ (၄) အသပြာတစ်သိန်း ရယ် ပစ္စည်းလေးမျိုးကို တိတ်တဆိတ်မြှုပ်နှံထားခဲ့တာ ရှိတယ်။ အဲဒီမြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ရဟန်းဂေါတမ ပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ယင် ပြန်ရနိုင်မယ်။ မမှန်ယင်လဲ ရဟန်းဂေါတမကို မုသာဝါဒနဲ့ စွပ်စွဲ နိုင်မယ်”ဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ပြန်သွားပါသတဲ့။

အိမ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ဘုရားရှင်နည်းပေးတဲ့အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီး ခွေးကလေးကို မေးပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ တောဒေယျ ခွေးကလေးဟာ “ငါ့အကြောင်းတော့ သိကုန်ကြပြီ”ဆိုပြီး မျက်ရည်ကျကာ အူပြီး တော့ ပစ္စည်းလေးမျိုးမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို လက်နဲ့ယက်ပြပါသတဲ့။ အဲဒီနေရာကို တူးကြည့်တဲ့အခါ တကယ် ပဲ ပစ္စည်းအားလုံး တွေ့ရှိပြီး ပြန်ရပါတယ်တဲ့။

ဒီအခါ သုဘပုဏ္ဏားဟာ ဘုရားရှင်အား တော်တော်ကြည်ညိုသွားပြီး “ရဟန်းဂေါတမဟာ ဘဝဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်တဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အခြားပဋိသန္ဓေကိုပင် သိနိုင်ပါပေတယ်။ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ဆိုတာ ဧကန်စင်စစ် မှန်ပေတယ်” ရယ်လို့ ယုံကြည်သွားပါတော့တယ်တဲ့။

မှတ်ချက် ။ ။ ဒီစက္ကနာမှာ ဘုရားရှင်ဟာ နံနက်မိုးသောက်ယံမှာ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူတဲ့အခါ တောဒေယျပုဏ္ဏားကြီး ပစ္စည်းစွဲသေလို့ ခွေးဖြစ်နေတာရယ်၊ မလ္လမတန်းတဲ့အပြင် သူများ ကိုလဲ မလ္လမတန်းအောင် ပြောဟောတဲ့ မိစ္ဆာအယူကြောင့် ငရဲသို့ ကျရောက်အုံးမှာရယ်၊ သုဘပုဏ္ဏား သရဏဂုံတည်မှာရယ်တို့ကို ကြိုတင်ပြီး မြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သုဘပုဏ္ဏားက လူတွေ အသက် တို ရှည် ကွဲပြားခြားနားရတာ၊ အနာရောဂါ အနည်းအများ ကွဲပြားခြားနားရတာ၊ ရုပ် အဆင်း လှ မလှ ကွဲပြားခြားနားရတာ စတဲ့ ပြဿနာ ၁၄-ချက်ကို ဘုရားရှင်အား မေးလျှောက်တဲ့အခါ ဘုရားရှင်က “ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုး” တို့ကို အသေးစိတ် ဟောကြားဖြေဆိုတော်မူပါတယ်တဲ့။

နွားချေးပိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရ

ရှေးက ကာသီတိုင်း ပါဠိလိမြို့မှာစိုးစံတဲ့ အဿကမင်းကြီးမှာ လွန်စွာချောမောလှပတဲ့ ဥပရိအမည် ရှိတဲ့ မိဖုရားကြီးတစ်ပါး ရှိခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီဥပရိမိဖုရားကြီးဟာ အရွယ်ကောင်းတုန်းမှာပဲ သေလွန်သွားပါ

(၂၀) ဘုရားလောင်း ရသေ့ကြီးနှင့် အဿကမင်းကြီးတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ပိုးမက စကားပြော ဆိုနေပုံ။

သတဲ့၊ အဲဒီအခါ အဿကမင်းကြီးဟာ သောကပရိဒေဝမီးတွေ အလွန်အမင်းတောက်လောင်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ ဥပရိဒေဝီရဲ့ အလောင်းကို မစွန့်ပစ်ရက်နိုင်ပဲ မှန်ခေါင်းထဲမှာ ဆီစိမ်ပြီး သူ့ခုတင်အောက်မှာပဲ ထားစေသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ခုနစ်ရက်ရှိသွားတဲ့အခါ ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးဟာ ဥယျာဉ်တော်သို့ ဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပါသတဲ့။ ရသေ့ကြီးက ဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး သိရှိတော်မူတဲ့အတွက် အဿကမင်းကြီးအား “ဥပရိဒေဝီရဲ့ ဖြစ်ရာဘဝကို ပြနိုင်ကြောင်း” ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်အား သွားရောက်ပြောကြားစေသတဲ့။

အဿကမင်းကြီးလဲ အားရဝမ်းသာရောက်ရှိလာပြီး ဥပရိဒေဝီရဲ့ ဖြစ်ရာဘဝကို ရသေ့ကြီးအား မေးမြန်းလေတော့သတဲ့။ ရသေ့ကြီးက “အသင်မင်းကြီး၊ ဥပရိဒေဝီဟာ ရုပ်အဆင်းဖြင့် မာန်ယစ်နေခဲ့တယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့တော့ မေ့လျော့နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဥပရိဟာ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာပင် ယုတ်ညံ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်နွားချေးပိုးမဘဝဖြစ်နေရရှာတယ်” လို့ ထုတ်ဖော်မိန့်ကြားပါသတဲ့။

ဒီအခါ အဿကမင်းကြီးက “ကျွန်ုပ်မယုံပါ” လို့ ငြင်းပယ်ပါသတဲ့။ “ဒါဖြင့် ပိုးမကိုလဲ ပြမယ်၊ စကားလဲပြောစေမယ်” လို့ ရသေ့ကြီးကဆိုပြီး ပိုးဖိုနဲ့ ပိုးမနှစ်ဦးလုံး အဿကမင်းကြီး ရှေ့သို့ထွက်လာကြရန် အဘိညာဉ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာခေါ်ယူလိုက်ပါသတဲ့။ ပိုးဖိုနဲ့ ပိုးမတို့ နွားချေးပုံထဲမှ ထွက်လာပြီး ရှေ့တော်မှောက်ရောက်တဲ့အခါ ရသေ့ကြီးက “ဟဲ့ . . . ပိုးမ၊ နင်ဟာ ရှေးဘဝတုန်းက ဘယ်သူဖြစ်ခဲ့သလဲ” လို့

“ဘယ့်နှယ်လဲ ပိုးမ၊ နင်ဟာ အခု အဿကမင်းကြီးကိုပဲ ချစ်သလား၊ သို့မဟုတ် နွားချေးပိုးဖိုကိုပဲ ချစ်သလား”
 လို့ မေးပြန်တဲ့အခါ နွားချေးပိုးမက “တပည့်တော်မဟာဘဝသစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်လို့မို့ အဿကမင်းကြီး
 နဲ့ ဘာမျှမစပ်ဆိုင်တော့ပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုယင် ယခုဘဝ ချစ်လင်နွားချေးပိုးဖိုရဲ့ ခြေထောက်ကို အဿက
 မင်းကြီးရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ဆေးချင်ပါသေးတော့တယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပါသတဲ့။

ဒီအခါ အဿကမင်းကြီးဟာ စိတ်နှလုံး မသာယာဖြစ်သွားပြီး “ငါကတော့ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့
 သူ့ အလောင်းကို မစွန့်ရက်နိုင်ပဲရှိနေရတယ်၊ သူကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ တကယ်စိမ်းကားပါကလား” လို့
 စဉ်းစားမိပြီး စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ “ဟေ့ . . . ဟိုမသာမ အလောင်းကို အမြန်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း” လို့
 အမိန့်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်တဲ့။

မှတ်ချက်။ ။ ဒီဝတ္ထုမှာ ဥပရိဒေဝီဟာ အလှမာန်ယစ်ပြီးနေတဲ့အတွက် သေတဲ့အခါ ယုတ်ညံ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်
 နွားချေးပိုးမဘဝဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ မသိမှုအဝိဇ္ဇာကြောင့် ဘဝဟောင်းကိုမေ့ပြီး တပ်မက်မှု ဘဝတဏှာ
 ကြောင့် ဘဝသစ်မှာ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်း ပေါင်းဖက်ပြီး နှစ်သက်သာယာနေကြပုံတို့ကို
 တွေ့မြင်သိရှိကာ သံဝေဂယူကြဖို့ ကောင်းပါတော့တယ်။

သူဇာ ဗျိုင်းမလေး

ရှေးက မဂဇတိုင်း မစလရွာမှာ မာယလုလင်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်တဲ့ သူဇာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူး
 ပါတယ်။ မာယမှာ ဇနီး ၄-ယောက်ရှိတဲ့အနက် သူဇာဟာ အကြီးဆုံးမယားကြီး ဖြစ်ပါသတဲ့။

မာယနဲ့ ဇနီးများ၊ နောက်လိုက်နောက်ပါများ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြတဲ့အခါ သူ့ဇာတာ မပါဝင် ပဲရှိပါသတဲ့။ သူတို့အားလုံးသေလွန်ကြတဲ့အခါ တာဝတိံသာမှာ မာယကသိကြားမင်းကြီးဖြစ်ပြီး ဇနီးများက နတ်မိဖုရားများ ဖြစ်ကာ၊ နောက်ပါများကတော့ နတ်မင်းကြီးများဖြစ်ကြပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘာကောင်းမှုမျှ မပြုပဲ သေသွားခဲ့ရတဲ့ သူ့ဇာတာတော့ တောင်ချောက်ကြားတစ်ခုမှာ ဗျိုင်းမကလေး သွားဖြစ်ရရှာပါတယ်တဲ့။

မာယသိကြားမင်းဟာ ဇနီးဟောင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိလှတဲ့အတွက် သူ့ဇာ ဗျိုင်းမလေးကို နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူပြီး နန္ဒာရေကန်ထဲမှာ လွှတ်ထားပါသတဲ့။ အဲဒီ အကြောင်းများကို အခြား နတ်မိဖုရား တွေသိကုန်ကြပြီး သူ့ဇာဗျိုင်းမလေးထံသို့ လာကြကာ “ရှင်မသူ့ဇာရဲ့ နှုတ်သီးက ဘယ်လို၊ ခြေထောက်က ဘယ်နှယ်၊ ငါးထိုးဆိတ်ပုံက ဘယ်သို့” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကာ ပြောင်လှောင် သရော်ကြပါသတဲ့။ သူ့ဇာဗျိုင်း မလေးလဲ ယခင်ဘဝလူဖြစ်ခဲ့စဉ်က မိမိရဲ့ လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတဲ့ နတ်မိဖုရားတွေက ယခုလို ပြောင် လှောင်သရော်ကြတဲ့အခါ လွန်စွာပဲ ရှက်သွားခဲ့ရပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ သိကြားမင်းကို မိမိအား မူလတောင် ချောက်ကြားထဲ ပြန်ပို့ပေးဖို့ တောင်းပန်ရှာသတဲ့။ သိကြားမင်းလဲ သူ့ဇာကို တောင်ချောက်ကြားထဲပြန်ပို့ပြီး သူ့အသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကာ သီလစောင့်ထိန်းဖို့ မှာကြားပါသတဲ့။

သူ့ဇာဟာ တိရစ္ဆာန် ဗျိုင်းငှက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရပြီး ဗျိုင်းရဲ့ သဘာဝအရ ငါး၊ ဖားစတဲ့ ရေပိုး ရေမွှားတွေကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ရတဲ့သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်နေလေတော့ သူ့ဇာအဖို့ သီလစောင့်ဖို့ဆိုတာဟာ

(၂၁) သူ့ဇာဗျိုင်းမလေးအား နတ်မိဖုရားများက ပြောင်လှောင် သရော်နေကြပုံ။

မလွယ်ကူလှပါဘူး။ သို့ပေမယ့် သတ်ဖြတ်စားသောက်ပြီးနေပြန်ရင်လဲ အထက်နတ်ပြည် မရောက်တဲ့ အပြင် အောက်အဝီစိကျဖို့ သေချာနေပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါတော့တယ်။

သူ့ဇာတိဦးမလေးဟာ သိကြားမင်း မှာကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ သူ့အသက်ကို မသတ်ပဲ အသေငါးကို သာ စားပြီး သီလစောင့်ရှာပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သိကြားမင်းက သူ့ကို စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ငါး သေယောင်ဆောင်ပြီး ပြပါတယ်။ သူ့ဇာတိဦးမလေးက ငါးအသေ အထင်နဲ့ စားဖို့ထိုးယူလိုက်တဲ့အခါ ငါးက မသေပဲ လှုပ်ရှားပြတာနဲ့ ငါးရှင်မှန်းသိပြီး မစားပဲ ပြန်လွတ်ချလိုက်ပါသတဲ့။ သိကြားမင်းလဲ ဝမ်းသာ သွားပြီး သီလကို ဆက်လက်စောင့်ထိန်းဖို့ ကိုယ်ထင်ပြကာ မှာကြားပြန်ပါသတဲ့။

သူ့ဇာတိ ဇာတိနဲ့ သီလစောင့်ထိန်းပြီး သေတဲ့အခါ ဗာရာဏသီပြည်မှာ အိုးထိန်းသည်ရဲ့ သမီးဖြစ်ရပါသတဲ့။ အဲဒီဘဝမှာလဲ သိကြားမင်းရဲ့ အားပေးမှုနဲ့ သီလကို လုံခြုံအောင် ဆက်လက် စောင့် ထိန်းရှာပါသတဲ့။ အဲဒီဘဝ သေလွန်တဲ့အခါ အသူရာနတ်ပြည်မှာ နတ်မင်းကြီးရဲ့သမီး ဖြစ်ရပါသတဲ့။ အသူရာနတ်နဲ့ တာဝတိံသာနတ်တို့ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်ဘက်များ ဖြစ်ကြပါသတဲ့။ ဟစ်နေ့မှာ သူ့ဇာတိအတွက် ခင်ပွန်းလောင်းရွေးရန် ပန်းကုံးစွပ်ပွဲမှာ သိကြားမင်းဟာ အသူရာယောင်ဆောင်ပြီး ပါဝင်ပါသတဲ့။ သူ့ဇာတိ အသူရာယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သိကြားမင်းကို ပန်းကုံးစွပ်ပွဲလိုက်မိတဲ့အခါ သိကြားမင်းဟာ သူ့ဇာတိ အတင်း လက်ဆွဲပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တကြိုးတည်း တက်ပြေးပါတော့သတဲ့။ တာဝတိံသာသို့ ရောက်တဲ့

အခါ သိကြားမင်းက သူ့ဇာကို နတ်မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ပြီး မူလနံပါတ်တစ်နေရာ ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

မှတ်ချက် ။ ။ ဒီဝတ္ထုမှာ သူ့ဇာဟာ လူ့ဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြုခဲ့လို့ ယုတ်ညံ့တဲ့သားစားငှက် ဗျိုင်းမဘဝဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ ဗျိုင်းဘဝမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ သီလစောင့်ခဲ့ရရှာပုံ၊ ဗျိုင်းဘဝကသေတော့ နတ်သမီးမဖြစ်ခဲ့ရပဲ လူ့ဘဝဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ လူ့ဘဝမှာလဲ သီလ စောင့်ထိန်းခဲ့ပုံ၊ သို့သော်လဲ လူ့ဘဝမှ သေတဲ့အခါ သိကြားမင်းအလိုကျ တာဝတိံသာနတ်မဖြစ်ပဲ ရန်ဘက် အသူရာ နတ်သမီး ဖြစ်သွားခဲ့ရရှာပုံ၊ နောက်ဆုံးခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် နတ်မိဖုရားကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပုံတို့ကို သံဝေဂယူကာ သီလတရား၊ ကုသလကမ္မပထတရားတို့ကို အစဉ်ပွားများ သင့်ကြပါ တော့တယ်။

ကြုံရ ကြုံရ ဘုံဘဝ

ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ စီမံညွှန်ကြားမှုကြောင့် ဘုံဘဝထိုထိုမှာ ကြုံလာကြရရှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မှန် သမျှတို့အထဲမှာ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကြီးခမြာလဲ ဆိုးရွားလှတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝများအဖြစ်နဲ့ ပါဝင်ခဲ့ ရရှာပါသေးတယ်။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကြီးဟာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုမှာ ရွှေပန်းထိမ်သည်ရဲ့သား ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အခါတုန်းက သူတစ်ပါးသားမယားတွေကို ကျူးလွန်ပြစ်မှားခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်သမားကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီ

အကုသိုလ်ကံကြောင့် သူဟာ ဘဝသုံးခုမှာ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ဆိတ်ဘဝမှာ ဝေးသင်းခံရ၊ မျောက်ဘဝ
မှာ ဝေးစေ့ကိုက်ဖောက်ခံရ၊ နွားဘဝမှာ သင်းကွပ်ခံရ ဝန်ဆွဲခဲ့ရနဲ့ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားခဲ့ရရှာပါတယ်တဲ့။

နွားဘဝမှသေပြန်တော့လဲ အကုသိုလ်ကံကမကုန်သေးပဲ လူ့ဘဝဖြစ်တဲ့အခါ ယောက်ျားမဟုတ်၊
မိန်းမ၊ မဟုတ် နပုန်းပဏ္ဍုန် ဖြစ်ခဲ့ရရှာပါသေးတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အကုသိုလ်ကံများဟာ အင်မတန်
ကြောက်စရာကောင်းလှကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်ပါတော့တယ်။

တိဿရဟန်း သန်းဖြစ်

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တုန်းက အရှင်တိဿဆိုတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပုထုဇဉ် ရဟန်း
ကြီးပါပဲ။ အဲဒီရဟန်းကြီးဟာ သေခါနီးမှာ သင်္ကန်းကိုစွဲလမ်းပြီး သေသွားခဲ့ရှာပါသတဲ့။ အဲဒီစွဲလမ်းတဲ့
အကုသိုလ်ကံကြောင့် တိဿရဟန်းကြီးဟာ တိရစ္ဆာန်အညံ့စား သန်းမကြီးဖြစ်ရပြီး သင်္ကန်းမှာပဲ ကပ်နေ
ခဲ့ရပါတော့သတဲ့။

ကြားရတဲ့ သတင်းများ

ယခုခေတ်မှာလဲ လူ့ဘဝမှသေပြီး တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်သွားရတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကို မကြာ
မကြာ ကြားသိနေရပါတယ်။

မုံရွာနယ်က ရဟန်းတစ်ပါးဟာ သူပုန်အသတ်ခံရပြီး နွားဖြစ်ခဲ့ရ၊ ခွေးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း၊ ယခု
လူ့ဘဝပြန်ရပြီး ရဟန်းဝတ်နေတဲ့အကြောင်းများကို ကြားသိရပါတယ်။

ဒိုက်ဦးမြို့နယ် ရွာဝိုင်းကြီးမှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီး တောက်တဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း၊ တောက်တဲ့ဘဝကသေပြီး ယခုဖအောင်ဝဲရွာမှာလူပြန်ဖြစ်ပြီး ရှေးဘဝများကို ပြန်ပြောနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းများကိုလဲ ကြားသိနေကြရပါတယ်။

မြင်းခြံခရိုင် ဧရာဝတီကျွန်းထဲက မိဖုရားရွာမှ ဦးတိုက်စိုးဆိုသူဟာ ယခင်ဘဝက မယ်မင်းပု-
ဖိုးခို တို့အိမ်၌ ခွေးမဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း၊ ခွေးသားငယ်ကလေးများ မွေးလျက်ရှိစဉ် တစ်ညမှာ ထမင်းချိုးခိုး
စားခဲ့လို့ အိမ်ရှင်က ရင်ဘတ်ကို ခက်ရင်းနှင့်ထိုးသောကြောင့် ဒဏ်ရာရပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရကြောင်း၊
သားကလေးများရဲ့ အနီးသို့ ရောက်ရှိတဲ့အခါလဲကျသေဆုံးရကြောင်း၊ ယခုဦးတိုက်စိုး၏ ရင်ဘတ်မှာ
ခက်ရင်းဒဏ်ရာ ထင်လျက်ရှိကြောင်းများကိုလဲ ကြားသိကြရပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်ပညာရှင်တစ်ဦး သေဆုံးသွားတဲ့အခါ ရွာတစ်ရွာ
မှာ ဝက်သွားဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အကြားအမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ညွှန်ကြားတဲ့အတွက် မိသားစု
များက အဲဒီရွာကိုသွားပြီး ဝက်ကြီးအား နာမည်ခေါ်တဲ့အခါ ပြေးလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒါနဲ့ ကျန်ရစ်
သူ သားသမီးများက ဝက်ကြီးကို ဝယ်ယူခဲ့ကြပြီး အိမ်သို့ ခေါ်လာကာ ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစုကြတယ်
ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ တစ်နေ့မှာ ဝက်ကြီးဟာ နာမကျန်းဖြစ်တဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ထံ သွားပြပြီး
ဆေးကုသခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ဝက်ကြီး မကြာမကြာ နာမကျန်းဖြစ်ရတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်
က သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး “ဝက်ကြီးကို ဘယ်လိုထားသလဲ” လို့ မေးမြန်းတဲ့အကြောင်း၊ ဆေးခန်းလာပို့သူများ

က “ဝက်ကြီးကို ခုတင်မွေ့ယာနှင့်သိပ်ပြီး ထမင်းဟင်းများ ကျွေးကြောင်း” ပြောကြတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်က “ဝက်ကိုဝက်လိုမထားပဲ လူလိုထားယင် ဘယ်ကျန်းမာဖိုမလဲ” လို့ ပြောကြောင်း၊ သို့အတွက် အိမ်အောက်မှာပဲ ဝက်လိုချထားရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းများကို ကြားသိကြရပါတယ်။

ကပိလငါး ဒုက္ခများ

လွန်ခဲ့တဲ့ ကဿပဘုရားရှင်သာသနာမှာ သာဂတနဲ့ ကပိလဆိုတဲ့ ညီနောင်နှစ်ဦးတို့ဟာ ရဟန်း ပြုခဲ့ကြပါသတဲ့။ နောင်တော် သာဂတက ဝိပဿနာဓုရကို အားထုတ်လို့ အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ရပြီး ညီတော် ကပိလ ရဟန်းကတော့ ဂန္ထဓုရကို ပွားစေလျက် ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ ပါသတဲ့။ သူတို့ညီနောင်ရဲ့ မိခင် သာဂတီနဲ့ ညီမ တာပနာတို့ဟာလဲ ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုခဲ့ကြပါသတဲ့။ ညီတော် ကပိလရဟန်းဟာ အခြံအရံများပြီး အကြားအမြင်များကာ လာဘ်သပ္ပကာလဲ ပေါများခဲ့ပါသတဲ့။ လောဘတဏှာ နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့စကားကို မလိုက်နာတဲ့ ရဟန်းများကို ဆဲရေးခဲ့ပြီး၊ တရားမဟုတ် တာကို တရားဟုတ်တယ်လို့ ပြောဆိုကာ ကဿပသာသနာကို ဆုတ်ယုတ်စေခဲ့ပါသတဲ့။ မိခင်နှင့် ညီမ တို့ကလဲ သူ့လိုပဲပြုခဲ့ကြပါသတဲ့။ အဲဒီမကောင်းမှုကံကြောင့် သေတဲ့အခါ အဝိစိင်ရဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ရပြီး

(၂၂) ကပိလငါးကို ဘုရားရှင်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ယူဆောင်လာကြပုံ။

ကံကြွင်းလေးအနည်းငယ် ရှိလို့ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ အစီရဝတီမြစ်၌ ရွှေအဆင်းရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန် ငါးဖြစ်ခဲ့ရပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ အင်မတန် ပုပ်စော်နံ့ပြီး နေပါသတဲ့။

တစ်နေ့မှာ တံငါများက ကပိလရွှေငါးကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး ဘုရင်အား ဆက်သကြပါသတဲ့။ ဘုရင်ကလဲ ရွှေငါးကိုယူဆောင်ပြီး ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားကာ ရွှေငါးရဲ့အကြောင်းကို မေးမြန်းလျှောက်ထားပါသတဲ့။ ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိတဲ့အခါ ငါးရဲ့ပါးစပ်ကို ဖွင့်လိုက်ကာမျှပဲ ဇေတဝန်ကျောင်းတစ်ခုလုံး ပုပ်စော်နံ့သွားရပါသတဲ့။ ဘုရားရှင်က “မင်းကြီး၊ ဤငါးဟာ ကဿပဘုရားရှင် သာသနာမှာ ကပိလအမည်ရှိတဲ့ ရဟန်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ တတ်မြောက်ပြီး အကြားအမြင် အခြံအရံများခဲ့တယ်။ လောဘတဏှာနှိပ်စက်လို့ ရဟန်းများအား ဆဲရေးခဲ့တယ်။ တရားမဟုတ်တာကို တရားဟုတ်တယ်လို့ ပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒီမကောင်းမှုကံကြောင့် သေလွန်တဲ့အခါ အဝီစိငရဲမှာ ဖြစ်ရတယ်။ ကုသိုလ်ကံကြွင်းလေးရှိလို့ ယခုဘဝ ငါးဖြစ်ရပြီး၊ ပရိယတ္တိစာပေကို သင်ကြားပို့ချခဲ့ခြင်းကြောင့် ရွှေအဆင်းရှိရတယ်။ ရဟန်းများအား ဆဲခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ခံတွင်းပုပ်ရတယ်”လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဘုရားရှင်က “ငါးကိုစကားပြောစေအံ့”လို့ မိန့်တော်မူပြီး “သင် ကပိလလော”လို့ မေးတော်မူတဲ့အခါ ငါးက “ဟုတ်ပါ၏ဘုရား”လို့ လျှောက်ထားပါသတဲ့။ “သင် အဘယ်မှလာသလဲ”လို့ မေးတဲ့အခါ “အဝီစိငရဲမှ လာပါတယ်”။ “သင့်နောင်တော် သာဂတရော ဘယ်သွားသလဲ”။ “ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု

သွားပါပြီဘုရား။ “သင့်အမိ သာဂတိ၊ သင့်နှမ တာပနာတို့ရော ယခုဘယ်မှာရှိသလဲ”။ “အဝီစိငရဲမှာ ရှိရစ်ပါတယ်ဘုရား”။ “ယခု သင်ဘယ်ကိုသွားမလဲ”။ “အဝီစိငရဲသို့ သွားရပါအုံးမယ်ဘုရား” လို့ ဖြေကြား ကာ နှလုံးမသာမယာစွာနဲ့ ပျတ်ပျတ်ပျတ်ပျတ် မည်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာပါတော့သတဲ့။

(ဓမ္မပဒ-အဋ္ဌကထာ)

မှတ်ချက် ။ ဒီဝတ္ထုကိုကြည့်မယ်ဆိုယင် ကပိလဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံတတ်မြောက်ပြီး ဂန္ထဓုရကို ဆောင် နိုင်ခဲ့သော်လဲ လောဘတဏှာကို မသတ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သာသနာကို ဖျက်ရာရောက်ခဲ့ရ တယ်။ ဒါကြောင့် အဝီစိငရဲမှာ ကျခံရပြီး၊ ကုသိုလ်ကံလေးကျန်ရှိလို့ ငါးတိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ ဂေါတမဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသော်လဲ အကုသိုလ်ကံတွေ အားကြီးလှလို့ ကျွတ်တန်း မဝင်နိုင်ပဲ ငရဲပြည်သို့ ပြန်သွားရရှာတယ်ဆိုတာကို သတိပြုကြပြီး သံဝေဂယူကြဖို့ ကောင်း လှပါတော့တယ်။

ကမ္မဋ္ဌာန်း ကြက်တူရွေး

အထက်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကပိလငါးဟာ အကုသိုလ်ကံတွေအားကြီးလွန်းလို့ အောက်ငရဲပြည်သို့ သွားခဲ့ရပါသော်လဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်ကံ စန်းထကာ အထက် လူ့ဘုံ နတ်ဘုံသို့ ရှေးရှုနိုင်တဲ့ သတ္တဝါ များလဲ ရှိခဲ့ရပါသေးတယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ကုရူတိုင်း ကမ္မာသမ္ပေအရပ်မှာ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်မှု တွေ လွန်စွာများပြားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန် . . . ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတစ်ခုမှာ လူစကားနားလည်ပြီး ပီသစွာပြောနိုင်တဲ့ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ ကချေသည်တစ်ဦး ဝင်ရောက် တည်းခိုခဲ့ပြီး ထွက်သွားတဲ့အခါ ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့လိမ္မာတဲ့ ကြက်တူရွေးဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သူ့ကို သာမဏေရီ မလေးတွေက မွေးမြူပြုစုထားပြီး “ဗုဒ္ဓရက္ခိတ”လို့ အမည်ပေးထားကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျောင်းအုပ် ထေရီမကြီးက “ဟေ့ ဗုဒ္ဓရက္ခိတ ဘာတရားကို နှလုံးသွင်းသလဲ”လို့ မေးပါသတဲ့။ ကြက်တူရွေးကလဲ “ဘာတရားကိုမှ နှလုံးမသွင်းပါဘူး အရှင်မ”လို့ ပြောတော့ “ရှင်ရဟန်း သူတော်ကောင်းတွေနေရာမှာ နေတဲ့သူဟာ ဘာတရားကိုမှ နှလုံးမသွင်းပဲနေလို့တော့ မသင့်လျော်ဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုခုတော့ နှလုံးသွင်းရတယ်။ သင်ကတော့ များများ နှလုံးသွင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဋ္ဌိ - အဋ္ဌိ - အရိုးစု - အရိုးစုလို့ အဲဒါပဲ နှလုံးသွင်းနေပေတော့”လို့ ထေရီမကြီးက အဋ္ဌိက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးထားပါတယ်တဲ့။ ကြက်တူရွေးလဲ အဋ္ဌိ အဋ္ဌိလို့ မပြတ်နှလုံးသွင်းနေပါသတဲ့။

တစ်နေ့နံနက်ခင်းမှာ ဗုဒ္ဓရက္ခိတကြက်တူရွေးဟာ တံခါးတိုင်ပေါ်မှာ နေပူဖာလုံနေတုန်း သိန်းငှက် တစ်ကောင်က သုတ်ချီသွားပါတယ်။ ဒီအခါ သာမဏေရီမလေးတွေက “ဗုဒ္ဓရက္ခိတကို သိန်းငှက်သုတ်သွား

(၂၃) ဗုဒ္ဓရက္ခိတ ကြက်တူရွေးလေးအား သိန်းငှက်က သုတ်ချီသွားပုံ။

တယ် . . . ဟေး . . . ဟေး” လို့ အော်ဟစ် ခြောက်လှန့်ကြတဲ့အခါ သိန်းငှက်လဲ လန့်ပြီး လွှဲဘဲချလိုက် ပါသတဲ့။

သာမဏေရိမလေးတွေက ဗုဒ္ဓရက္ခိတကို ကောက်ကုလားပြီး ထေရီမကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ချထားတဲ့အခါ၊ ထေရီမကြီးက “ဟေ့ . . . ဗုဒ္ဓရက္ခိတ၊ သင့်ကို သိန်းက သုတ်ချီသွားတဲ့အခါ ဘယ်သို့နှလုံးသွင်းသလဲ” လို့ မေးပါသတဲ့။ ဒီအခါ ဗုဒ္ဓရက္ခိတ ကြက်တူရွေးက “တခြားကိုတော့ နှလုံးမသွင်းမိပါဘူး။ အဋ္ဌိတစ်ခုက အဋ္ဌိတစ်ခုကို သုတ်ချီသွားတယ်။ ဘယ်နေရာကျသင် ဒီအဋ္ဌိ (အရိုးစု)ကို ဖရိုဖရဲကြပစ်လိုက်မလဲ မသိဘူး လို့ ဒါကိုပဲ နှလုံးသွင်းမိပါတယ်”လို့ ပြောကြားပါသတဲ့။

ဒီအခါ ထေရီမကြီးက “အေးကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သင့်မှာ ဒီလို နှလုံးသွင်းတာဟာ နောင်အခါ ဘဝမှလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ အားပေးစကား ပြောကြားခဲ့ပါတယ်တဲ့။

“တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝ”နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ပြလာတာဟာလဲ ပြည့်စုံသလောက် ရှိသွားပါပြီ။ သံဝေဂ ယူဖွယ် ဝတ္ထုသာကေတွေလဲ တော်တော် တင်ပြလို့ ပြီးသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် “တရားဆောင်ပုဒ် ကဗျာလေး တွေ”ကို ဆိုကြပါဦးစို့။

“တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝ ညွှန်းပြကဗျာ”

အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးတရားကြောင့်၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံသား ဖြစ်ရတယ်၊
 ကုန်းနေရေနေ လွန်များပြားလို့၊ မျက်မှောက်ထင်ရှား တွေ့နိုင်တယ်၊
 တောတောင်သမုဒ္ဒရာ ကမ္ဘာမြေတလွှားမှာ၊ ပေါက်ဖွားကျက်စား မျိုးစုံကွယ်၊
 ထောင့်ဖြတ်ဖီလာ အလျားလိုက်သွားလို့၊ တိရစ္ဆာန်များ . . . ခေါ်ကြတယ်၊
 ဘေးရန် အဖြာဖြာ ဒုက္ခပွားလို့၊ နိုင်ရာစားလို့ နေကြတယ်၊
 မစင်အပုပ်ကောင် တွေ့ရာစားလို့၊ ထိတ်လန့်တကြား ရှိကြတယ်၊
 ပင်ပန်းကြီးစွာ ဝန်ကိုဆွဲလို့၊ ကြိမ်းမောင်းရိုက်လဲ ခံရတယ်၊
 တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ဟာ နိမ့်ကျဆိုးသကဲ့၊ အပါယ် ၄-မျိုး ပါဝင်တယ်၊
 မှတ်ကွယ် . . . မှတ်ကွယ်၊

ငရဲဘုံ ငရဲဘဝ

၄။ [ငရဲဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိခြင်း] [နိရယဂတိ]

အခါတစ်ပါးမှာ သိကြားမင်းဟာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ တိတ်တဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။ လူ့ပြည်ကို အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဆင်းလာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ အကြောင်းကိစ္စကတော့ လူ့ပြည်မှာရှိတဲ့ နေမိမင်းကြီးဟာ “ဒါနကပဲ မြတ်သလား၊ သီလကပဲ မြတ်သလား” ဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင် ဖြစ်နေတာကို ရှင်းလင်း ပြောကြားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ နေမိမင်းကြီးဆိုတာက “ရင့်မာတကျိပ်” မှာ ဝါဝင်တဲ့ ဘုရားလောင်းမင်းကြီးဖြစ်ပြီး မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်ကာ ကုသလကမ္မပထ တရားများကို သူ့ကိုယ်တိုင်လဲပြုကျင့်တယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကိုလဲ လိုက်နာပြုကျင့်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နေမိမင်းကြီး လက်ထက်မှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ သေတဲ့အခါ နတ်ပြည်နတ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြတာ များပါတယ်တဲ့။

သိကြားမင်းက “ဒါနနဲ့ သီလမှာ သီလကပိုမြတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်မျိုးလုံးပြုရမယ့် ပြုကောင်းတဲ့ တရားချည်းဖြစ်လို့ နှစ်မျိုးလုံးကိုပဲ ပြုကျင့်ပါ” လို့ ဝတ္ထုသာဓကများနဲ့ ရှင်းလင်းပြောကြားတဲ့အခါ နေမိမင်းကြီးလဲ သဘောကျ လက်ခံသွားပါတယ်တဲ့။

အဲဒီနောက် သိကြားမင်းကြီးလဲ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားပါတယ်။ တာဝတိံသာသို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ နတ်သမီး နတ်သားတွေက “အရှင်သိကြားမင်း . . . စောစောက ဘယ်သွားတာလဲ” လို့ ဝိုင်းမေးကြပါတယ်။

သိကြားမင်းကြီးက နေမိမင်းကြီးရဲ့ ယုံမှားသံသယကို ဖျောက်ဖို့ လူ့ပြည်ဆင်းရဲတဲ့ အကြောင်းများကို ပြောပြပါတယ်။ ဒီအခါ နတ်သမီး နတ်သားများက နေမိမင်းကြီးအား နတ်ပြည်သို့ ပင့်ခေါ် ပေးရန် ဝိုင်းပြီး ပူဆာကြပါတယ်။ သိကြားမင်းလဲ နေမိမင်းကြီးကို ပင့်ခေါ်ဖို့ မာတလိနတ်သားအား နတ်ရထားနဲ့ စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ မာတလိနတ်သားလဲ လူ့ပြည်ဆင်းလာပြီး နေမိမင်းကြီးအား ဝေယျန္တာ နတ်ရထားပေါ်တင်ပြီး ပင့်ခေါ်ပါတယ်။ နေမိမင်းကြီးရဲ့ ဆန္ဒအရ [ငရဲလမ်းနဲ့ နတ်လမ်း ၂-လမ်း ရှိရာမှာ] ငရဲလမ်းဘက်သို့ အယင် မောင်းပို့ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် လူမင်းစင်စစ်ဖြစ်တဲ့ နေမိမင်းကြီးဟာ ငရဲပြည်သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်ရှိခဲ့ကာ ငရဲဘုံဘဝများရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားကြရပုံများကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိရှိခဲ့ရပါတော့တယ်။

ငရဲပြည် ရှစ်ပြည်

ငရဲပြည်ဆိုတာ ပြည်နယ်ပေါင်း ရှစ်ပြည်ပါဝင်တဲ့ နိုင်ငံကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြည်နယ်တွေကတော့ ၁။ သိဒ္ဓါဝါ၊ ၂။ ကာဠသုတ်၊ ၃။ သံဃာတ၊ ၄။ ဇာလရောရူဝ၊ ၅။ ဓုမရောရူဝ၊ ၆။ တာပန၊ ၇။ ပတာပန၊

၈။ အဝီစိတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ငရဲပြည်နယ်ကြီးက တစ်ခုတစ်ခုမှာလဲ ငရဲငယ် အခြံအရံတွေက ၂၀ စီလောက် ရှိကြပါတယ်။

ငရဲပြည်ရှိတဲ့နေရာကတော့ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့အောက်မှာ ယူဇနာပေါင်း တစ်သောင်း ငါးထောင် ကွာဝေးတဲ့အရပ်မှာ သိဒ္ဓါင်းပြည်နယ်ကြီး တည်ရှိပြီး၊ အဲဒီကအောက် ယူဇနာ တစ်သောင်းငါးထောင်စီ အဆင့်ဆင့်ကွာခြားလျက် ငရဲပြည်နယ်များ တည်ရှိကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ငရဲရောက်ရခြင်း အကြောင်း

သတ္တဝါတွေ ငရဲပြည်များသို့ ရောက်ရှိကြရပြီး ငရဲဆင်းရဲတွေကို ခံစားရကြတာတွေကတော့ အကုသိုလ်ကံတွေ အကျိုးပေးအားကြီးလို့ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ အကုသိုလ်ကံတွေဆိုတာကတော့ ကာယကံ ၃ပါး၊ ဝစီကံ ၄ပါး၊ မနောကံ ၃-ပါးတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို ကာယကံ ကာယဒုစရိုက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

၁။ သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ ၂။ သူ့ဥစ္စာခိုးယူခြင်း၊ ၃။ သူတပါးသားမယား ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း တို့ဖြစ်ကြ ပါတယ်။

(၂၄) ငရဲ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းကို ဘုရားလောင်း နေမိမင်းကြီးကိုယ်တိုင် မျက်ဝါး ထင်ထင် ရှုမြင်ခဲ့ရပုံ။

နှုတ်ဖြင့်ကျူးလွန်တဲ့ မကောင်းတဲ့အပြောအဆိုကိုတော့ ဝစီကံ - ဝစီဒုစရိုက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
 ၁။ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ ၂။ ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ၃။ ဆဲရေးခြင်း၊ ၄။ အကျိုးမရှိတဲ့စကားပြောခြင်း တို့
 ဖြစ်ကြပါတယ်။

စိတ်ဖြင့် ကျူးလွန်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်တွေကိုတော့ မနောကံ - မနောဒုစရိုက်လို့ ခေါ်
 ပါတယ်။ ၁။ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ဥစ္စာကို မိမိ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဖြစ်စေလိုတဲ့ လောဘ၊ ၂။ သူတစ်ပါး ပျက်စီးပါစေ
 ဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့၊ ၃။ မှားယွင်းတဲ့အယူအဆတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မကောင်းမှု အကုသိုလ်

အဲဒီ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေဟာ သဘောတရားအရပြောရယင် “သာဝဇ္ဇဒုက္ခဝိပါက
 လက္ခဏာ-အပြစ်နဲ့ တကွဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းတဲ့အကျိုးကို ပေးခြင်း သဘောတစ်ခုမျှသာ” ဖြစ်ပါတယ်။
 စိတ္တုပ္ပါဒ်အနေနဲ့ ပြောရယင် လိုချင်တာ နှစ်သက်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လောဘမူစိတ် ၈-ပါး၊ စိတ်ဆိုးတာ
 ပြစ်မှားတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒေါသမူစိတ် ၂-ပါး၊ မသိတာ တွေဝေတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မောဟမူစိတ် ၂-
 ပါး၊ စုစုပေါင်း ၁၂-ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

အကျိုးပေးပုံ

ကံတိုင်း ကံတိုင်းမှာ ကုသိုလ်ကံမှာရော အကုသိုလ်ကံမှာပါ အကျိုးပေးပုံ ၂-မျိုး ရှိပါတယ်။
 အဲဒါကတော့ ပဋိသန္ဓေအကျိုးနဲ့ ပဝတ္တိအကျိုးတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေအကျိုးကတော့ တစ်ကြိမ်သာ

ပေးနိုင်ပါတယ်။ ပဝတ္တိအကျိုးကတော့ ဘဝပေါင်းများစွာ ဆက်ပြီး အကျိုးပေးနိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိပါတယ်။
ငရဲကို ရောက်ကြရတာတွေကတော့ အကုသိုလ်ကံတွေက ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို ပေးလိုက်ကြတဲ့အတွက်
ရောက်ရှိကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကံအကြောင်း

ဒီနေရာမှာ ကံအကြောင်းကို အမြွက်မျှ တင်ပြလိုပါတယ်။ ကံနဲ့ ဆိုင်ရာ ဂရုကံဆိုတာ ရှိပါတယ်။
အင်မတန်အားကြီးတဲ့ ကံပါပဲ။ ဒီကံက ဒုတိယဘဝမှာ မလွဲမသွေ အကျိုးပေးတဲ့ ကံ ဖြစ်ပါတယ်။

အကုသိုလ်ဘက်မှ ကြည့်မယ်ဆိုယင် အမိ အဖ ရဟန္တာကို သတ်တာ၊ ဘုရားရှင်ကို သွေးယိုစေတာ၊
သံဃာဂိုဏ်းကွဲအောင် ခွဲတာတွေဟာ ဂရုကံများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပဉ္စာနန္တရိယကံကြီး ငါးပါးလို့ ခေါ်ဆိုလေ့
ရှိကြပါတယ်။ ဒီကံကြီးများကို ကျူးလွန်မိတဲ့သူဟာ သေယင် အဝီစိငရဲကို ဧကန်မုချ ရောက်ကြရပါတယ်။

ကျန်တဲ့ ကံတွေကတော့ ၁။ အာစိဏ္ဏကံ ခေါ် ဗဟုလကံ - အကြိမ်များစွာ ခဏခဏ ထပ်ဖြစ်နေတဲ့
ကံ ၂။ အာသန္ဓကံ - သေခါနီးမှာ ပြုတဲ့ကံ ၃။ ကဋတ္တာကံ - ဘဝများစွာက ပြုခဲ့တဲ့ကံတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးမပေးကြပဲ အတော်ကြာမှ အကျိုးပေးကြတယ်
လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် မကောင်းမှုတွေ ပြုဆဲအချိန်မှာ သာယာဖွယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး အထပ်ထပ်ပြုမိ
ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မကောင်းမှုက အကျိုးပေးတဲ့ အချိန်ကျယင်လဲ ပြုခဲ့တုန်းက သာယာခဲ့တဲ့သူခ

နဲ့ မကာမိအောင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ခံကြရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တေမိမင်း ဆင်ခြင်ပုံ

ဘုရားအလောင်း တေမိမင်းသားဟာ ရှေးဘဝများကို ပြန်မြင်နိုင်တဲ့ ဇာတိဿရဉာဏ်ကို ရရှိခဲ့တဲ့ အတွက် သူ့ရဲ့ဖြစ်ရာဘဝများကို ပြန်လည် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ဆင်ခြင်သုံးသပ်တဲ့အခါ သူ့ဟာ ယခင်ဘဝက နတ်ပြည်မှ လာခဲ့တာကို သိမြင်ရပါတယ်။ အဲဒီ နတ်ပြည်၌ မဖြစ်ခင် ရောက်ရှိခဲ့တဲ့ဘဝကို တဖန် ကြည့်ပြန်တဲ့အခါ ဥဿဒေရဲ၌ အနှစ်ရှစ်သောင်း တိုင်အောင် ငရဲဆင်းရဲ ခံစားခဲ့ရတာကို သိမြင်ရပြန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုငရဲမှာ ခံရတာလဲဆိုတာ ဆင်ခြင်ပြန်တဲ့အခါ ဗာရာဏသီပြည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် မင်းပြုခဲ့ပြီး အကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့မိတာ ကို မြင်တွေ့ရပြန်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် တေမိမင်းသားဟာ ဥဿဒေရဲမှာ အနှစ်ရှစ်သောင်းတိုင်တိုင် ငရဲဒုက္ခတွေကို ပင်ပန်းကြီး စွာ ခံစားခဲ့ရပုံတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ သံဝေဂဉာဏ်ကြီးစွာရရှိပါတော့တယ်။ အဲဒီလို သံဝေဂဉာဏ် ကြီးစွာရရှိတဲ့အတွက် ယခုဘဝ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဘုရင့်သားတော် ဖြစ်လာရတဲ့

(၂၅) တေမိမင်းသားသည် ငရဲဆင်းရဲကို မြင်ယောင်ကာ ကြီးစွာထိတ်လန့်မှုဖြစ်၍ စကား မပြောပဲနေခဲ့ ရှာပုံ။

အခါ ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရမှာကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့ပြီး၊ အပြစ်ကင်းကင်းနေနိုင်အောင် စကားကိုပင် မပြောတော့ပဲ အအာ၊ လုပ်နေရှာပါတော့တယ်တဲ့။

ငရဲဆင်းရဲ

ငရဲပြည်မှာ ခံစားကြရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကတော့ ကြောက်ခမန်းလိလိ ကြက်သီးထစရာတွေပါပဲ။ သိဉ္စိုင်းငရဲမှာဆိုယင် ငရဲထိန်းတွေက ငရဲလက်နက်ကြီးတွေနဲ့ ထိုးလိုက် ခုတ်လိုက် သတ်လိုက် ဖြတ်လိုက်၊ သေသွားလိုက်၊ ပြန်ရှင်လာလိုက်နဲ့ အကုသိုလ်ကံ မကုန်မချင်း ခံစားကြရရှာပါတယ်။ ကာဠသုတ်ငရဲမှာဆို ယင်လဲ ပြေးလို့ အမောဆိုပြီး လဲကျသွားတဲ့ ငရဲသားတွေကို မျဉ်းကြိုးနဲ့ တိုင်းပြီး ခုတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြနဲ့ အကုသိုလ်ကံ မကုန်မချင်း ခံကြရပါတယ်။ သံဃာတငရဲမှာဆိုယင်လဲ မီးလျှံတွေတောက်နေတဲ့ သံပူကျင်း ထဲမှာ ငရဲသားတွေကို ခါးလောက်အထိ ထည့်မြုပ်ပြီး သံတောင်ကြိတ်စက်ကြီးတွေနဲ့ လှိမ့်နင်းပြီး အသတ်ခံ ကြရပါတယ်။ ဇာလဇရာရဝမှာဆိုယင် ငရဲတစ်ဘုံလုံး မီးတောက်မီးလျှံတွေ တောက်လောင်နေပြီး ငရဲသား တွေရဲ့ မျက်စိပေါက် နားပေါက်စတဲ့ အပေါက်မှန်သမျှတွေမှာ မီးလျှံတွေ အတင်းတရစပ် ဇွတ်တိုးဝင်ခြင်း ခံကြရပါတယ်။ ကူပါ ကယ်ပါနဲ့ တစာစာအော်ဟစ်နေကြရရှာပါတယ်။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရပုံတွေဟာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာ တွေချည်းပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ငရဲနှစ်တွေကလဲ လူ့ရဲ့ နှစ်အရေအတွက်နဲ့ဆိုယင် သန်းဂဏန်းတွေ ကုဋေဂဏန်း တွေ များပြားစွာကြာမှ ငရဲပြည်မှာ တစ်ရက်မျှသာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က “ယာဝဠိဒံ ဘိက္ခဝေ နသုကရာ အက္ခာနေန ပါပုဏိဘုံ ယာဝ ဒုက္ခာ နိရယာ” ရဟန်းတို့၊ ငရဲ၌ ဆင်းရဲသလောက် ဟောပြတော်မူသဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်ခြင်းငှါ မလွယ်ကုန်၊ ငရဲတို့သည် အလွန်အကဲသာလျှင် ဆင်းရဲစေတတ်သည့် ဆင်းရဲရာအရပ်တို့ပေတည်း”လို့ ထုတ်ဖော် ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဒု - သ - န - သော

အခါတစ်ပါး ညတစ်ညမှာ ကောသလမင်းကြီးဟာ အိပ်မပျော်နိုင်ပဲရိပ်ပါနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို အိပ်မပျော်ပဲရိပ်နေတဲ့ ညဉ့်နက်အချိန်မှာ ဒု-သ-န-သောလို့ ဆိုတဲ့ အလွန်စူးရှပြင်းထန်တဲ့အသံကြီး ၄ သံကို ကြောက်မက်စဖွယ်ကြားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကောသလမင်းကြီးဟာ “ဘယ်လိုဘေးရန်များ ဖြစ်မှာပါ လိမ့်မလဲ” လို့ တွေးမိပြီး လွန်စွာစိတ်ပူပန်သောကရောက်ရပါတယ်။ နံနက် မိုးလင်းတဲ့အခါ ပုရောဟိတ်များ ကို ခေါ်ပြီး ဒီအကြောင်းကို ပြောတဲ့အခါ ပုရောဟိတ်များက “ဝန်လေးတဲ့နိမိတ်ဖြစ်တယ်၊ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရပါတယ်”လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဘုရင်ဟာ ပိုမိုကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားပြီး “ကုစားနိုင်တဲ့နည်းများ ရှိသလား” လို့ မေးပါတယ်။ ပုရောဟိတ်များက “ဆင်အကောင် ၁၀၀၊ မြင်းအကောင် ၁၀၀ စတဲ့ အလုံးစုံ အကောင် ၁၀၀ စီသတ်ပြီး ယင်ပူဇော်ရမယ်”လို့ ညွှန်ကြားကြပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးလဲ အကြောက်လွန်ပြီး ပုရောဟိတ်များ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ယဇ်ပူဇော်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဒီအခါ ယဇ်ပူဇော်ခံကြရရှာမယ့်လူတွေက ငိုယိုဟစ်အော်ကြပါတယ်။ မလ္လိကာ မိဖုရားကြီး ကြားတဲ့အခါ ကောသလဘုရင်ကြီးအား အသံဆိုးတွေကြားရတဲ့အကျိုးအပြစ်ကို ဘုရားရှင်အား မေးလျှောက်ရန် တိုက်တွန်း ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကောသလဘုရင်ကြီးလဲ ဘုရားရှင်အား သွားရောက်မေးလျှောက်တဲ့အခါ ဘုရားရှင်က “ကြားရတဲ့အသံတွေဟာ မင်းကြီးနဲ့ ဘာမျှမသက်ဆိုင်ဘူး။ ကဿပဘုရားလက်ထက်က သူဌေးသား ၄-ယောက်ဟာ သူတစ်ပါးသားမယားတွေကို ငွေနဲ့ဖြားယောင်းပြီး ကျူးလွန်ခဲ့ကြတဲ့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ အကုသိုလ်ကံကြောင့် အဝိစိတရဲ့မှာ ခံကြရတယ်။ အဝိစိတရဲ့မှ လွတ်ပြန်တော့ အကုသိုလ်ကံမကုန်သေးလို့ လောဟကုမ္ဘိတရဲ့လို့ ခေါ်တဲ့ သံရည်ပွက်အိုးငဲ့မှာ ကျရောက်နေကြရပြန်တယ်။ ညတုန်းက ငဲ့အိုးကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဝမှာ ၄-ယောက်လုံး ပေါ်လာခိုက် ဆုံမိကြလို့ အချင်းချင်း တစ်ဂါထာစိရွတ်ပြီး ပြောဆိုဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အစ စကားတစ်လုံးစီကိုသာ ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့ကြပြီး တဖန် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ကြ ရရှာပြန်တယ်”။

ဒု-အစချီတဲ့ ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “ငါတို့ မကောင်းမှုတွေ ပြုခဲ့ကြတယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရှိပါလျက် မပေးလှူခဲ့ကြပါဘူး။ မိမိတို့အတွက်ထောက်တည်အားထားရာကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ

(၂၆) ဘုရားရှင်က ကောသလမင်းကြီးအား ‘ဒု-သ-န-သော’၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်းဟောကြားနေပုံ။

ကို မပြုမိခဲ့ကြဘူး”။ သ-ဆိုတာကတော့ “ငါတို့ငဲ့ရဲ့မှာတစ်ခါမြုပ်တစ်ခါပေါ်တာ အနှစ်ခြောက်သောင်းရှိ သွားပြန်ပြီ။ ဘယ်တော့ဆုံးမယ်မသိဘူး”။ န-ဆိုတာက “တို့ ဟိုတုန်းကမကောင်းမှုတွေများစွာပြုလုပ်မိခဲ့ ကြတယ်။ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”။ သော-ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “ဒီတစ်ခါ လူ့ဘဝပြန်ရောက်ယင် ကုသိုလ်ချည်းပဲ လုပ်ပါတော့မယ်” စသည်ဖြင့် ရှင်းလင်းဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

မှတ်ချက်။ ။ ဒီဝတ္ထုမှာ သူဌေးသား ၄-ဦးရဲ့ ပြောကြား ညည်းတွားခဲ့ကြတဲ့စကားများကို အလေးထား ပြီး လေ့လာကြည့်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ငဲ့ရဲ့မှာ တကယ်ခံစားကြရပြီး နောင်တတရားများ ဖြင့် ပြောကြားခဲ့ကြတာကို သံဝေဂယူကြဖို့ကောင်းလှပါတော့တယ်။

အထင်အမြင်မှား ငဲ့လား

အခါတစ်ပါးမှာ ဒဏ္ဍကိမင်းရဲ့ နိုင်ငံမှာ ကိသဝဏ္ဏဆိုတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးဟာ မင်းရဲ့ ဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးလျက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘုရင်ကရာထူးချထားခြင်းခံရတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်လဲ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီပြည့်တန်ဆာမက ရသေ့ကိုမြင်တွေ့တဲ့အခါ “ဤသူဟာ သူယုတ်မာ ဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ အထင်မှားသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ “သူရာထူးချထားခံရတာဟာ မကောင်းမှု အညစ်အကြေး တွေရှိလို့သာဖြစ်မယ်။ ဒီအညစ်အကြေးတွေကို ရသေ့အပေါ်မှာမျှောပစ်မယ်” ဆိုပြီး ဒန်ပူဝါးထားတဲ့ တံတွေး

(၂၇) ဘုရင်နှင့်စစ်သည်များက ရသေ့၏ ဆံကျစ်ပေါ်သို့ ဒန်ပူများ ပစ်ချသွားကြပုံ။

အပြစ်အခဲတွေကို ရသေ့ရဲ့ဆံကျစ်အပေါ်မှာ ထွေးချပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူဟာ “သူ့အပြစ်တွေကို ထားပစ် ခဲ့ပြီး” ဆိုပြီး ခေါင်းလျှော်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကလဲ ပြည့်တန်ဆာမကို သတိရပြီး အခေါ်ခိုင်းကာ မူလ ရာထူးကို ပြန်လည် ပေးအပ်ပါတယ်။ ဒီအခါ ပြည့်တန်ဆာမဟာ ရသေ့အပေါ် မကောင်းမှုတွေ မျှောပစ်ခဲ့လို့ မကောင်းမှုတွေ ကုန်ပြီး ကောင်းကျိုးရတာပဲလို့ ပိုမိုယူဆသွားပါတော့တယ်။ မကြာမီ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်လဲ ရာထူးမှချထားခြင်းခံရပြန်တဲ့အခါ ပုရောဟိတ်ဟာ ပြည့်တန်ဆာမထံသွားပြီး ရာထူး ပြန်ရစေတဲ့ နည်းလမ်း ကို မေးမြန်းပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာမကလဲ သူပြုခဲ့တဲ့အမှုကို ပြန်ပြောတဲ့အခါ ပုရောဟိတ်လဲ သဘောကျပြီး ပြည့်တန်ဆာမပြုခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း ပြုပြန်ပါတော့တယ်။ ပုရောဟိတ်လဲ မကြာမီ ရာထူးပြန်လည်ရရှိ သွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ရှင်ဘုရင်လဲ စစ်တိုက်ထွက်ဖို့ရာကိစ္စ ကြုံလာခဲ့ပါတယ်။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားရဲ့ အကြံ ပေးချက်အရ ဥယျာဉ်ထဲရှိ ရသေ့ထံ မကောင်းမှုတွေမျှောပစ်ဖို့ စစ်တိုက်ထွက်ခါနီးမှာ ဥယျာဉ်သို့ သွားခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ရှင်ဘုရင်နှင့်တကွ စစ်သားအားလုံး ရသေ့ရဲ့ဆံကျစ်ပေါ်သို့ ဒန်ပူဝါးထားတဲ့ တံတွေး အပြစ်အခဲတွေ ထွေးချကြကာ ဒန်ပူတွေကိုလဲ ရသေ့ရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်ချကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် အားလုံး ခေါင်းလျှော်ကြပြီး စစ်တိုက်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီလို အားလုံး စစ်တိုက်ထွက်သွားကြပြီးတဲ့နောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စစ်သူကြီးဟာ ရသေ့ကို ကြည့်ညိုရင်းစွဲရိတာနဲ့ ဒန်ပူတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ကောင်းစွာ ရေချိုးပေးပါတယ်။ အဲဒီနောက် “ရှင်ဘုရင်

အတွက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်စရာရှိပါသလဲဘုရား” လို့ မေးလျှောက်တဲ့အခါ “ငါ့မှာ ဒေါသ မဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် နတ်ကိုဟာ လွန်စွာ စိတ်ဆိုးကြတယ်။ ခုနစ်ရက် မြောက်တဲ့နေ့မှာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကိုင်းပြည်မဟုတ်တော့ ပဲ တောကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အသင်စစ်သူကြီးဟာ မိမိစကား နားထောင်မယ့်သူများကိုခေါ်ပြီး အမြန် ပြေးပါလော့” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ အဲဒီအခါ စစ်သူကြီးလဲ သားမယားတို့ကိုခေါ်ပြီး တစ်ခြားတိုင်းပြည် သို့ ထွက်ပြေးပါတယ်။ ကိသဝဏ္ဍ ရသေ့ကိုလဲ သူ့ဆရာ သရဘင်္ဂဆရာကြီးက ရသေ့ငယ်နှစ်ပါးစေလွှတ်ပြီး ညောင်စောင်းဖြင့် သယ်ယူခိုင်းပါတယ်။ ကိသဝဏ္ဍရသေ့ဟာ မကြာမီပဲ ကွယ်လွန်သွားရရှာပါတယ်။

ရှင်ဘုရင်နဲ့ စစ်သားများလဲ မကြာမီစစ်အောင်ပြီး တိုင်းပြည်သို့ပြန်လာကြပါတယ်။ စစ်အောင် ရတာဟာ ရသေ့အပေါ်မှာ မကောင်းမှုတွေမျှောပစ်ခဲ့လို့ အောင်မြင်ရတာပဲလို့ ယူဆနေကြပါတယ်။

မကြာမီတိုင်းပြည်မှာ မိုးကြီး အကြီးအကျယ်ရွာချပါတော့တယ်။ သုသာန်မှ လူသေကောင်တွေ မျှောပါသွားကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် သဲဖြူမိုးရွာပါတယ်။ သဲဖြူမိုးရွာပြီး ပန်းမိုးရွာပါတယ်။ ပန်းတွေရဲ့ အထက် မှာ ပဲစေ့မိုးကလေးတွေ ရွာချပါတယ်။ ပဲစေ့အထက်မှာ ရွှေဒဂီး ငွေဒဂီးမိုးတွေ ရွာချပြန်ပါတယ်။ လူတွေ လဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောက်ယူကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် အလျှံတောက်တဲ့ လက်နက်မိုးကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းအောင်ရွာချပြီး လူတွေဟာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ သေကုန်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီနောက် မီးကုံးခဲမိုးကြီးရွာချပြီး လူတွေအားလုံး မီးသဂြိုဟ်ပြီးသားဖြစ်ကာ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး လူသူ မရှိတဲ့တောကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒဏ္ဍကိမင်းလဲ ပြာပူမီးကျိုးခဲတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ကုက္ကုလငရဲသို့ကျပြီး ပြင်းထန် ပူလောင်စွာ ငရဲ
 ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေကို ခံစားရပါတော့တယ်။ |သရဘင်္ဂဇာတ်|
 မှတ်ချက် ။ ။ ဒီဝတ္ထုကို ကြည့်ရှုလျက် ရတနာသုံးပါးကို အားမထားပဲ ကြီးပွားချမ်းသာချင်ကြလွန်းလို့
 ဘာဘာညာညာတွေကို အားကိုးမှားကြတာတွေကို အချိန်မီ နောင်တရကြပြီး သံဝေဂယူ
 ကြဖို့ ကောင်းလှပါတော့တယ်။

ငရဲကျရှာ မလ္လိကာ

ပသေနဒီကောသလဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဖြစ်တဲ့ မလ္လိကာ မိဖုရားကြီးဟာ ဆိုယင် မြတ်စွာဘုရားရှင်
 နဲ့တကွ အဂ္ဂသာဝကများ မဟာသာဝကများအား လွန်စွာကြည်ညိုလေးစားပြီး သဒ္ဓါတရား ထက်သန်လှသူ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်နဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်များအား တစ်ရက်ခြားဆိုသလို ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်မှု
 လဲ ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ထီးဖြူတော် ပလ္လင်တော် သပိတ်ခြေနဲ့ ခြေနင်းခုံ
 များကိုလဲ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဘယ်သူမှ လိုက်မမှီတဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ အသဒိသ အလှူပွဲကြီး
 ကိုလဲ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ငွေ ၁၄-ကုဋေ အကုန်အကျခံပြီး ကျင်းပလှူဒါန်းခဲ့ပါသေးတယ်။

(၂၈) မလ္လိကာမိဖုရားကြီးမှာ မိမိ၏ ဝန်လေးလှသော အမှုအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်ကာ တစ်မိမိမိ
 တွေးပြီး တရေးရေး ပူပန်သောက ဖြစ်နေရရှာပုံ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို သဒ္ဓါတရားထက်သန်လှတဲ့ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးဟာ သေတဲ့အခါ အဝိစိင်ရဲ မှာကျပြီး ၇-ရက်မျှ ငရဲခံခဲ့ရရှာပါသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးဟာ ရေချိုးအိမ်ဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်ပြီး ခြေသလုံးမြင်းခေါင်းတို့ကို ရေဆေးဖို့လုပ်ပါတယ်။ ဒီအခါ မိဖုရားနဲ့ အကျွမ်းဝင်ပြီး ရေချိုးအိမ်သို့ အတူဝင်လာတဲ့ ခွေးတစ်ကောင် က မိဖုရားရဲ့ ကိုင်းညွှတ်တဲ့ကိုယ်ကိုမြင်ပြီး အသဒ္ဓမ္မမှုဖြင့် ပေါင်းဖော်ခဲ့ပါတယ်။ မိဖုရားလဲ ခွေးရဲ့အတွေ့ကို သာယာပြီး နေခဲ့ပါတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို ပြာသာဒ်ထက်ရှိ လေသာတံခါးမှ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးက မြင်တွေ့သွားပြီး မိဖုရားလာတဲ့အခါ “ဟယ် . . . သူယုတ်မ၊ အဘယ်ကြောင့် မအပ်မရာ၊ ဤသို့သော အမှုကို ပြုရသလဲ” လို့ ဆိုပါတယ်။ မလ္လိကာက “အဘယ်အမှုကို ငါပြုသလဲ”လို့ မေးပါတယ်။ ဘုရင်က “ခွေးနဲ့ပေါင်းဖော်တယ် မဟုတ်လော”လို့ ဆိုတဲ့အခါ မိဖုရားက “မဟုတ်ရပါ။ ဤ ရေချိုးအိမ် ဝင်သောသူဟာ ဤလေသာတံခါးမှ ကြည့်သောသူအား တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါလျက် ဖောက်ပြန်ပြီး နှစ်ယောက်ထင်တတ်ပါတယ်” လို့ လှည့်စားပြီး ပြောဆိုပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး “မင်းကြီးမယုံလျှင် ဤ ရေချိုးအိမ်သို့ မင်းကြီးဝင်ပါ။ ငါကား လေသာတံခါးမှ ကြည့်ပါမယ်” လို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါ ကောသလမင်းဟာ ဉာဏ်နည်းလှတဲ့ အတွက် မိဖုရားပြောတဲ့ အတိုင်း ရေချိုးအိမ်သို့ ဝင်ပါတယ်။ မိဖုရားကလဲ လေသာတံခါးမှ ရပ်ကြည့်ပြီး “ဟယ် . . . မင်းကြီး၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိတ်မနဲ့ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရပါသလဲ”လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီအခါ ဘုရင်လဲ “မဟုတ်ရပါ” ဆိုပြီး “ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်မှာ မချွတ်ကေန် ရေချိုးအိမ်ရဲ့ သဘောပဲ” လို့ မှတ်ယူသွားခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး မလ္လိကာမိဖုရားကြီးဟာ “ဤ ပညာနည်းသော မင်းကိုသာ ငါ လှည့်စားနိုင်မယ်၊ အမှန်စင်စစ် ငါဟာ ယုတ်မာသောအမှုကို ပြုမိခဲ့တယ်။ မင်းကိုလဲ မဟုတ်ပဲလျက် စွပ်စွဲပြောဆိုမိခဲ့တယ်။ ငါရဲ့အမှုကို သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်လဲ ထင်ရှားသိလိမ့်မယ်၊ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝကတွေလဲ သိကြလိမ့်မယ်၊ ဪ . . . ငါဟာ ဝန်လေးတဲ့အမှုကို ပြုမိခဲ့ချေပြီတကား” ဆိုပြီး စိတ်နှလုံး မသာမယာ ရှိနေပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မလ္လိကာမိဖုရားဟာ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး သေခါနီးအချိန်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ သဒ္ဓါထက်သန်စွာ ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို သတိမရပဲ၊ မကောင်းမှုပြုခဲ့တဲ့ ထိုအမှုကိုပဲ အောက်မေ့သတိရပြီး သေလွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်သွားခဲ့ရရှာပြီး ၇-ရက် ငရဲခံခဲ့ရပါတယ်။ ၇-ရက် လွန်တဲ့အခါ ငရဲမှလွတ်ပြီး တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ရွဲထွင်းသမား အမှားကမ္ဘာ

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က အရှင်တိဿဆိုတဲ့ ဘွဲ့အမည်ရတဲ့ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တစ်ပါး ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ တိဿမထေရ်သူမြတ်အား ရွဲထွင်းသမား လင်မယားတို့က မိဘသဖွယ် ကြည်ညိုကြတာနဲ့ ၁၂-နှစ်ကာလပတ်လုံး အိမ်မှာပင့်ပြီး ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရွဲထွင်းသမားဟာ မထေရ်မြတ်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အမဲသားလှီးပြီး နေတဲ့အခါ ကောသလ မင်းထံမှ ပတ္တမြားတစ်လုံးကို သွေးပေးဖောက်ပေးဖို့ ပို့လွှတ်လာပါတယ်။ ရွဲထွင်းသမားလဲ ပတ္တမြားကို အမဲသွေးပေကျံနေတဲ့လက်နဲ့ ခံယူပြီး၊ ပအုပ်ထက်မှာ တင်ထားပါတယ်။ အဲဒီနောက် လက်ကို ရေဆေးဖို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ကြိုးကြာတစ်ကောင်ဟာ သွေးနံ့ရတာနဲ့ ပြေးလာပြီး ပတ္တမြားကို အမဲသားမှတ်ထင်ကာ မထေရ်မြတ်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ကောက်ယူ မျိုချလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် အိမ်တွင်းမှ ရွဲထွင်းသမားထွက်လာတဲ့အခါ ပတ္တမြားကို မမြင်တော့တာနဲ့ “ပတ္တမြားကို ဘယ်သူယူကြသလဲ”လို့ မေးပါတယ်။ သားမယားတို့ကလဲ သူတို့ မယူပါဘူးလို့ ပြောတဲ့အခါ ရွဲထွင်းသမားက ပတ္တမြားကို ဒီမထေရ်ယူတာပဲဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မထေရ်အား ပတ္တမြား ယူမယူ မေးဖို့ မယားနဲ့ တိုင်ပင်ပါတယ်။ မယားက “မထေရ်မြတ်ယူတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ဒီအရှင်ဟာ ၁၂-နှစ်ပတ်လုံး အပြစ်အနည်းငယ်မျှ မတွေ့ရပါဘူး”လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရွဲထွင်းသမားက မထေရ်အား “အရှင်ဘုရား၊ ပတ္တမြားကိုယူပါသလား”လို့ မေးမြန်းပါတယ်။ မထေရ်ကလဲ “ဒကာ၊ ငါမယူပါဘူး”လို့ မိန့်ကြားပါတယ်။ အဲဒီအခါ ရွဲထွင်းသမားက “ဒီနေရာ

(၂၉) ကြိုးကြာသည် သွေးနံ့ရသဖြင့် ပတ္တမြားကို အမဲသားထင်ကာ မထေရ်မြတ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ကောက်ယူ မျိုချနေပုံ။

မှာ အရှင်ဘုရားကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ အရှင်ဘုရားပဲယူတာဖြစ်မှာပဲ။ ပတ္တမြားကို ပြန်ပေးပါ” လို့ တောင်းပါတော့တယ်။ မထေရ်ကလဲ “မယူပါဘူး ဒကာ” လို့ ပြန်လည်မိန့်ကြားတဲ့အခါ ရွဲထွင်းသမားက မယားဘက်လှည့်ပြီး “ဒီရဟန်းပဲ ယူတာဖြစ်မှာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး မေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်မေးမှရမှာပဲ” လို့ ပြောဆိုပါတယ်။

မယားက “ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အပြစ်ကြီးလေးလှပါတယ်။ ပတ္တမြားပြန်မပေးနိုင်လို့ ဘုရင့် ထံ ကျွန်ခံပြီး အကြွေးဆပ်ချင် ဆပ်ရပါစေ၊ ဆပ်ပါ့မယ်” လို့ ပြောတဲ့အခါ ယောက်ျားက “တို့တစ်အိမ်သား လုံး ကျွန်ခံပြီး ဆပ်လဲ ဒီပတ္တမြားတန်ဖိုး ကြေမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ ပြန်ပြောပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းကို သွားယူ ပါတယ်။ အဲဒီနောက် မထေရ်မြတ်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်နှောင်ပြီး တုတ်ဖြင့် တအားရိုက်ပါတော့တယ်။ မထေရ် မြတ်ရဲ့ ခေါင်း၊ နှာခေါင်းနဲ့ နားက သွေးတွေ ယိုစီးပြီး ကျလာပါတယ်။ မျက်စိများ ပွင့်ထွက်လုမတတ် နာကျင်ခံစားရရှာပါတယ်။ အဲဒီနောက် မထေရ်မြတ်လဲ မြေသို့ လဲကျသွားပါတော့တယ်။

ဒီအခါ ကြိုးကြာက သွေးနဲ့ရပြန်တဲ့အတွက် ပြေးလာပြီး မထေရ်မြတ်ထံမှစီးကျလာတဲ့ သွေးတွေကို သောက်ပါတယ်။ ရွဲထွင်းသမားလဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ “ဒီကြိုးကြာဘာလာရှုပ်တာလဲ” ဆိုပြီး တအား ကျုံးကန် ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ကြိုးကြာလဲ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပက်လက်လန်ပြီး သေသွားပါတော့တယ်။ မထေရ် လဲ ကြိုးကြာရဲ့အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရတော့ “ဒကာ၊ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို လျှော့ပါအုံး၊ ကြိုးကြာသေသလား၊ ရှင်သလား ကြည့်ပါအုံး” လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီအခါ ရွဲထွင်းသမားက “ကိုယ်တော်လဲ ဒီကြိုးကြာ သေသလို

သေရမှာပဲ” လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။ မထေရ်က ဒီကြိုးကြာမသေပဲ ငါသေလဲ ပတ္တမြားကို ဒကာ မရနိုင်ပါဘူး။ ကြိုးကြာသေတဲ့အတွက် ပတ္တမြားကို သင် . . . ပြန်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပတ္တမြားကို ဒီကြိုးကြာမျိုးထားခြင်း သာ ဖြစ်တယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ဒီအခါ ရွဲထွင်းသမားလဲ ကြိုးကြာရဲ့ဝမ်းကို ခွဲပြီးကြည့်တဲ့အခါ ပတ္တမြားကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအခါ လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး၊ မထေရ်မြတ်ရဲ့ ခြေတော်ရင်း မှာ ဝပ်လျက် “သည်းခံတော်မူပါ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် မသိလို့ ယခုလို မိုက်မှားမိပါတယ်” လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

မထေရ်က “ဒကာ . . . သင်ရဲ့အပြစ်မဟုတ်ပါ။ ငါ့ဝင်္ဂူရှိလို့ ငါခံရတာ ဖြစ်တယ်။ သင့်အား ငါ သည်းခံပါတယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ဒီအခါ ရွဲထွင်းသမားက “အရှင်ဘုရားသည်းခံတယ်ဆိုယင် ခါတိုင်းလိုပဲ တပည့်တော်ရဲ့အိမ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆွမ်းခံတော်မူပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

မထေရ်က “တော်ပြီဒကာ၊ ငါဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး သူတစ်ပါးအိမ်တွင်းသို့ မဝင်တော့ပါဘူး။ ယခု ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စဟာလဲ အိမ်အတွင်းဝင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး အိမ်တံခါးဝ ဌိသာရပ်ပြီး ဆွမ်းခံတော့မယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီး ဓုတင်အကျင့်ကို ဆောက်တည်ပါတော့တယ်။ မကြာမီ မထေရ်မြတ်လဲ ဒဏ်ရာဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပါတယ်။ ကြိုးကြာလဲ ရွဲထွင်းသမားရဲ့ မယားဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေနေလာပါတယ်။ ရွဲထွင်းသမားလဲ သေတဲ့အခါ “အရဟန္တ ယာတကကံ” ထိုက်ပြီး ငရဲသို့ ကျသွား ခဲ့ရပါတော့တယ်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဒီဝတ္ထုဟာ အင်မတန် သံဝေဂယူဖို့ ကောင်းလှတဲ့ ဝတ္ထုပါပဲ။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဒုစရိုက် များဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဘယ်လို အကျိုးပေးတယ် ဆိုတာကို ဒီဝတ္ထုက ထင်ရှားစွာ သက်သေသာမက ပြနေပါတော့တယ်။

ငရဲဒုက္ခ ကြီးမားလှ

အခါတစ်ပါးမှာ ဘုရားရှင်ဟာ သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ရွှေကျောင်းမှာ စံတော်မူစဉ် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူပြီး “ချစ်သားတို့၊ ငရဲ၌ဖြစ်တဲ့ ဆင်းရဲတို့ကို ဥပမာပြုပြီး ဟောပြောဖို့ မလွယ်ကူလှပါ”လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ဒီအခါ ရဟန်းတစ်ပါးက “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာပြခြင်းငှာ တတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့လားဘုရား”လို့ လျှောက်ထားတဲ့အခါ ဘုရားရှင်က “တတ်နိုင်ကောင်းပါတယ်”လို့ အမိန့်ရှိတော်မူပြီး ငရဲဒုက္ခကို ဥပမာပြု၍ ပြတော်မူခဲ့ပါတယ်။

လူ့ပြည်မှာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိတယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒီသူ့ခိုးကို အပြစ်စီရင်တဲ့ အနေနဲ့ နံနက်ပိုင်းမှာ လှံအချက်ပေါင်းတစ်ရာထိုးကြတယ်။ သူ့ခိုးဟာ မချိမဆန့်ခံရပြီး နေမွန်းတည့် အချိန်အထိ မသေသေးယင် ထပ်မံပြီး လှံအချက်ပေါင်းတစ်ရာ ထိုးကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလှံအချက်ပေါင်း နံနက်တစ်ရာနေ့လည်တစ်ရာ၊ စုစုပေါင်းနှစ်ရာထိုးခံရပြီး အလူးအလဲဒုက္ခဝေဒနာခံစားနေရလို့ မသေသေးယင် ညနေမှာ လှံအချက်တစ်ရာထပ်ပြီး ထိုးကြပြန်တယ်။ အားလုံး လှံအချက်ပေါင်းသုံးရာ ရှိသွားပါပြီ။

(၃၀) ဘုရားရှင်က “ငရဲဆင်းရဲကြီးမားလှပုံ”ကို ဥပမာပုံဆောင်၍ ဟောကြားပြတော်မူပုံ။

ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့ ထိုခိုးသူယောက်ျားသည် လှံချက်သုံးရာတို့ဖြင့် ထိုးအပ်သည်ရှိသော် ထို ထိုးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဒုက္ခဒေါမနဿကို ခံစားရအံ့လော” ဟု မေးတော်မူပါတယ်။ ရဟန်းတို့က “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တစ်ကြိမ်ထိုးအပ်သော လှံချက်ဖြင့်ပင် ထိုခိုးသူယောက်ျားသည် လှံဖြင့် ထိုးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အတိုင်းမသိသော ဒုက္ခ ဒေါမနဿကို ခံစားရရ၏။ သုံးရာသော လှံချက်တို့ဖြင့်ကား ဆိုဖွယ် အဘယ်ရှိအံ့နည်း” လို့ လျှောက်ထားကြပါသည်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲငယ်တစ်လုံးကို ကောက်ယူတော်မူပြီး “ချစ်သားတို့၊ ဒီကျောက်ခဲနဲ့ ဟိမဝါတောင်မင်းဟာ ဘယ်ဟာက ကြီးမားပါသလဲ” လို့ မေးတော်မူပါတယ်။ ရဟန်းများက “အရှင်ဘုရား၊ ဒီကျောက်ခဲဟာ သေးငယ်လှပါတယ်။ ကြီးမားလှတဲ့ ဟိမဝါတောင်မင်းနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်လောက်ပါ” လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့၊ ဤအတူပင် လှံချက်သုံးရာတို့ဖြင့် ထိုးအပ်သော ထို ခိုးသူယောက်ျား၏ ဒုက္ခဒေါမနဿသည် ငရဲ၌ ဖြစ်သော ဒုက္ခနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မရေတွက်လောက်ပေ” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

[ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်]

ဒါကြောင့် ငရဲဘုံဘဝမှာ ငရဲဒုက္ခတွေဟာ အင်မတန်ကြီးမားလှတာတွေကို သံဝေဂယူကြပြီး မိမိတို့ကိုယ်ကို သူဌေးသား ၄-ယောက်လို၊ ဒဏ္ဍကီမင်းလို၊ မလ္လိကာလို၊ ရွဲထွင်းသမားလို ငရဲသို့မလားကြရလေ

အောင် မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေကို ရှောင်ရှားပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားတွေကို အစဉ်ပွားများ ဆောင်
ထားသင့်ကြပါတော့တယ်။

ကဲ . . . “ငရဲဘုံ ငရဲဘဝ” ကို နိဂုံးသတ် ရပ်နားတဲ့အနေနဲ့ ဆောင်ပုဒ် ကဗျာလေးတွေကို ဆိုကြပါဦးစို့။

“ငရဲဘုံဘဝ ညွှန်းပြကဗျာ”

အကုသိုလ်ကံ အပြစ်များကြောင့်၊ ငရဲဘုံသား ဖြစ်ရတယ်။
ငရဲကြီးတွေဟာ ရှစ်ထပ်ရှိသကဲ့၊ အမြဲပြည့်ကြပ်နေပါတယ်။
ငရဲငယ်များဟာ ခြံရံထားလို့၊ လွတ်ဖို့များတော့ မလွယ်ဘူးကွယ်။
အကုသိုလ်ကံတွေ မကုန်မချင်းတော့၊ ငရဲတွင်းမှာ နစ်ရမယ်။
မီးခိုးမီးလျှံ သံချွန်ဓားနဲ့၊ သံရည်ပူများ ကြောက်စဖွယ်။
နှစ်ပေါင်းကုဋေကုဋာ လူ့အသက်ရှိမှ၊ ငရဲတစ်ရက် ပြည့်ပါတယ်။
ငရဲဆိုတာ အမှန်ရှိသကဲ့၊ မယုံမရှိနဲ့ ဘုရားဟောကွယ်။
ဒုစရိုက်ကံတွေ မပြုမှားရအောင်၊ သတိထားလို့ ရှောင်ကြကွယ်။
မှတ်ကွယ် . . . မှတ်ကွယ်။

နတ်ဗြဟ္မာဘုံ နတ်ဗြဟ္မာဘဝ

၅။ [နတ်ဗြဟ္မာဘုံဘဝများသို့ ရောက်ရှိခြင်း] [ဒေဝဂတိ]

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဗာရာဏသီပြည်မှာ နန္ဒိယအမည်ရှိတဲ့ သူကြွယ်သားတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ နန္ဒိယဟာ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံသူဖြစ်တယ်။ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မိဘများမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူလဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းသံဃာတော်များကို ဆွမ်းစတဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများဖြင့် အမြဲပြုစု လုပ်ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ဒါ့အပြင် ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသား ခိုကိုးရာမဲ့များကိုလဲ အမြဲတမ်းအစားအစာများ ပေးကမ်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလေ့ရှိပါတယ်။

ဒါတင်မျှမက ဣတိပတနမိဂဒါဂုန်တောမှာ ဆင်ဝင်တံခါးမုခ်လေးခုပါရှိတဲ့ လေးဆောင်တွဲ ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ပြီး ဘုရားအမှုူးရှိတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်များအား လှူဒါန်းပါတယ်။ အဲဒီလို လှူဒါန်းပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ လက်တော်မှာ ရေစက်သွန်းချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ သူ့အတွက် အသုံးအဆောင်နဲ့တကွ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ နတ်ဘုံဗိမာန်ကြီး ပေါ်ထွက် နှင့်ပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

(၃၁) နတ်သမီးများက “နန္ဒိယမောင်တော် နတ်ပြည်သို့ အမြန်လာရောက်ပါရန်” ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား လျှောက်ထားမှာကြားနေကြပုံ။

တစ်နေ့မှာ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူတဲ့အခါ၊ ရှေးက မတွေ့ဘူးတဲ့ ဘုံဗိမာန် အသစ်ကို မြင်တွေ့တော်မူရပါတယ်။ ဒီအခါ အခြားနတ်များအား မေးမြန်းကြည့်တော်မူတဲ့အခါ နတ်များက “လူ့ပြည်မှာ ရှိနေသေးတဲ့ မိဂဒါဝုန် တော ကျောင်းဒကာ နန္ဒိယသူကြွယ်အတွက် ကြိုတင်ပေါ်ထွက်နေတဲ့ ဗိမာန်သစ်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဗိမာန်ပေါ်မှာ ရှိနေကြတဲ့ နတ်သမီးတွေက ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးအား တွေ့မြင်သွားကြကာ ပြေးဆင်းလာကြပြီး . . .

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့ဟာ နန္ဒိယမောင်တော်အတွက် အာလုပ်အကျွေးဖြစ်ကြမည့်သူတွေ ပါ။ နန္ဒိယမောင်တော်ကို စောင့်မျှော်နေရတာကြာလို့ ပျင်းရိလှပါပြီ။ နန္ဒိယမောင်တော်ဟာ မြေအိုးကိုခွဲပြီး ရွှေအိုးကို ယူသလို လူ့စည်းစိမ်ကိုစွန့်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ကို ယူဖို့ အမြန်လာရောက်ပါရန် မှာလိုက်ကြ တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အရှင်ဘုရား လူ့ပြည်ပြန်ရောက်ယင် ပြောကြားပေးတော်မူပါဘုရား” လို့ နတ်သမီး များက ဝိုင်းပြီးလျှောက်ထားကြပါတယ်။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလဲ လူ့ပြည်သို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ လူ့ပြည်ကကောင်းမှုရှင် မသေမီ သူ့အတွက် နတ်ပြည်ထက်မှာ ဘုံ ဗိမာန်ပေါ်ထွက်နှင့်ပါသလား ဘုရား” လို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်၊

နန္ဒိယသုတ္တန်အတွက် ပေါ်ထွက်ဖြစ်ထွန်းနှင့်ပြီးဖြစ်တဲ့ နတ်စည်းစိမ်နဲ့ ဘုံဝိမာန်ကို သင်ကိုယ်တိုင် ဘာဝတီသာ နတ်ပြည်မှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ ငါဘုရားအား ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မေးနေရသေးတာလဲ”လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဘုရားရှင်က ဆက်လက်ပြီး “ယခုဘဝ သေလွန်ပြီး တမလွန်ဘဝသို့ သွားသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်ရှင်အား သူပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေက (လွန်စွာချစ်ကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ကွဲကွာသွားပြီး ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြသလို) လက်ခံကြိုဆိုကြပေတယ်”လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

(ဓမ္မပဒ၊ ပိယဝဂ်၊ နန္ဒိယဝတ္ထု)

ဒီနန္ဒိယဝတ္ထုဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသူများလေယင် နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရောက်ကြတယ်။ အချို့ကုသိုလ်ရှင်များ မသေမီကပင် နတ်ပြည်၌ ဘုံဝိမာန်ပေါ်နှင့်ပြီး ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို ထင်ရှားသက်သေပြနေတဲ့ ဝတ္ထုသာဓကတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။

နတ်ပြည်နတ်ရွာဆိုတာ အမှန်စင်စစ် တကယ်ထင်ရှားရှိပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လုပ်ဇာတ်ခင်းယားတဲ့ နေရာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရှိတယ်ဆိုတာကို လူတွေသိရှိပြီး လုံကြည်မှုရှိအောင် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ နတ်ပြည်သို့ အဘိညာဉ်တန်ခိုးနဲ့ မကြာမကြာ ကြွသွားလေ့ရှိပါတယ်။ လူ့ပြည်သို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ “မည်သည့် နတ်သား နတ်သမီးဟာ ဘယ်လိုကုသိုလ်တွေပြုခဲ့လို့ ဘယ်နတ်ဘုံမှာ စံစားနေရတယ်” ဆိုတာတွေကို ပြန်

လည်ဖောက်သည်ချ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒါကတော့ လူတွေ ယုံကြည်သဒ္ဓါ တိုးပွားကာ အကျိုးများဖို့၊ အကုသိုလ်တွေ ရှောင်ပြီး ကုသိုလ် တရားတွေ ဆောင်ကြဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တကူးတက အပင်ပန်းခံပြီး ကြွခဲ့တာ၊ ပြန်လည်ဟောကြား တော်မူခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပေါသထာ နတ်သမီး

တစ်ခါက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိတဲ့အခါ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပလှတဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအခါ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “အို . . . နတ်သမီးလေး၊ သင့်ကိုယ်က အရောင် အဝါတွေဟာ သောကြာကြယ်လိုတောက်ပတင့်တယ်လှပါတယ်။ သင်ဟာ ရှေးဘဝက ဘယ်ကုသိုလ် ကောင်းမှုကြောင့် ယခုလို နတ်သမီး ဖြစ်လာရပြီ၊ နတ်စည်းစိမ်တွေ ခံစားရတာပါလဲ” လို့ မေးတော်မူခဲ့ ပါတယ်။ နတ်သမီးလေးက “တပည့်တော်မဟာ ယခင်လူ့ဘဝက ကောသလတိုင်း သာကေတမြို့မှာ ဖြစ် ခဲ့ရပြီ၊ ဥပေါသထာလို့ အမည်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကို ကြားနာ ခဲ့ရပြီ၊ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်သဒ္ဓါ ထက်သန်လှစွာဖြင့် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တဲ့

(၃၂) ဥပေါသထာနတ်သမီးလေးက သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းလျှောက်ထားနေပုံ။

ဥပါသိကာမ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သီလနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ဒါနအမှုလဲ များစွာ ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အရိယသစ္စာ များလဲ တပည့်တော်မ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခဲ့ရပါတယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

တဖန် ဆက်လက်ပြီး “လူ့ဘဝကပြုခဲ့တဲ့ ဒါန သီလ ဘာဝနာကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကြောင့် ကိုယ် ရောင်ကိုယ်ဝါ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ တောက်ပတင့်တယ်တဲ့အဆင်းကို ရရှိခဲ့ပြီး နတ်စည်းစိမ်တို့ဖြင့် ကောင်း ကျိုးချမ်းသာအဖုံဖုံ ပြည့်စုံနေရပါတယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပြန်ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဆက်လက်ပြီး လျှောက်ထားပြန်တာက “တပည့်တော်မဟာ လူ့ဘဝက တာဝသီသာ နတ်ပြည်အကြောင်း၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်အကြောင်းတို့ကို မကြာခဏ ကြားသိခဲ့ရပြီး၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ စိတ်ညွတ်မိခဲ့သောကြောင့် အားကျတောင့်တမိခဲ့သောကြောင့် ယခုလို နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်ရှိရာ တာဝတိံသာ ၌ ဖြစ်လာရပါတယ်။ ယခင် လူ့ဘဝတုန်းက ဘုရားရှင် ဟောပြောညွှန်ကြားတော်မူတဲ့ တရားဓမ္မအတိုင်း ပြည့်စုံကုံလုံအောင် မကျင့်ကြံအားမထုတ်မိခဲ့ပါ။ နတ်အဖြစ်လောက်သာ တောင့်တမိခဲ့တဲ့အတွက် ယခုလို ယုတ်ညံ့တဲ့ နတ်ပြည်လောက၌ တပည့်တော်မ နောင်တ တဖန် ပူပန်စွာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့တယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပြန်ပါတယ်။

ဒီအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလားန့်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “ဥပေါသထာ နဟံသမိ၊ နောင်တ တဖန် ပူပန် စိုးရိမ်ပြီး မနေပါနဲ့တော့၊ သင့်အတွက် အပါယ်ဒုဂ္ဂတိသို့ လားရောက်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘုရားရှင်က “ဥပေါသထာ ဥပါသိကာမဟာ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကိုရရှိပြီး သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်

ဖြစ်ပြီလို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်” ရယ်လို့ အားပေးစကား မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အထက်ဖော်ပြပါ နန္ဒိယဝတ္ထုနဲ့ ဥပေါသထာဝတ္ထုတို့ကို သာဓကအဖြစ်ရှုလျက် နတ်ပြည်လောက ဆိုတာ တကယ်ထင်ရှားရှိကြောင်း၊ ကုသိုလ်ကံတရားများဟာ အကျိုးပေးခွင့်များစွာရရှိတဲ့အတွက် နတ်ရွာ သုဂတိသို့ လားရကြောင်းများကို သိသာနိုင်ပါတော့တယ်။

နတ်ပြည် ၆ ထပ်

နတ်ပြည်နတ်ရွာများဟာ မြင်းမိုရ်တောင်ထက်မှာ တည်ရှိကြပြီး အောက်ဆုံးနတ်ပြည်က စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်၊ ၎င်းအထက်က တာဝတိံသာ၊ ၎င်းအထက်က ယာမာ၊ ၎င်းအထက်က တုသိတာ၊ ၎င်းအထက်က နိမ္မာနရတီ၊ ၎င်းအထက်က ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်ပြည်ရယ်လို့ အသီးသီးတည်ရှိနေကြပါတယ်။ အားလုံး နတ်ပြည် ၆ ထပ် ဖြစ်ပါတယ်။

နတ်တို့ရဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ လူ့စည်းစိမ် နှိုင်းစာယင် သမုဒ္ဒရာရေနဲ့ မြက်ပေါ်က နှင်းပေါက်တို့ ကွာခြားသလောက် ကွာခြားလှတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နတ်သား နတ်သမီးများဟာ ထင်ထင်ရှားရှား အိုခြင်းမရှိပဲ တစ်သက်လုံး ၁၆-နှစ် အရွယ်မှာ တည်နေနိုင်ကြတယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်လဲ မစွန့်ရဘူး။ သွေး လေ သလိပ် သည်းခြေမှန်သမျှ အားလုံးကင်းပြီး သန့်ရှင်း စင်ကြယ်နေတယ်။ နတ်ဩဇာကိုသာ အမြဲ စားနေကြတယ်။ အမြဲ ပျော်ရွှင်တီးမှုတ် ကခုန်ပြီး နတ်စည်းစိမ်များကို ခံစားနေကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

နတ်ပြည် ၆ ထပ်အနက် စတုမဟာရာဇ်နဲ့ တာဝတိံသာ နတ်ပြည် ၂-ပြည်ကို သိကြားမင်းက အုပ်ချုပ်တယ်။ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး ၄-ပါးတို့ဟာ သိကြားမင်းရဲ့ လက်အောက်ခံ နတ်မင်းကြီးများ ဖြစ်ကြတယ်။ ယာမာစတဲ့ အထက်နတ်ပြည်များမှာတော့ သုယာမနတ်မင်း၊ သန္တုဿိတနတ်မင်း၊ သုနိမ္မိတ နတ်မင်း၊ ဝဿဝတ္တိ နတ်မင်းစတဲ့ ဆိုင်ရာဘုံများရဲ့ နတ်မင်းများ ရှိကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ

သူတော်ကောင်းများသေယင် နတ်ပြည် နတ်ရွာ သုဂတိဘုံသို့ ရောက်ကြရတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက် ပြီး မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာဝတ္ထုကို သာဓက ရှုနိုင်ကြပါသေးတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်မှာ တရားကျင့်သုံးနေကြတဲ့ သာသနာပြု ခေါင်းဆောင် ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး ငါးရာတို့ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ခေါင်းဆောင် ဥပါသကာကြီး တစ်ဦး တစ်ဦးမှာလဲ နောက်လိုက် ဥပါသကာ ငါးရာစီရှိကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးများမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးမှာ သား ၇-ယောက်၊ သမီး ၇-ယောက်တို့ရှိပါတယ်။

(၃၃) မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး သေအံ့ဆဲဆဲတွင် အိမ်ခေါင်မိုးအထက်၌ နတ်ရထားများ ဆိုက်ရောက်လာကြပုံ။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးနဲ့ တကွ ဇနီး သား၊ သမီး မိသားစု ၁၆ယောက်လုံးဟာ သီလရှိပြီး ဒါနအမှု၌ မွေ့လျော်ခဲ့ကြတဲ့ သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးဟာ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး သက်ကြီးရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေတဲ့အခါ တရားနာကြားလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရဟန်းတော်များအား ပင့်ဖိတ်ပြီး သတိပဋ္ဌာန်သုတ်တရားကို နာကြားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နတ်ပြည် ၆-ထပ်မှ နတ်ရထား ၆-စင်းဟာ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးရဲ့ အိမ်အထက် ကောင်းကင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပါတယ်။ ရထား၌ ပါရှိလာကြတဲ့ နတ်သားတို့က “မိမိတို့နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူကြမယ်” လို့ အသီးသီး ပြောဆိုနေကြတဲ့အသံကို တရားနာကြားနေတဲ့ ဥပါသကာကြီး ကြားရတဲ့အခါ တရားမဆုံးသေးတဲ့အတွက် “အာဂမေထ-အာဂမေထ၊ ဆိုင်းကြပါအုံး - ဆိုင်းကြပါအုံး” လို့ ပြောဆိုတားမြစ်ပါတယ်။

ဒီစကားကို ရဟန်းတော်များက ကြားပြီး တရားရွတ်ဖတ်နေကြတာကို “ဆိုင်းကြပါအုံး” လို့ အရပ်ခိုင်းတယ်ထင်ပြီး ရွတ်နေတဲ့ သူတ္တန်ကို ဆက်မရွတ်တော့ပဲ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြပါတယ်။ သားသမီးများက “ငါတို့အဖေဟာ ရှေးရှေးက တရားနာလို့ အားမရနိုင်ပါပဲ ယခုမှ သေရမှာ ကြောက်လို့ တရားကို တားမြစ်တာပဲ” လို့ ယူဆပြီး ငိုယိုကြပါတော့တယ်။ ဒီအခါ ရဟန်းတော်များလဲ “သားသမီးတွေ ငိုနေယင် ငါတို့ ဆက်လက်ပြီး ရွတ်ဆိုဖို့ မသင့်တော့ဘူး” လို့ ယူဆပြီး ပြန်ကြွသွားကြပါတော့တယ်။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးလဲ နတ်သားတို့ကို တားမြစ်ပြောဆိုစဉ်က ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားခဲ့ပြီး၊ သတိပြန်ရလာတဲ့အခါ ရဟန်းတော်များရဲ့ တရားရွတ်ဖတ်သံမကြားရပဲ သားသမီးတွေရဲ့ ငိုယိုနေကြတဲ့ အသံကိုသာကြားရတဲ့အခါ “ဘာကြောင့် ငိုနေကြတာလဲ” လို့ မေးမြန်းပါတယ်။ သား၊ သမီးများက “တရားနာနေစဉ် ဆိုင်းကြပါအုံးလို့ တားတာဟာ သေရမှာကြောက်တဲ့အတွက် တားတာဖြစ်မှာပဲလို့ ယူဆပြီး ငိုယိုကြပါတယ်” လို့ ပြောကြပါတယ်။

ဒီအခါ ဥပါသကာကြီးက “ငါက ရဟန်းတော်တွေကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နတ်ပြည် ၆-ထပ်မှ လာပြီး ဖိတ်ခေါ်နေကြတဲ့ နတ်ရထားမှ နတ်တွေကို ပြောတာပါ” လို့ ပြောကြားတဲ့အခါ သား၊ သမီးများက “ဘယ်မှာလဲ နတ်ရထားတွေ မမြင်ရပါလား” လို့ မေးကြပါတယ်။ ဥပါသကာကြီးက “ဘယ်နတ်ပြည်ဟာ မွေ့လျော်ဖွယ်အကောင်းဆုံးပါလဲ” လို့ ပြန်မေးတဲ့အခါ “ဘုရားလောင်းနဲ့ ဘုရားလောင်းရဲ့ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ နောက်ဆုံးဘဝ၌ နေခဲ့ကြတဲ့ တုသိတာနတ်ပြည်ဟာ မွေ့လျော်ဖွယ် အကောင်းဆုံးပါပဲ” လို့ ပြောဆိုကြပါတယ်။

ဒီအခါ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးက နောက်ဆုံးမှာကြားတဲ့အနေနဲ့ “သား၊ သမီးတို့၊ သင်တို့ သိကုံးထားတဲ့ ပန်းကုံးများကို တုသိတာနတ်ရထား၌ ချိတ်မိပါစေသားလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ပစ်လိုက်ကြ” လို့ မိန့်ကြားပါတယ်။ သား၊ သမီးများထဲမှ တစ်ယောက်က ဖခင်ကြီး မိန့်ကြားတဲ့အတိုင်း ပန်းကုံးကို ပစ်လိုက်တဲ့အခါ တုသိတာနတ်ရထားမှာ ချိတ်ဆွဲပြီး နေပါတော့တယ်။ သား၊ သမီးများဟာ ပန်းကုံးကိုသာ မြင်ရပြီး နတ်ရထားကိုတော့ မမြင်ရဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဥပါသကာကြီးက “ပန်းကုံးချိတ်ဆွဲပြီး တည်နေတာဟာ တုသိတာ နတ်ရထား ဖြစ်တယ်။ ထိုထိုဤဤ ကြံစည်ကြောင့်ကြ မနေရစ်ကြနဲ့၊ တုသိတာနတ်ပြည်ကို ငါသွားတော့မယ်။ သင်တို့ လဲ ငါ့ရဲ့ အထံမှာ ဖြစ်လို့ကြလျှင် ငါပြုသလို ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုရစ်ကြ” လို့ မှာကြားခဲ့ပြီး သေဆုံး သွားတဲ့အခါ တုသိတာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတော့တယ်။

(ဓမ္မပဒ၊ ယမကဝဂ်၊ ဓမ္မကဥပါသကာဝတ္ထု)

အာရုံနိမိတ်များ

သတ္တဝါတစ်ဦး သေဆုံးခါနီးအချိန်ကာလမှာ အာရုံနိမိတ်များ ထင်လာကြရပါတယ်။ အဲဒါတွေ ကတော့ ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ ရှေးကပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အမှုကံတွေက အကျိုးပေးတော့မလို့ အာရုံနိမိတ်များ ထင်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကံဆိုတာကတော့ မိမိပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်း တဲ့အမှု၊ မကောင်းတဲ့အမှု၊ ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတွေပါပဲ။ ကမ္မနိမိတ်ဆိုတာကတော့ အဲဒီအမှုကံကို ပြုစဉ်တုန်းက ထင်ရှားတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အာရုံတွေ အခြေအနေတွေပါပဲ။ ဒါနကုသိုလ်ဆိုလျှင် ပေးလှူတဲ့ လှူဖွယ် ပစ္စည်းတွေ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အလှူနေရာထိုင်ခင်းတွေ၊ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ၊ စေတီတော်တွေစတဲ့ အာရုံနိမိတ်တွေ ထင်လာကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဂတိနိမိတ်ဆိုတာကတော့ ဖြစ်ရမယ့်ဘဝ အခြေအနေတွေကို မြင်လာရတာပါပဲ။ နတ်ပြည်ရောက်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နတ်ပြည်ဂတိနိမိတ်တွေ ထင်လာ မြင်လာရပါတယ်။ အထက်ဖော်ပြပါ မဟာဓမ္မက ဥပါသကာကြီးဟာ သေဆုံးခါနီးအချိန်မှာ တုသိတာ နတ်ပြည်ရဲ့ ဂတိနိမိတ် တွေ ထင်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အာသန္နကံ

သေခါနီးအချိန်မှာ ကပ်ပြီးပြုတဲ့ကံကို “အာသန္နကံ”လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သေခါနီးအချိန်မှာ သတိမရပဲ မေ့မြောပြီး နေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇိတ်ကတော့ ရပ်မနေပါဘူး။ ဖြစ်ရပ်အာရုံတစ်ခုခု ယူလျက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီအာရုံဟာ ကောင်းတဲ့အာရုံဆိုယင် ကောင်းတဲ့အာရုံနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကံက အကျိုးပေးပါတယ်။ မကောင်းတဲ့အာရုံဆိုယင်လဲ မကောင်းတဲ့အာရုံနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကံက အကျိုးပေးပါတယ်။

သောဏမထေရ်ရဲ့ ဖခင်မုဆိုးကြီး

သောဏမထေရ်ရဲ့ ဖခင်ဟာ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ သားသောဏမထေရ်ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ရဟန်းပြုပါတယ်။ သီလ ဆောက်တည်ပြီး ကောင်းစွာ နေထိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတောထွက်ဦးပဋ္ဌင်းကြီး သေခါနီးအချိန်မှာ သူတစ်သက်လုံး မုဆိုးအလုပ်တွေနဲ့ ထုံလာခဲ့လို့ မေ့မြောပြီးသွားတော့ ငရဲနိမိတ်တွေ ထင်လာပါတယ်။ ခွေးကြီးတွေ သူ့နေတဲ့ကောင်ပေါ် တက်လာကြတယ်လို့ ထင်မြင်ပြီး “ဟဲ့ သားရဲ့၊ ခြောက်ပါဟဲ့၊ ခြောက်ပါဟဲ့”နဲ့ အော်ပါတော့တယ်။ ဒီအခါ သားဖြစ်သူ သောဏမထေရ်က “ငရဲနိမိတ်တွေ ထင်လာတာပဲ”လို့ သိရှိပြီး ပန်းတွေခူးခိုင်းတာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ပန်းတွေခင်းပြီး သူ့ဖခင်အား ခေါ်သွားပါတယ်။

ပြီးတော့ “ဦးပဋ္ဌင်းကြီး၊ ဒီမှာ ပန်းတွေ ပန်းတွေ ဘုရားကို ပူဇော်နေတယ်လေ”လို့ ပြောတဲ့အခါ ဖခင် ဦးပဋ္ဌင်းကြီးဟာ သတိပြန်လည်လာချိန်ကြုံလို့ ကြားရပြီး ပန်းတွေကြည့်...

ဒီအခါ နတ်ပြည်နိမိတ်တွေထင်လာပြီး “သားရဲ့ ဖယ်ပါဟဲ့ . . . သားရဲ့ ဖယ်ပါဟဲ့၊ ဟိုမှာ မင့် မိထွေးတွေ မင့် မိထွေးတွေ လာနေပြီ ဖယ်ပါဟဲ့” လို့ ပြောတော့ နတ်ပြည်နိမိတ်တွေ ထင်တာကို သိရှိရပြန်ပါတယ်။ ငင့်ကျမယ့်သူက နတ်ပြည်နိမိတ်ထင်ယင် တော်လောက်ပြီဆိုပြီး ထားတဲ့အခါ မကြာမီ ဦးပဉ္စင်းကြီး ပျံ့နှံ့ သွားပြီး နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတော့တယ်။

ဇော ခုနစ်ကြိမ်

သတ္တဝါတွေဟာ ပြုတိုင်း၊ ပြောတိုင်း၊ ကြံတိုင်းမှာ ဇောခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အယစ်ထပ်ဖြစ်နေရပါတယ်။ စိတ်တစ်ခုတည်းက ၇-ကြိမ်ဆက်ဖြစ်တဲ့ စိတ်အစဉ်ကို ဇောစိတ်ရယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဇောခုနစ်ကြိမ်စောတယ်လို့လဲ ဆိုရိုးပြုလေ့ရှိကြပါတယ်။

အဲဒီ ဇောခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ်ထဲက ပထမဇောတွေက အကြောင်းညီညွတ်ယင် ယခုဘဝကင်ပဲ ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးပေးပါတယ်။ “အကြောင်းညီညွတ်ယင်” ဆိုတဲ့ စကားကတော့ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၊ အလှူဝတ္ထုပစ္စည်း ဆိုင်ရာတွေမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး သဒ္ဓါတရားထက်သန်လှစွာ လူနဲ့ကြတဲ့ မဟာဒုက် တို့လို၊ ကာကဝလ္လိယတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေရဲ့ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ဆိုလိုခြင်း

(၃၄) ဦးပဉ္စင်းကြီး သေအံ့ဆဲဆဲတွင် နတ်ပြည်ဂတိနိမိတ်များ ထင်ကာ နတ်သမီးများကို မြင်တွေ့

နေရပုံ။

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ပထမဇောက အကျိုးပေးယင် ဒီဘက်ဘဝမှာပဲ အကျိုးပေးပြီး ဒီဘဝမှာ အကျိုးပေးခွင့်မရ
ယင် အဟောသိက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အလကား ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်တဲ့ သတ္တမဇောကလဲ အကြောင်းညီညွတ်ယင် သေခါနီးအချိန်မှာ ကံ၊ ကမ္မ
နိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်တွေ ထင်လာပြီးတော့ အခြားမဲ့ ဒုတိယဘဝမှာ အကျိုးပေးပါတယ်။ အဲဒီလို ဒုတိယဘဝမှာ
အကျိုးပေးတဲ့ ကံကို “ဥပပဇ္ဇဝေဒနိယကံ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒုတိယဘဝမှာ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ အကျိုး
ပေးခွင့်မရယင်တော့ အဲဒီ သတ္တမဇောကလဲ အကျိုးမပေးတော့ပဲ အဟောသိက် ဖြစ်သွားရပါတယ်။

အလယ်ဇော ငါးချက်ကတော့ တတိယဘဝကစပြီး နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြားမှာ အကြောင်းညီညွတ်
တိုင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကျိုးပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အလယ်ဇော ၅-ချက်ကို “အပရာပရိယ
ဝေဒနိယကံ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ရတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီ ဇောတွေလဲ အဟောသိက် ဖြစ်သွားပါတော့
တယ်။

ဒီ ဇော ခုနစ်ကြိမ်ဖြစ်စဉ်ဟာ ကုသိုလ်ဘက်မှာရော အကုသိုလ်ဘက်မှာပါ သူ့ဖြစ်စဉ် အတိုင်း
အခါအခွင့်သင့်ယင် အကျိုးပေးလေ့ရှိကြပါတယ်။

လူသတ်ဗိုလ်ကြီး တမ္မဒါဠိက

ဘုရားရှင်လက်ထက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ တမ္မဒါဠိက ဆိုတဲ့ ခိုးသူသတ်ဗိုလ်ကြီးဟာ ၂၅-နှစ်လုံးလုံး လူတွေကို ထောင်နဲ့ချီပြီး သတ်ရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ ၅၅-နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ အယင်ကလို့ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေအောင် မသတ်နိုင်တော့လို့ လူသတ်ဗိုလ်ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခြင်း ခံရပါတယ်။

အဲဒီလို ဖယ်ရှားခံရပြီး ရာထူးကျတဲ့နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ နို့ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ပြီး သောက်မည့်ဆဲဆဲမှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကြွလာတော်မူတာနဲ့ ကြုံလို့ မသောက်တော့ပဲ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အား လှူဒါန်းပါတယ်။ အဲဒီနောက် ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူတဲ့တရားကို နာယူပါတယ်။ အဲဒီလို တရားနာယူပြီး တရားနှလုံးသွင်းရတဲ့အတွက် အနုလောမခန္တိဉာဏ် (သောတာပန် ဖြစ်ခါနီးဉာဏ်) အထိ ရောက်ရှိသွားရပါတယ်။

အဲဒီနောက် ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတဲ့အခါ သူက တော် တော်ဝေးဝေးရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါတယ်။ လိုက်ပို့ရာက ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ နွားသားအုပ်မ ဝှေ့တဲ့ အတွက် တမ္မဒါဠိကကြီးဟာ အနိစ္စရောက်သွားရရှာပါတယ်။

အဲဒီနေ့ တရားပွဲသဘင်မှာ ရဟန်းတော်များက ဘုရားရှင်အား တမ္မဒါဠိကရဲ့ လားရာဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်း လျှောက်ထားကြပါတယ်။ ဒီအခါ ဘဏားရင်က “ခါစသားတို့ တမ္မဒါဠိကဟာ လ

အရေအတွက်နဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၇ ကုဋေ ၆-သန်း သက်တမ်းရှည်တဲ့ တုသိတာ နတ်ပြည်မှာ ဖြစ်နေလေရဲ့” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ ဒီအခါ ရဟန်းတော်များက မကျေမနပ်ချင်ဖြစ်ကြပြီး “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရား၊ လူတွေကို ထောင်နဲ့ချီပြီး သတ်လာခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်သမား တမ္မဒါဠိကကြီးဟာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နိုင် ပါသလားဘုရား” လို့ ထပ်မံမေးမြန်း လျှောက်ထားကြပြန်ပါတယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့၊ သင်တို့ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောလောက်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် တမ္မဒါဠိကဟာ သေခါနီးအချိန်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာဟောကြားတဲ့တရားကို နာကြားသွားခဲ့ရပြီး တရား နာယင်း တရားနှလုံးသွင်းလို့ အနုလောမခန္တိဉာဏ်အထိ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကုသိုလ်ဇောအဟုန် ကြောင့် သူဟာ သေဆုံးသွားတဲ့အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိရခြင်း ဖြစ်တယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

သီဟဠဝတ္ထု

ရှေးက သီဟိုဠ်ကျွန်း မဓုအင်္ဂဏရွာမှာ ဒမိဠ(တမယ်လ်)လူမျိုး တံခါးစောင့်တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးများပြီး အနှစ်ငါးဆယ်လုံးလုံး အသက်မွေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ နာမကျန်း ဖြစ်ပြီး သေခါနီးအချိန်ကျတော့ ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ စူဠဝိဏ္ဏုပါတိကတိဿမထေရ်က သူ့ကို သနားလှတာနဲ့ သူ့ထံသွားပြီး သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလကို ပေးသနားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သရဏဂုံကိုသာဆောက်

(၃၅) လူသတ်ဗိုလ်ကြီး တမ္မဒါဠိကမှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား နို့ဆန်ပြုတ်လှူပြီး တရားနာကြားနေပုံ။

တည်နိုင်ပြီး ငါးငါးသီလကိုတော့ ဆက်လက် မဆောက်တည်နိုင်ရှာတော့ပဲ မေးခိုင်ပြီး သေသွားရရှာပါတယ်။
 သေခါနီးအချိန်မှာ ဘုရား-တရား-သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးအား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု အာရုံပြုတဲ့
 စိတ်ဇောအဟုန်နဲ့ သေသွားခဲ့ရတဲ့အတွက် သူဟာ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားရပါတော့တယ်။
 [အံ-၂၊ ၁၀၈]

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိမြို့မှာ အဒိန္နပုဗ္ဗက အမည်ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့သား မဋ္ဌ
 ကုဏ္ဍလီဆိုတဲ့ လူလင်တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဖခင် ပုဏ္ဏားကြီးဟာ အင်မတန် နှမြောတွန့်တို
 လှပြီး တစ်သက်လုံး ဘာတစ်ခုမျှ မပေးလှူပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဟာ နာမကျန်း ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ
 ဘုံးဘုံးလဲရပါတယ်။ ဒီအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက ဆေးဆရာမခေါ်ပဲ ဆေးဆရာများထံမှ သိခဲ့ရတဲ့အတိုင်း သူ
 ကိုယ်တိုင် ဆေးမြီးတိုဖော်စပ်ပြီး ကုသပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် လူနာဟာ မသက်သာလာပဲ ပိုပိုပြီး ဆိုးဆိုးလာကာ
 နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်မရှိလောက်တဲ့ အခြေအထိ ဆိုက်ရောက်ရပါတော့တယ်။

(၃၆) မဋ္ဌကုဏ္ဍလီမှာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ကာ နတ်စည်းစိမ်ခံစားနေရပုံ။

ဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သူ့သားသေတော့မယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အခါ လူမမာကို အိမ်ပြင်မှာ ထုတ်ထားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အိမ်တွင်းမှာရှိတဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို လူနာလာပြီး မေးကြတဲ့ လူတွေ မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီး ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောက ကို ကြည့်ရှုတော်မူတဲ့အခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို မြင်တော်မူပါတယ်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို အကြောင်းပြုပြီး အကျိုး များမယ့်အရေးကို မြင်တော်မူတဲ့အတွက် ပုဏ္ဏားရဲ့အိမ်ရှေ့သို့ ရဟန်းသံဃာတော်များနဲ့အတူ ဆွမ်းခံကြွ လာတော်မူပါတယ်။ ဒီအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို စိတ်ဖြင့် ဖူးမြင်ရတဲ့အတွက် ဘုရားရှင် အား ကြည်ညိုမြတ်နိုးမှု သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ် တိုးပွားလာရပါတယ်။ ဘုရားရှင်လဲ “ဒါလောက် ကြည်ညို တဲ့စိတ်ဖြစ်ယင် တော်လောက်ပြီ”လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဆက်လက်ကြွသွားတော်မူပါတယ်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီလဲ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုတဲ့ စိတ်ဇောအဟုန်တွေ ဖြစ်နေယင်း သေဆုံးသွားခဲ့ကာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားရပါတော့တယ်။

သမဏနတ်သား

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က သမဏဆိုတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်လှစွာဖြင့် ရဟန်းပြုခဲ့ပါတယ်။ ရဟန်းပြုပြီး ၅-ဝါရတဲ့ တိုင်အောင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ထံမှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များကို ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ ရဟန်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များကိုလဲ သင်ယူ

ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့သဘောကျတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူပြီး တောကျောင်းတစ်ခုသို့ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို မပြတ်နှလုံးသွင်း အားထုတ်ပါတယ်။

သမဏမထေရ်ဟာ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန် နေ့ရော ည၌ပါ မအိပ်ပဲ အားထုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်နေယင်း အစာအာဟာရအားနည်းတဲ့အတွက် လေသင်ဓုန်း ဖြတ်ကာ စကြိုသွားရာမှ လဲကျပြီး ပျံလွန်တော်မူပါတယ်။

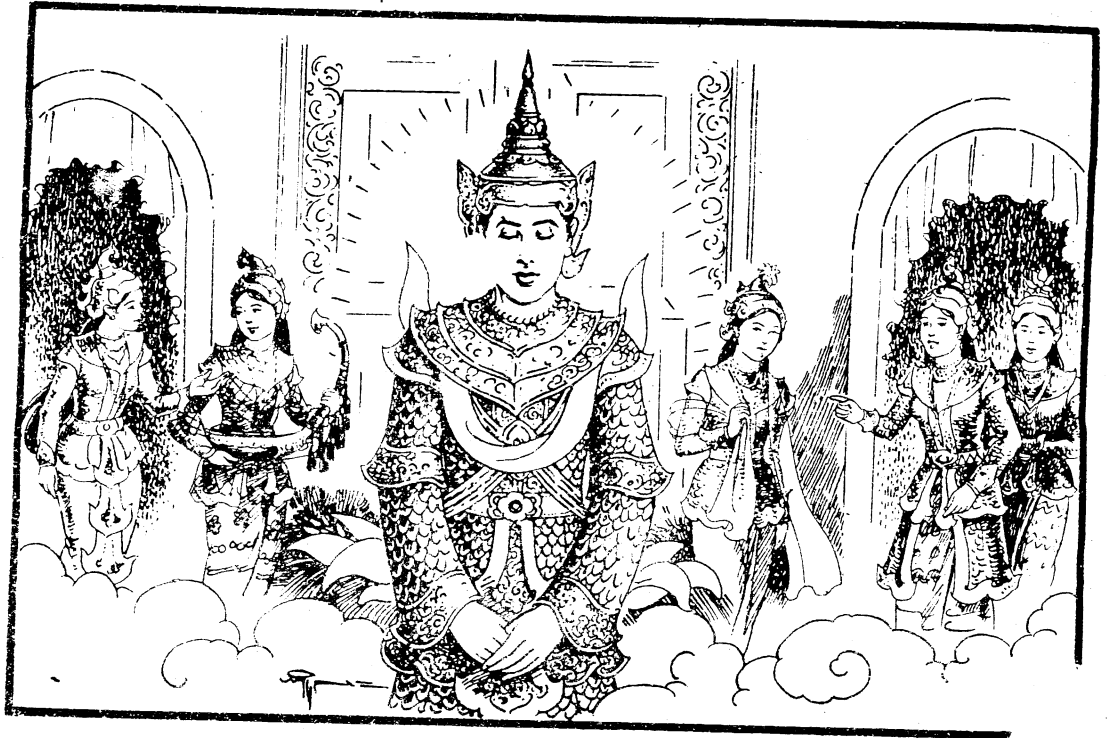
အဲဒီလို ပျံလွန်တော်မူသွားပြီးတဲ့နောက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ချက်ချင်း နတ်သားသွားဖြစ် ရပါတယ်။ ကုသိုလ်ကံရဲ့ အစွမ်းကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သူ့အတွက် ဘုံဗိမာန် အသင့်ဖြစ်ပေါ် နေနှင့်ပြီး သူဟာ ထိုဘုံဗိမာန်ကြီးရဲ့ တံခါးဝမှာ ရောက်နေတဲ့အသွင်နဲ့ အိပ်ရာမှ နိုးလှာသလို ချက်ချင်း နတ်သားအဖြစ် ရောက်ရှိရပါတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာလဲ နတ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံနဲ့ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ နတ်ဖြစ်လာမှန်း မသိသေးပဲ၊ လူ့ပြည်မှာ ရဟန်းအဖြစ်ရှိနေဆဲပဲလို့ ထင်နေပါတယ်။

ဗိမာန်ထဲက ဗိမာန်ရှင်နတ်သားကို မျှော်နေကြတဲ့ နတ်သမီးတစ်ထောင်တို့က “ဟော . . . ဗိမာန် ရှင်နတ်သား ရောက်ရှိလာပြီ၊ ဖျော်ဖြေကြစို့” ဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နတ်တူရိယာတွေကို ကိုင်လျက် ဝိုင်းရံဆီးကြိုလာကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက နတ်သမီးတွေကို မြင်ရတဲ့အခါ တောကျောင်းကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြတဲ့ မာတုဂါမတွေပဲလို့ ယူဆကာ အပေါ်ရုံအောက်ဖြင့် လက်ဝဲဘက်ပခုံးကို လှုံ့အောင်ဖုံးလျက် မျက်လွှာချကာ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ နေပါတယ်။

အဲဒီအခါ နတ်သမီးတွေက “ဒီနတ်သားဟာ ရဟန်းဘဝမှဖြစ်လာတဲ့ နတ်သားပဲ” လို့ ရိပ်မိသိရှိကြပြီး “အို . . . အရှင်နတ်သား၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နေပါပြီ။ ရဟန်းတရား အားထုတ်ဖို့ အချိန်အခါ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နတ်စည်းစိမ်တွေကို ခံစားဖို့ အချိန်အခါ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ပြောဆိုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နတ်သားက ကြွနွေမပျက် မျက်လွှာချမြဲချနေပါတယ်။ ဒီအခါ နတ်သမီးတွေက “ဒီနတ်သားဟာ နတ်ဘဝ ရောက်နေမှန်း မသိသေးဘူး။ သိအောင် ဖျော်ဖြေကြစို့” လို့ဆိုပြီး တူရိယာတွေကို တီးမှုတ်ကခုန်ကြပါတော့တယ်။ ဒီအခါ နတ်သားက “မာတုဂါမလေးတွေ တောကျောင်းလာပြီး ကမြင်းနေကြတယ်” လို့ ယူဆပြီး ကြွနွေကို အထူးထိန်းသိမ်းလျက် ရှိနေပါတော့တယ်။

အဲဒီနောက် နတ်သမီးတွေက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးကို ယူလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ထောင်ပြကြပါတယ်။ မှန်ထဲမှာ သူ့ရှုပ်ကို သူ့တွေ့မြင်ရတဲ့အခါ ရဟန်းဘဝမဟုတ်တော့ပဲ နတ်ပြည်မှာ နတ်ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိသွားရပါတော့တယ်။ အဲဒီအခါ သမဏနတ်သားဟာ အကြီးအကျယ် နှလုံးမသာမယဖြစ်ပြီး “ငါ ရဟန်းတရားအားထုတ်ခဲ့တာဟာ ဒီနတ်ပြည် နတ်စုတ်ကို ရဖို့မဟုတ်ဘူး။ အမြတ်ဆုံး အကျိုးစီးပွားဖြစ်တဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရဖို့ ကျင့်ခဲ့တာပဲ။ နတ်စည်းစိမ်ဆိုတာ ရလွယ်တယ်။ ဘုရားပွင့်တော်မူဆဲကာလက ရခဲ့တယ်။ ဘုရားတရားကို နာကြားပြီး အရိယာမဂ်ဖိုလ်တရား ရဖို့က အရေးကြီးတယ်။ နတ်စည်းစိမ်တွေနဲ့

(၃၇) မိမိကိုယ်ကို နတ်ဖြစ်နေမှန်းမသိသေးသော သမဏနတ်သားမှာ ရဟန်းဖြစ်ဆဲဟု ထင်ကာ ကြွနွေကြီးနှင့် မျက်လွှာချထားပုံ။

မေ့နေယင် ဘုရားနဲ့ မတွေ့လိုက်ရပဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်” လို့ စဉ်းစားမိပြီး သူ့ဗိမာန်ထဲကိုတောင် မဝင်တော့
 ပဲ လူ့ပြည်ရှိ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ အရေးတကြီး ပြေးလာပါတယ်။ ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက်သို့ ရောက်
 ရှိတဲ့အခါ သမဏနတ်သားက “အရှင်ဘုရား၊ တရားရှောင်လွှဲမိုက်မဲစေတတ်ပြီး နတ်သမီးတွေ ကခုန်ဆွဲ
 နေတဲ့ တစ္ဆေ မြေဖုတ်တို့ မှီဝဲ ကျက်စားရာဖြစ်တဲ့ နတ်လောကကို ဘယ်လို ကျော်လွှားသွားနိုင်ပါမလဲ
 ဘုရား” လို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “ထွက်ပြေးလိုရေးနဲ့ မေးမြန်းလျှောက်ထားလာတဲ့ အို . . . နတ်သား၊ လောက
 သုံးပါးမှ အလျင်အမြန်ထွက်ပြေးရန် လမ်းဖြောင့်မည်သည်မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ ဝိပဿနာလမ်းပင်တည်း” စသည်
 ဖြင့် ဂါထာ ၃-ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပါတယ်။ အဲဒီအခါ သမဏနတ်သားလဲ တရားနာကြားယင်း
 တရားနာလုံးသွင်း ရှုမှတ်သွားတဲ့အခါ တစ်ခဏချင်း ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်တွေတက်ပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့
 ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဂေါပိကာ ဝတ္ထု

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ကပိလဝတ်ပြည်မှာ ဂေါပိကာဆိုတဲ့ ယာကီဝင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး
 ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဟာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပြီး တရားကျင့်သုံးခဲ့တဲ့အတွက် သောတာပန်
 ဖြစ်ပြီး စုတိပြတ်ကြွေ သေလွန်တဲ့အခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်းရဲ့သားတော် နတ်သား ဖြစ်
 ခဲ့ရပါတယ်။ နတ်သားဖြစ်လာတော့ ဂေါပကနတ်သားလို့ တင်ရှားပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ သိကြားမင်းထံလာရောက်ပြီး ကပြကြတဲ့ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တွေထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ နတ်သား ၃-ယောက်ကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ဒီအခါ ဂေါပကနတ်သားက ဆင်ခြင်ကြည့်တဲ့အခါ ဒီနတ်သား ၃-ယောက်ဟာ ရှေးဘဝတုန်းက သူတို့ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ရဟန်းတော်များဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂေါပကနတ်သားက အဲဒီ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သား ၃-ယောက်တို့အား သတိပေးစကား ပြောကြားပါတယ်။ ဒီအခါ နတ်သား ၃-ယောက်ထဲက ၂-ယောက်ဟာ သတိရပြီး ရှေးဘဝက လေ့လာခဲ့တဲ့ တရားတွေကို ပြန်ပြီး နှလုံးသွင်းရှုမှတ်တဲ့အခါ ရှေးကရခဲ့ဖူးတဲ့ ဈာန်တွေကို ချက်ချင်းပဲ ပြန်ရရှိပါတယ်။ အနာဂါမိမင်ဖိုလ်အထိ ရောက်ရှိကြပြီး အနာဂါမိများလဲ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ဒါ့အပြင် တာဝတိံသာနတ်တွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ဗြဟ္မပုရောဟိတ်ဗြဟ္မာများ ဖြစ်သွားကြပြီး ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ပျံတက်သွားခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဗြဟ္မာ့ပြည်

ဗြဟ္မာ့ပြည်ဆိုတာကတော့ နတ်ပြည် ၆-ထပ်ရဲ့ အထက်မှာ အသီးအသီး တည်ရှိကြပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ပထမဈာန် ၃-ဘုံ၊ ဒုတိယဈာန် ၃-ဘုံ၊ တတိယဈာန် ၃-ဘုံ၊ စတုတ္ထဈာန် (ဝေဟပ္ဖိုလ်ဘုံနဲ့ အသညသတ်ဘုံ) ၂-ဘုံ၊ သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံ၊ အရူပဘုံ ၄-ဘုံ၊ စုစုပေါင်း ဘုံ-၂၀တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

လူ့ပြည်၌ လူ့ဘဝရှိစဉ်က လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာပြီး အားထုတ်ခဲ့တဲ့ ဈာန် ကုသိုလ်ကြောင့် လူ့ဘဝမှ သေလွန်တဲ့အခါ ဗြဟ္မာများ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗြဟ္မာများဟာ ကာမ

ဘုံသားတို့လို အာရုံငါးပါးကို ခံစားခြင်းမရှိ၊ ယောက်ျား မိန်းမဟူ၍လဲ ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ အားလုံးသော ဗြဟ္မာတို့ဟာ ယောက်ျားပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် တစ်သက်လုံး တည်ရှိနေကြပါတယ်။ ကာမဂုဏ် မခံစားကြတဲ့ အတွက် ယောဂီသုတော်စင်များလို အလွန်ငြိမ်သက်နေကြပေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ပြဟ္မာများ

မဟာဗုဒ္ဓဝင်ထဲမှာ ထင်ရှားတဲ့ ဗြဟ္မာဖြစ်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ရှေးဦးစွာ ဘုရားရှင် တရားဦးဟောမယ်လို့ ကြည့်ရှုခြင်းခံရတဲ့ ကာလာမအန္ဓယ် အာဠာရ ရသေ့ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ အာဠာရ ရသေ့ကြီးဟာ သူ့ရထားတဲ့ ဈာန်ကုသိုလ်အစွမ်းဖြင့် အာကိစ္ဆညာယတနဆိုတဲ့ အရူပဘုံသို့ ရောက်ရှိသွား ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဗြဟ္မာဘုံက မဟာကပ် ၆-သောင်း အသက်ရှည်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဒုတိယ တရားဦးဟောမယ်လို့ ကြည့်ရှုခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ နာမပုတ္တဆရာကြီးရဲ့ သား (တပည့်) ဥဒကရသေ့ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဥဒကရသေ့ကြီးဟာ သူ့ ရထားတဲ့ ဈာန်ကုသိုလ်အစွမ်းဖြင့် နေပသညာ နာသညာယတနဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဘုံကလဲ ရုပ်မရှိတဲ့ အရူပဘုံဖြစ်ပြီး အသက်တမ်းပေး

(၃၈) ဥဂ္ဂါသုတ္တန်မှာ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာပြည်တွင် ဗြဟ္မာကြီးဖြစ်နေပုံနှင့် အနိလာဗြဟ္မာများ ရဟန္တာဖြစ်ကာ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြပုံ။

ကပ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှည်ပါတယ်။ ၃၁-ဘုံရှိရာမှာ အမြင့်ဆုံးဘုံဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝဂ္ဂ-ဘဝဂ်-အမြင့်မြတ်ဆုံးဘုံရယ်လို့ ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက် မိထိလာမြို့မှ ပညာရှိပါမောက္ခကြီးအဖြစ်ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မာယု သုခမိန်ကြီးဟာ ဆိုယင်လဲ ဘုရားရှင်အား အိုကြီး အိုမဖြစ်မှ ဖူးတွေ့ခဲ့ရတာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါလွန်စွာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူတဲ့ သစ္စာလေးပါး တရားတော်များကို နာကြားရတာ အပူဂါမ်တည်ပြီး ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဘုရားရှင်လက်ထက်က အံ့ဖွယ်ဂုဏ်ထူးရှစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ရတဲ့ ဥဂ္ဂါသုကြွယ်ဟာ ဆိုယင်လဲ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရပြီး၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကာ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများအပြားလဲ ရှိကြပါသေးတယ်။ ဗြဟ္မာ့ပြည် ဗြဟ္မာ့ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိကြရတာကတော့ ရိုးရိုးကုသိုလ်လောက်နဲ့မဟုတ်ပဲ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို စက်ဆုပ်ရွံရှာပြီး အားထုတ်တဲ့ ဈာန်ကုသိုလ်အစွမ်းဖြင့်သာ ရရှိနိုင်ကြောင်း ပြဆိုတော်မူပါတယ်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ အသက်တမ်းအားဖြင့် မဟာကပ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိတဲ့ အထက်ဆုံးဘုံမှ ဗြဟ္မာတို့ဟာ ပုထုဇဉ်ဗြဟ္မာဖြစ်ယင် အသက်တမ်းစေ့တဲ့အခါ အောက်ဘုံများသို့ ပြန်လာကြရပါတယ်။ အရိယာဖြစ်ပြီး

ကဲ့ ပြဟောများကတော့ အောက်တုံများသို့ ပြန်မရောက်တော့ပဲ ထို့ အထက်အထက်တုံမှာပဲ ရဟန္တာ မဖြစ်
မချင်း နေကြရကော၊ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အခါ ပြဟောတုံမှာပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံကြရပါတယ်။

ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးချိန်ကုလို့ ပျက်စီးသွားပြီး ကမ္ဘာအသစ်တည်စအချိန်မှာ ပြဟောပြည်မှ ပြဟော
အချို့သာ စုတေချိန်ကုလို့ စုတေခဲ့ကြပြီး အောက်ပြဟောပြည်၊ နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည်များမှာ ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေ
အဖြစ်ဖြင့် တည်နေခဲ့ကြရဟယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပြဟောအဖြစ်မှ စုတေခဲ့ကြပြီး လူ့ပြည်သို့ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေ
အဖြစ်ဖြင့် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ကြတဲ့အခါ “လူသား” ငယ်လို့ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်၍ လာကြရဟယ်လို့ သိရှိကြ
ရပါတော့ဟယ်။

“နတ်တုံ နတ်ဘဝ၊ ပြဟောတုံ ပြဟောအဝ”နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ပြလာခဲ့တာလဲ တော်တော်ပြည့်စုံ
သလောက် ရှိသွားပါပြီ။ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက လောကသုံးပါးမှာ ထူးခြား
ဆန်းပြားလှတဲ့ ပကတိမျက်စိနဲ့ မတွေ့မြင်နိုင်ကြတဲ့ နတ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ ပြဟောဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေလဲ
ရှိကြပါသေးကြောင်း ကောင်းစွာနုလုံးသွင်း ယုံကြည်မှုပြုကြပြီး နိဂုံးဆောင်ပုဒ် ကဗျာလေးများကို ဆိုကြ
ပါဦးနိုး

“နတ်ဗြဟ္မာဘုံဘဝ ညွှန်းပြကဗျာ”

ကုသိုလ်ကံတွေ အကျိုးပေးကြလို့၊ နတ်ဘုံဘဝ ဖြစ်ရကယ်။
 နတ်ဘုံဗိမာန် ရွှေရောင်ငြီးလို့၊ နတ်သမီးတွေက များလှတယ်။
 သီချင်းဆိုကာ သံစုံကျုံးလို့၊ ရယ်ရွှင်မြူးတူး ပျော်စဖွယ်။
 ပျိုနုသက်ရွယ် အစဉ်လှလို့၊ တင့်တယ်ဝင်းပ သားနားတယ်။
 နတ်စည်းစိမ်တွေ လွန်ခံစားလို့၊ တန်ခိုးရှင်များ ဖြစ်ကြတယ်။
 နတ်ဘုံ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်ဆင့်လို့၊ ထို့ထက်မြင့်က ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်။
 ဈာန်ကုသိုလ်တွေ ရှုမှတ်ပွားတော့၊ ဗြဟ္မာများလဲ ဖြစ်ကြကယ်။
 ကာမဂုဏ်အာရုံ လုံးဝကင်းသဖြင့်၊ ကြည်လင်သန့်ရှင်း ငြိမ်သက်တယ်။
 မှတ်ကွယ် . . . မှတ်ကွယ်။

နိဂုံးအမှာ

အန္တိဘူတော အယံ လောကော၊ တနုကေတ္ထ ဝိပဿတိ။
သကုဏော ဇာလမုတ္တာဝ၊ အပေါဠိ သဂ္ဂိယ ဂစ္ဆတိ။

ဤလောက၌ လူအပေါင်းတို့သည် ပညာမျက်စိမရှိကြသဖြင့် အကန်းသဖွယ် ဖြစ်၍ နေကြကုန်၏။
ဤလောက လူအပေါင်းတို့တွင် အနည်းငယ်မျှသာလျှင် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ရှုမြင်နိုင်ကြ၏။
ငှက်မှဆိုး၏ ပိုက်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသော ငှက်သည် နည်းပါးလှဘိသကဲ့သို့ အနည်းငယ်သော
သူသည်သာလျှင် လူပြည် နတ်ပြည် နိဗ္ဗာန်ဆီသို့ သွားရောက်နိုင်ကြပါပေသတည်း။

[ဓမ္မပဒ၊ ပေသကာရဓိတာ ဝတ္ထု]

လူဖြစ်လာရ ခုဘဝ

ပုထုဇဉ်သတ္တဝါမှ ညီမျှဟာ မောဟအဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းကြတဲ့အတွက်ကြောင့် လူ့ရွာ နတ်ပြည် နိဗ္ဗာန်
ဆီသို့ ရောက်ရှိကြရန်မှာ လွန်စွာနည်းပါးလှပါတော့တယ်။ ယခုဘဝမှာ နတ်ပြည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန်အရေး
အခွင့်မကြုံသေးသော်လည်း အင်မတန် ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကို ရရှိလာကြခြင်းဟာ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး မသေး

လှလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဗုဒ္ဓသာသနာ ခေတ်ကြီးအတွင်းမှာ လူဖြစ်လာခြင်းဟာလဲ အလွန်အလွန် ကုသိုလ်ကံထူးကြလို့သာ အကျိုးထူးခံစားကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဘဝပဒေသာပင်ကြီး

အမှန်စင်စစ် လူ့ဘဝ လူဖြစ်လာခြင်းဟာ နတ်ဘဝ နတ်ဖြစ်ခြင်းထက် သာလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုချင်ပါတော့တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် လူ့ဘဝ လူ့အဖြစ်မှာ သဗ္ဗညုဘုရားဆုလဲ ပန်နိုင် တယ်။ အဂ္ဂသာဝက ဟောသာဝကဆုလဲ ပန်နိုင်တယ်။ ကုသိုလ်အမျိုးမျိုးတို့ကိုလဲ ပြုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝဟာ “ဘဝပဒေသာပင်ကြီး”ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတော့တယ်။

ကံသာအမိ ကံသာအဖ

လူ့ဘဝ လူဖြစ်လာကြရတာဟာ အမှန်စင်စစ် “ကံ”ကြောင့် ဖြစ်လာကြရတာ သေချာပါတယ်။ ကံသာအမိ ကံသာအဖလို့ ဆိုရိုးပြုလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ကံ-ဆိုတာကတော့ (သုတ္တန်နည်းအရပြောရမယ်) အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ (အဘိဓမ္မာနည်းအရ ပြောရမယ်တော့) စေတနာဖြစ်ပါတယ်။ စေတနာ ဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ - ရဟန်းတို့၊ စေတနာကို ကံ ဟု ငါဘုရားမိန့်တော်မူ၏။

အဲဒီကံ(စေတနာ)ဟာ ဖြစ်ပြီးယင် ချက်ချင်းချုပ်သွားရပေမယ့် ကံရဲ့သတ္တိကတော့ ကျန်ရှိနေရစ် ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ကျန်ရှိနေရစ်ခဲ့တဲ့ သတ္တိဟာ အကျိုးပေးဖို့ရန် အစွမ်းမကုန်သေးသမျှ အမြဲလိုက်ပါ၍ နေပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ကံ, ကံရဲ့ အကျိုးပေးမှုသဘော ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကံ, ကံရဲ့ အကျိုးပေးမှုသဘောကို လူတိုင်း လူတိုင်း ခွဲခြားပြီး သိရှိကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

ကံ, ကံရဲ့အကျိုးပေးပုံ သဘောကို ခွဲခြားပြီးမသိယင် မကောင်းတဲ့အမှုကို အကောင်းထင်၊ ကောင်း တဲ့အမှုကို မကောင်းထင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အထင်မှားမှု အမြင်မှားမှု ဖြစ်တာကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်ပါ တယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ယူမိယင်တော့ “ကံ, ကံရဲ့အကျိုးမရှိ၊ ပရလောကဆိုတာ မရှိ၊ လူ့ဒါန်းခြင်းဟာ အကျိုးမရှိ၊ အလုံးစုံကို အကုန်သိတဲ့ဘုရားဆိုတာ မရှိ” ဆိုတဲ့ အယူကို ယူမှားမိတော့တာပါပဲ။

အဲဒီလို အယူမှားမိတဲ့ အပြစ်ဟာ သာမန်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိအတွက် ဘဝအဆက်ဆက် နစ်နာစေနိုင်တဲ့ အပြစ်ကြီးသာ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဘုရားရှင်က “ဘိက္ခုတို့၊ အယူမှားခြင်းဆိုတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလောက် မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်ကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ တရား၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်ကို တိုးပွားစေနိုင်တဲ့ တရားကို ငါဘုရားမြင်တော်မမူ” လို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အမြတ် နှင့် အရှုံး

“ပရလောကရှိတယ်” လို့ ယူဆတဲ့ သူဟာ နောင်ဘဝမှာ ဖြစ်ရအုံးမယ့်အရေးကို တွေးပြီး ဒီဘဝမှာကောင်းတဲ့အမှုကိုသာ ပြုပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ “ပရလောကဆိုတာ မရှိဘူး” လို့ ယူဆတဲ့ သူကတော့ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့အတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်ယင် ပြုလုပ်တော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။ ယခုဘဝလူကောင်းဖြစ်တဲ့ သူဟာ ပရလောကဆိုတာ အမှန်ရှိလေတော့ ကောင်းရာဘဝသို့ ရောက်ဖို့သာရှိပြီး မကောင်းတဲ့သူကတော့ မကောင်းရာဘဝသို့ သွားရဖို့သာ ရှိပါတော့တယ်။

“ပရလောက ရှိတယ်” လို့ ယူဆတဲ့သူကတော့ ယခုဘဝမှာရော နောင်ဘဝမှာပါ အကျိုးအမြတ် ထွက်နိုင်ပြီး၊ “ပရလောက မရှိဘူး” လို့ ယူဆတဲ့သူကတော့ ယခုဘဝရော နောင်ဘဝပါ နှစ်ဘဝလုံး အရှုံးထွက်ရတော့မှာ သေချာလှပါတော့တယ်။

ယက်ကန်းသည်မလေး ဝတ္ထု

ဘုရားရှင်လက်ထက်က အာဠဝီပြည်မှာ ယက်ကန်းသည်မလေးတစ်ဦး ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ယက်ကန်းသည်မလေးဟာ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်ကို ကြားနာခဲ့ရပြီး၊ မရဏသတိ ဘာဝနာကို သုံးနှစ်သုံးမိုး ပွားများကာနေခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ အာဠဝီပြည်သို့ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူပြီး တရားဟောကြားတော်မူစဉ်မှာ ယက်ကန်းသည်မလေးဟာ တရားပွဲသဘင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်ရှိလာပါတယ်။ သူ့ဖခင်ရဲ့ ယက်ကန်းအလုပ်ရုံသို့ ရက်ဖောက်များသွားပို့ယင်း ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခါ ဘုရားရှင်က သူ့ကို အနီးသို့ လာစေလိုတဲ့သဘောနဲ့ မျှော်ပြီးကြည့်တော်မူတာကို တွေ့မြင်ရတာနဲ့ ယက်ကန်းသည်မလေးဟာ ဘုရားရှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ရှိခိုးလျက်နေပါတော့တယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က “အို . . . မိန်းကလေး၊ သင် ဘယ်ကလာသလဲ” လို့ မေးတော်မူပါတယ်။ ယက်ကန်းသည်မလေးက “မသိပါဘုရား” လို့ ဖြေဆိုလိုက်ပါတယ်။ “ဘယ်ကိုသွားမလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါမှာလဲ “မသိပါဘုရား” လို့ပဲ ဖြေဆိုပြန်ပါတယ်။ “မသိဘူးလား” လို့ မေးတဲ့အခါ “သိပါတယ်ဘုရား” လို့ ဖြေဆိုပြီး “သိသလား” မေးပြန်တော့ “မသိပါဘုရား” လို့ ဖြေဆိုပြန်ပါတယ်။

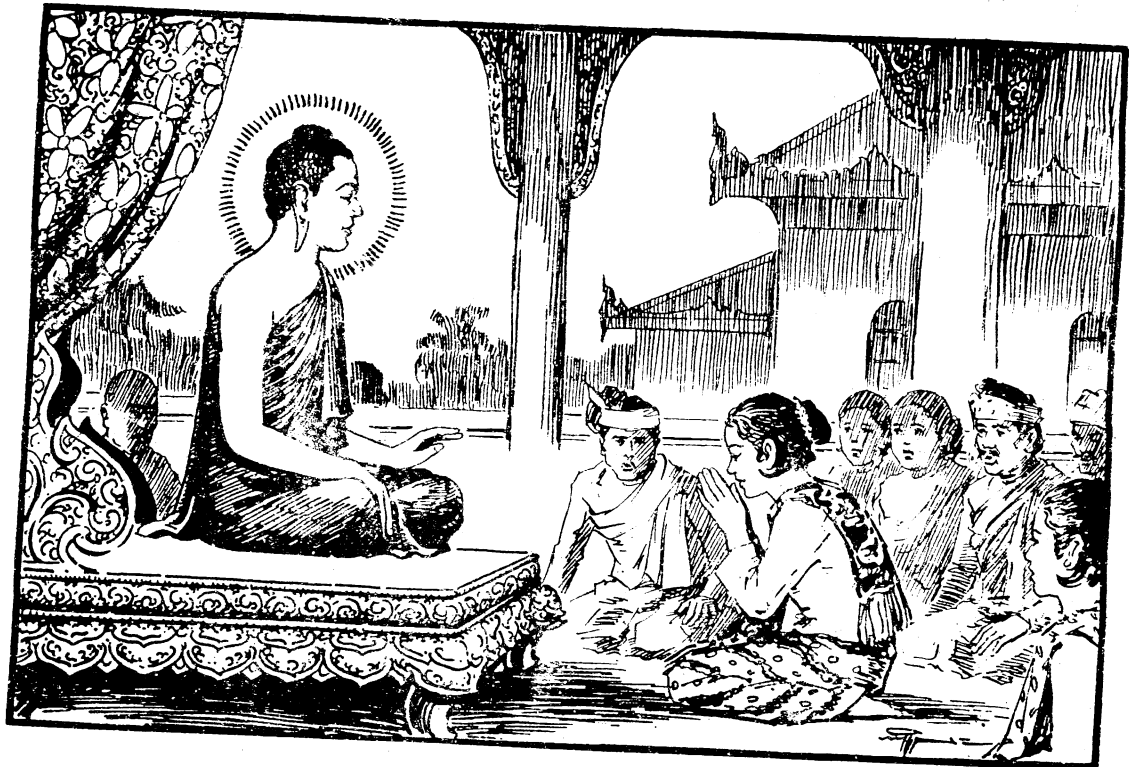
ဒီအခါ တရားနာပရိသတ်တို့က “ဒီယက်ကန်းသည်မလေးဟာ ဘုရားရှင်မေးတာကို ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ပြီး ဖြေနေတယ်။ ဘယ်ကလာလဲမေးတာကို အိမ်ကလာတယ်လို့ ဖြေရောပေါ့၊ ဘယ်သွားမလဲ

မေးတာကို ယက်ကန်းအလုပ်ရုံကို သွားမယ်လို့ ဖြေသင့်တယ်။ မသိဘူးလား မေးတော့ သိပါတယ်တဲ့၊ သိသလားလို့ မေးပြန်တော့လဲ မသိဘူးလို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ထင်ရာတွေ့ရှောက်ပြော နေတာပဲ” ရယ်လို့ အထင်မှားကုန်ကြပါတော့တယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က ယက်ကန်းသည်မလေးကို ထပ်မံပြီး မေးတော်မူပြန်ပါတယ်။ ယက်ကန်း သည်မလေးက “မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မ အိမ်ကလာတယ်ဆိုတာကိုတော့ အများပဲ သိရှိနေကြပါ ဘုရားရှင်ဟာ အကျိုးရှိတဲ့စကားကိုသာ ဆိုတော်မူတတ်လို့ မေးသင့်တဲ့အရာဟု မထင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် “ဘယ်ကလာသလဲ” မေးတာဟာ “ဘယ်ဘဝကလာသလဲ” လို့ မေးလိုရင်းဟု ထင်ပါတယ်။ “ဘယ်ဘဝ ကလာခဲ့တယ်” ဆိုတာကို တပည့်တော်မ မသိနိုင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် “မသိပါ ဘုရား” လို့ ဖြေရပါတယ်။ “ဘယ်သွားမလဲ” မေးတာဟာလဲ “ဘယ်ဘဝကို သွားမလဲ” လို့ မေးလိုရင်းထင်ပါတယ်။ “ဘယ်ဘဝသို့ သွားရမယ်” ဆိုတာကို တပည့်တော်မ မသိနိုင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် “မသိပါဘုရား” လို့ ဖြေရပါတယ်။

ဒါ့အပြင် “မသိဘူးလား” မေးတာဟာ “သေရမည်ကို မသိဘူးလား” လို့ မေးလိုရင်း ထင်ပါတယ်။ တပည့်တော်မဟာ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မလွဲဇကန် သေရမှာကို သိနေပါတယ်။

(၃၉) ဘုရားရှင်၏ အမေးစကားကို ယက်ကန်းသည်မလေးက ဖြေကြားလျှောက်ထားနေပုံ။

ဒါကြောင့် “သိပါတယ်ဘုရား” လို့ ဖြေရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် “သိသလား” လို့ မေးတဲ့ အမေးကတော့ “ဘယ်အချိန်မှာ သေရမယ်ဆိုတာ အတိအကျ သိသလား” လို့ မေးခိုင်းရင်း ထင်ပါတယ်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှာ သေရမယ်ဆိုတာကို တိတိကျကျ မသိရတဲ့အတွက် ဝေပည့်တော်မ “မသိပါ ဘုရား” လို့ ဖြေဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က အဖြေလေးခုလုံးကို အသီးအသီး သာဓုခေါ်တော်မူပါသည်။ အဲဒီနောက် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “အန္တိဘူတော အယံလောကော” အစချိတ်ဂါထာဖြင့် တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူပါတယ်။ ယက်ကန်းသည်မလေးလဲ တရားနာကြားယင်း ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ် ပွားများခဲ့တဲ့အတွက် တရားအဆုံးမှာ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကာ သောတာပန် ဖြစ်သွားခဲ့ ရပါတော့တယ်။

တဏှာရင်းခံ ကံစီမံ

ပုထုဇဉ်ဘဝဆိုတာ ဂတိမြဲသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အထက်က ယက်ကန်းသည်မလေး ဖြေဆို ခဲ့သလို ဘယ်ဘဝကလာလို့ ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်ရလိမ့်အုံးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ကြသေးပါဘူး။ ‘ကံ’ ရုပ် သေးဆရာ စီမံရာကို နာခံပြီး ဘဝသစ်တွေ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဖြစ်နေကြရပြန်ပါတော့တယ်။

လယ်မြေ မျိုးစေ့ ရေ

ဒီလို ပုထုဇဉ် သတ္တဝါတွေမှာ 'ဘဝသစ်'ဆိုတဲ့ 'အပင်'ပေါက်လာဖို့ဟာ ပေါက်ပွား စည်ပင်ရာ 'လယ်မြေ' နဲ့ တူတဲ့ 'ကံ' ကလဲ ရှိနေပြန်လို့၊ 'မျိုးစေ့' နဲ့ တူတဲ့ 'ကုသိုလ်စိတ် အကုသိုလ်စိတ် ဝိညာဏ်' ကလဲ ရှိနေပြန်လို့၊ ဒါ့အပြင် 'ဘဝသစ်အပင်' ပေါက်လာနိုင်ဖို့ 'ရေအစိုဓာတ်' နဲ့ တူတဲ့ 'တဏှာ'ကလဲ ရှိနေပြန်လို့ 'ဘဝအသစ်အပင်'ဟာ ရှင်သန်ပေါက်ပွားလာရခြင်း ဖြစ်ပါတော့တယ်။

အသင့်ပြင်

ဒီလိုဘဝသစ်ပင်ရှင်သန်ပေါက်ပွားလာရခြင်းရဲ့ သဘောတွေကို တွေးတောမိကြသူတိုင်းဟာ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပစ္စည်းစုကို ကြိုးစားစုဆောင်းပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ထားသင့်ကြပါတော့ တယ်။ သို့မှသာ နောင်ဘဝအရေး စိတ်အေးကြရပါလိမ့်မယ်။

ကုသိုလ်တရားကို နေ့စဉ်ပွားများနေကြသူများအဖို့မှာတော့ အပါယ်ဒုဂ္ဂတိထက် ကောင်းရာသုဂတိ ဘက်သို့သာ လားရောက်ကြရန် အခွင့်သာလျက် ရှိနေကြပါတော့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကြောက်စရာမရှိ၊ ပူပန်စရာဘာမျှမရှိ။ နောက်ဘဝ ရောက်ရမည့်ကာလဟာ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝထက် သာလွန်မယ့်အရေး၊ ကောင်းစားမယ့်အရေးတွေကို တွေးကာ ပျော်စရာပင် ကောင်းနေကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် နောင်ဘဝကောင်းစားရေး မျှော်တွေး၍ လည်းကောင်း၊ တဏှာအရင်းခံ ကံ၊ ကံရဲ့ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရားတို့ကို နှလုံးသွင်းရှုမှတ်၍ လည်းကောင်း၊ လောကီကောင်းကျိုး ချမ်းသာ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးချမ်းသာ အဖြာဖြာတို့အတွက် ဆတက်ထမ်းပိုး ကြိုးစား၍ ကုသိုလ်တရား တိုးပွား နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းဆန္ဒပြုယင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

“ခုကွေ့ခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းနိုင်ကြပါခေ”

ဦးနုစု ဝိနွာ(ဂုဏ်သွေး) ဝိဂျေ

၁၃၄၂-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တွင် ဘုံဘဝစာမူပြီး၏။

ဦးစုံဗ္ဗ ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူး)၊ ဒီဂျေ

ရေး သား ပြု စု သော စာ အုပ် များ

- ၁။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာ ပုံပြတရားတော်
- ၂။ အံ့ဘဝ ပုံပြတရားတော်
- ၃။ အုရား၊ တရား၊ သံဃာ မြတ်ရတနာ ပုံပြတရားတော်

ပင်ရင်းပြန်ဆိုရေး

သီရိရတနာ အာပေတိုက်

အမှတ် - ၂၁၅၊ ၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။